

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

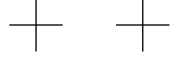
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

S o s y a l i z m İ ç i n

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

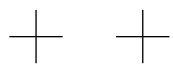
Sayı: 2007/43 • 9 Kasım 2007 • 50 YKr

**Parti'yi güçlendirmek ve
mücadeleyi büyütmek için!**

**Türkiye Komünist İşçi Partisi
II. Kongresi toplandı...**

CMYK

İÇİNDEKİLER

Beyaz Saray Kürt halkına saldırıya yeşil ışık yaktı...	3
Gerici dalga DİSK'i de etkisi altına alıyor...	4
ABD emperyalizmi, Kürt halkının koruyucusu değil düşmanıdır.....	5
Rice'ın Ankara ziyareti.....	6
Sermaye, bütçe açıklarını kapatmak, artan askeri harcamaları karşılamak için gözünü emekçilerin cebine dikti...	7
3 Kasım Ankara mitingi.....	8
Taksim'de coşkulu tersane eylemi...	9
Telekom işçilerinin eylemleri ve destek ziyaretleri.....	10
Telekom işçilerinin kararlılıkla sürdürdüğü grevin kazanımla sonuçlanması için emek güçlerini bekleyen görevler.....	11
6 Kasım protestolarından.....	12
6 Kasım eylemlerinden ilk yansıyanlar.....	13
BMİS kurulları gergin geçti.	14
Komünist Hareketin 20. Yılı Gecesi'ne bine yakın işçi, emekçi ve genç katıldı...	15
TKİP II. Kongresi toplandı... Parti'yi güçlendirmek ve mücadeleyi büyütmek için! (Orta sayfa)	16-21
"20. Yıl Gecesi"nde Parti adına yapılan konuşma...	22
İstanbul İl Komitesi'nin 20. Yıl Gecesi'ne mesajı...	23
Sosyalist eğitimin mimarlarından biri: Anton S. Makarenko	24
90. yıldönümünde Büyük Ekim Devrimi'ni yaratanlara selam olsun!...	25
25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nün emekçi kadınlara çağırısı...	
Şiddete ve kaynağına karşı mücadelede "bir adım ileri!"	26
Dünyadan...	27
Erdoğan'ın ABD gezisi ve sonuçları....	28
Sevgili Sevilay "Yaşam şuncağız bir şey işte".....	29
9 Kasım 1938 anısına...	
Barbarlık düzeninin cam kırıkları.	30
Mücadele Postası	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2007/43 ● 9 Kasım 2007

Fiyatı: 50 Ykr

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Gülcan CEYRAN EKİNCİ

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.

(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel: 0 (212) 621 74 52

Fax: 0 (212) 534 95 90

e-mail: kb1@tnn.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: Gün Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 426 63 30

Genel Dağıtım:

YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareketin 20. yılını kutluyoruz. Bu aynı günler Komünist İşçi Partisi'nin 9. mücadele yılına 2. Kongresi'yle girmesinin de müjdelendiği bir tarih oluyor. Bu adımla birlikte Komünist Hareket, 20 yıllık mücadele tarihine birçok gelişmeyi sığdırabilmenin haklı ve gurur verici başarısını kutluyarak giriyor.

Zor ve gerici bir dönemin içinden geçilerek ve zorlu çabaların ortaya konulması teminde sağlanan bu başarı, devrimci süreçlerimizin ilerletilmesinde muazzam bir gelişmenin de ifadesi sayılmalıdır. Kuşkusuz bu başarının sınırları konusunda Komünist Hareket son derece gerçekçi ve nesneldir. Burada herhangi bir abartıya ve tek yanlılığa yer yoktur. Bu başarının ve ilerlemenin devrimci siyasal mücadele açısından taşıdığı anlam ise yeterince açıktır ve bunun altı burada kalınca çizilmelidir. Bugün siyasal mücadele sahnesinde Komünist İşçi Partisi'nin oynaması gereken rolünü henüz yeterince oynayamaması, kendi misyon ve konumunun gerektiği bir siyasal müdahale zeminini henüz güçlü bir temelde yaratamamış olması, bu başarının önemi ve anlamını hiçbir biçimde azaltmaz. Zira kendi konumunun ve misyonunun gereklerini yerine getirebilmek devrimci bir sınıf hareketi yaratma çabasının başarısıyla çok doğrudan bağlantılı olacaktır. Devrimci sınıf çizgisinin devrimci sınıf temeli üzerinden hayat bulması ölçüsünde bu sağlanabilecektir.

Bu açılardan tabloya baktığımızda anlamlı bir ilerlemenin sağlandığı görülecektir. Herşey devrimci sınıf hareketinin geliştirilmesi çabasının ne yönde ilerletileceğine bağlı olacaktır.

Sınıf devrimcileri, bir dizi cephede olduğu gibi özellikle son dönemde sınıf çalışmasında anlamlı bir mesafe katettiler. Devrimci sınıf çizgisinin temelinin adım adım yaratılması çabasında sağlanan bu başarı, stratejik temel hedeflerin kazanılmasının da koşullarını ve imkanlarını çoğaltıyor, zeminini güçlendirip sağlamlaştırıyor.

İşte bu imkanlara ve yaratılan güçlere dayanarak alınan mesafeye yeni mesafeler eklemek tayin edici olacaktır. Artık daha tempolu, hızlı ve sonuç alıcı bir çalışma dönemine adım atılabilmelidir. Zira gelişme çizgimizin bugün ulaştığı düzey bunu hem zorunlu kılıyor hem de bir ihtiyaç olarak dayatıyor. Sınıf devrimcileri, bu ihtiyaç ve zorunluluğun bilincinde olmalı, bunun gerektiği bir enerji, çaba ve ruhla sorumluluklarına daha sık sarılmalıdırlar.

Ekim Gençliği'nin 105. sayısı çıktı!

Kitapçı ve bayilerde...

GEÇMİŞİ AŞTIK, GELECEĞİ KAZANACAGIZ!

"Partinin bu kongresi Türkiye devrimci hareketi için bir döneme kapı açtı. Bu kongre, ulusal hareketin genel çizgisini belirledi. Bu çizgi, partiye devrimci bir karakter kazandı. Bu çizgi, partiye devrimci bir karakter kazandı. Bu çizgi, partiye devrimci bir karakter kazandı."

TKİP 2. KONGRESİ

CMYK

Beyaz Saray Kürt halkına saldırıya yeşil ışık yaktı...

Emperyalistlerle işbirlikçilerini durdurmak için işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Hükümeti, ordusu, bürokrasisi, gazeteci kılıklı görevlileriyle egemenler cephesi, Kürt halkına karşı daha kapsamlı bir saldırıya geçmek için Tayyip Erdoğan ile haydutbaşı Bush görüşmesini bir “milat” olarak saptamıştı. Nitekim Erdoğan 12 askerin öldüğü ve 8 askerin esir alındığı çatışmaların hemen ardından, Türkiye’nin tepkisinin Bush’la yapacağı “5 Kasım görüşmesi”ne bağlı olduğunu açıklamıştı. Aynı şekilde Genelkurmay başkanı Yaşar Büyükanıt da Türk Silahlı Kuvvetleri’nin ne yapacağını Erdoğan-Bush görüşmesinin sonucuna bağlamıştı.

Generaller ile dinci gericiliğin temsilcisi AKP arasındaki iktidar çatışmasının keskinleştiği günlerden beri dikkat çeken olgu, tarafların Washington’a yapılan ziyaretlere birlikte katılmalarıdır. Erdoğan’ın son ABD gezisine de katılan generaller, “Oval Ofis”te “huzura çıkma şerefi”ne nail oldular.

İrkçı-şoven histeriyi birlikte azdıran egemenlerin Washington yollarını birlikte arşınlamaları tesadüf değildir. Zira onlar da biliyor ki, Kürt halkına daha kapsamlı saldırı için icazet almanın da, kendi aralarındaki çatışmada mevzi kazanmanın da yolu Washington’dan geçmektedir.

ABD emperyalizmi kimi destekliyor!

Ankara’daki işbirlikçilerin yürüttükleri psikolojik savaş kampanyasında öne çıkarılan temel argümanlardan biri ABD’nin PKK’ye destek verdiği, PKK gerillalarının ABD silahlarıyla Türk askeri öldürdüğü iddiasıdır. Dincisinden “sol” kılıklı nasyonal sosyalistine, ordudan hükümete kadar uzanan geniş bir yelpazede bu söylemin izini bulmak mümkündür.

Bu propagandayı yapanlar, yarım asırdır bölge halklarına karşı ABD-İsrail tetikçiliği yapan zihniyeti temsil etmeleri bir yana, halen yeni silah alımı ve modernizasyonunu ABD-İsrail şirketlerine vermektedirler. Öte yandan, egemenler cephesinden Güney Kürdistan’a ABD’den izin almadan saldıranın akıl kârı olmayacağını savunanların temel kaygıları, ordunun ABD’ye bağımlı olduğu, dolayısıyla böylesi bir girişimin orduyu ciddi sıkıntılarla karşı karşıya bırakacağıdır. Ortada ABD-İsrail şirketlerine on milyarlarca dolarlık silah ihaleleri veren NATO’nun ikinci büyük ordusu dururken, ABD’nin PKK’ye destek verdiğinden söz etmek, kaba bir ikiyüzlülüktür.

Efendi “ortak saldırı” güvencesi verdi, peki uşak ne verdi?

Birbuçuk saat süren görüşmenin ardından basın önüne çıkan Erdoğan-Bush ikilisi, bir bölümü heyetler arası, bir bölümü baş başa yapılan görüşmelerden duydukları memnuniyeti dile getirdiler.

Dinci gericiliğin başı Tayyip Erdoğan’ın kendinden emin ve net vurgularla konuşması dikkatlerden kaçmadı. Saldırı kararını Ankara’da değil Washington’da açıklayan Tayyip’in, gazetecilerin “sınır ötesi harekât yetkisini nereden aldınız?” şeklindeki imalı sorusunu, “tabii ki TBMM’den aldık” şeklinde yanıtlaması tebessümle karşılandı.

Bush ile “verimli ve olumlu bir görüşme” yaptığını söyleyen Tayyip, beş konuda Türkiye’nin taleplerini ilettiğini bildirdi. Bu talepleri, “Bölücü terör örgütü

PKK’nın lider kadrosuna ilişkin hedefler, bölücü örgütün kamplarının dağıtılması, lojistik desteğinin kesilmesi, Kuzey Irak’taki örtülü siyasetlere izin verilmemesi ve istihbarat paylaşımı için bir iletişim ağının oluşturulması” olarak açıkladı.

Geçmişte sınır ötesi harekata ilişkin söylemlerde Irak’ın istikrarına vurgu yaparken, bu kez Türkiye’yle anı anına istihbarat paylaşımının önemi üstünde duran Bush ise, Türkiye ile ABD’nin stratejik ortaklığından bir kez daha dem vurdu.

“Dostluğumuza hem devlet hem kişisel düzeyde değer veriyorum. Ortak endişe kaynağımız hakkında uzun görüşme yaptık. Bu ortak sorun PKK’dır. PKK terörist örgüttür. Türkiye’nin düşmanıdır; özgür bir Irak’ın düşmanıdır; ABD’nin düşmanıdır” vurgusu yapan Bush, “Bundan sonra PKK’ya lojistik desteğin ve finansal kaynakların kesilmesine yoğunlaşılacak” vaadinde bulundu. Haydutbaşı, belirlenen hedeflere ulaşılabilmesi için ABD ve Türk ordularının iletişim halinde olması gerektiğini ve üçlü bir mekanizma oluşturulmasına karar verdiklerini açıkladı.

Birbiriyle pek uyumlu görünen Bush-Tayyip ikilisi, doğal olarak en önemli şeyi açıklamadılar. O da, Washington’daki tavır değişikliğinin, Ankara’daki işbirlikçilerin hangi dayatmaları kabul etmeleri karşılığında gerçekleştiğidir...

ABD-Türk ordusu birlikte...

Huzura çıkan heyetin içinde Genelkurmay İkinci Başkanı Orgeneral Ergin Saygun da vardı. Ankara’dan giden kalabalık heyete eşlik eden üniformalılar, sınır ötesi operasyonu dolaysız bir şekilde Washington’daki şefleriyle planlamayı tercih ettiler. Açıklandığına göre, bundan sonraki saldırılar, ABD ile Türk ordusunun işbirliğiyle planlanacak.

Türkiye ile ABD arasındaki askeri kanalların açıldığını dile getiren her iki taraftan yetkililer de, iki ülkenin orduları arasında son dönemde yaşanan bazı pürüzlerin aşılması konusunda önemli gelişmeler olduğunu dile getirdiler. Beyaz Saray’daki heyetler arası görüşmeye katılan Ergin Saygun, ABD Genelkurmay ikinci başkanı ve Irak’taki ABD işgal güçlerinin komutanı general Petraeus’un sürekli bağlantı içinde çalışacak olmaları da, iki ülke ordularının ilişkilerinde yeni bir düzey olarak değerlendirildi.

Görünen o ki, Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, kendi denetimleri altında ve belirledikleri sınırlar içinde kalmak şartıyla, “sınır ötesi operasyon” adı altında Kürt halkına yönelik saldırılara destek verme sürecini başlatmış bulunuyorlar.

Kürtleri birbirine düşürmek için...

Ankara’daki işbirlikçilerin bazı akıl hocaları, PKK sorununa çözüm bulmak için Güney Kürdistan’daki bölgesel yönetimle işbirliği yapmanın şart olduğunu sık sık dile getiriyordu. Bu tezi savunanlara göre, geçmişte PKK’ye kurşun sıkan Barzani’ye bağlı peşmergeler, bazı tavizler karşılığında yeniden Türkiye tarafına çekilebilir. Nitekim şimdiden bazı çevreler, PKK’ye dönük saldırıların ABD, Türkiye ve Barzani’ye bağlı peşmergeler tarafından ortaklaşa düzenleneceğini ifade etmeye başladı.

Haydutbaşı Bush’un da bugünlerde PKK’ye karşı

mücadelede Güneyli Kürtlerle işbirliğinin önemine vurgu yapması rastlantı değildir.

Kuşkusuz Barzani’nin PKK ile silahlı çatışma istemesi pek olası görünmüyor. Buna karşın Güney’deki Kürt yönetiminin Washington-Ankara arasında sıkıştığı da bir gerçek. Yönetimin başında bulunan Neçirvan Barzani’nin şu ifadeleri bu konuda bir fikir veriyor: “Türk dostlarımıza, onlarla sadece barış ve işbirliği yapmak istediğimizi açıklamaya çalıştık. Bölgemiz Türkiye’yle yatırıma ve ticarete son derecede bağlı. Buradaki yabancı şirketlerin çoğu Türk, inşaat faaliyetlerinin neredeyse tümü Türk müteahhitler tarafından gerçekleştiriliyor; elektriğimizin çoğunu Türkiye’den alıyoruz ve ithalatımızın yüzde 75’inden fazlasını Türkiye üzerinden yapıyoruz. Biz neden Türkiye’yi, ekonomimize ağır hasar verecek bir askeri harekât düzenlemesi için kışkırtalım ki?” (Radikal, 6 Kasım 2007)

PKK liderleri de Barzani başkanlığındaki Kürt yönetiminin içinde bulunduğu sıkışmanın farkına varmış görünüyor. Bu durum emperyalist güçlere dayanarak elde edildiği varsayılan kazanımların, gerçekte pamuk ipliğine bağlı olduğunun yeni bir kanıtı ve doğrulanmasıdır.

Bu sıkışmanın yarattığı tehlikenin farkında olan PKK liderleri, ABD’nin Türk devletinin saldırgan politikalarına destek olmamasını temenni ediyorlar. Ancak bu boş bir temennidir ve onlar da durumun farkındadır.

Son gelişmelerle ilgili değerlendirmelerde bulunan Murat Karayılan, hem PKK’ye dönük saldırılar gerçekleşeceğine, hem Kürtler arası çatışma riskine dikkat çekti. Bu konudaki kaygılarını şu sözlerle ifade etti: “Türk devletinin dayattığı esas nokta Kürtler arası bir çatışmadır. Bizimle Güneyli Kürtler arasında bir çatışma yaratmayı hedeflemektedir. Böylece Kürt gücünü zayıflatmak istemektedir. Buna alet olmamak gerekiyor. Türk devletinin bu politikasına karşı daha ciddi bir tutumun geliştirilmesi gerektiği açıktır...” (ANF, 5 Kasım ‘07)

Aslında Bush liderliğindeki savaş kundakçıları, uzun zamandır, hem NATO’nun ikinci büyük ordusunu besleyen Ankara’daki işbirlikçilerini hem Kürt işbirlikçilerini aynı anda bölge politikalarının dolgu malzemesi olarak kullanmak istiyor. Ancak Kürt sorunu ve Kürtler’in fiili kazanımları şu ana kadar bu alandaki başarıyı sınırladı. Son günlerde yaşanan gelişmeler, ABD’nin bu konuda kısmi bir başarı sağladığı izlenimi veriyor.

Bu böyleyse eğer, Murat Karayılan’ın dikkat çektiği Kürtler arası çatışma riski yeni trajedilere yol açmaya aday demektir. Bu tablodan yansıyan bir diğer uğursuzluk ise, savaş kundakçıları güdümünde uzlaşan Ankara ve Erbil’deki işbirlikçilerin, ABD’nin İran halklarına karşı işlemeye kararlı görüldüğü suçlara ortak olmalarının kolaylaşmış olmasıdır.

Açıktır ki, Oval Ofis’te varılan anlaşmalardan bölge halkları payına yeni felaketlerden başka bir şey çıkması mümkün değildir. Bu ise, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği!” şiarını daha gür bir sesle haykırmayı zorunlu kılmaktadır. İlerici, devrimci güçler işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen Kürt halkını bu şiar etrafında birleşik bir mücadeleye çağırmak için tüm olanakları seferber etmelidir.

Gerici dalga DİSK'i de etkisi altına alıyor...

Gericiliğe göğüs germek için devrimci politikayı işçilere taşıyalım!

Savaş çığırtkanlığı ve şoven-milliyetçi cereyanın işçi ve emekçi kitlelerin büyük bölümünü etkisi altına aldığı bir gerçek. Zira, düzen cephesinin yek vücut olarak tek kumanda merkezinden yönetildiği, “psikolojik savaş” düzeninde medyasıyla, askeriyle, hükümeti ve muhalefetiyle aynı telden çaldığı bir ortamda işçi ve emekçilerin bu saldırı karşısında kendilerini savunmaları çok zor. Türk burjuvazisinin kardeş bir halk üzerindeki köleci egemenliğinin sürmesi amacıyla yürütülen bir savaşta kullanılan çocukları ölümler, kendi sınıf çıkarlarının bilincinden yoksun emekçi yığınların şoven-milliyetçi saldırganlığın etki sahasında kalmaları da haliyle kolay oluyor. Hele bir de, işçi ve emekçi örgütleri olma sıfatını taşıyan ya da bu tür iddiaları olanların da bu saldırganlığın piyonları olarak hareket ettikleri düşünülürse. Özellikle temel misyonları işçi ve emekçilerin sermayeye karşı hak alma mücadelesi yürütmek olan sendikaların göstermiş oldukları tutum ve davranış, bu bakımdan oldukça hayati bir rol oynamaktadır.

Sendikalara hakim güç odaklarının büyük bölümü, mevcut durumda gerici saldırganlığın bayrağını taşımaktadırlar. Hatta bazıları, bu gerici saldırgan cephenin en ateşli ve en gözü dönmüş temsilcileri olarak hareket etmektedirler. Türk-İş ağaları bu kategoride bulunanların başını çekmektedir. Öyle ki, gerici grupların katıldığı ve bir kısmı ilerici-demokratik kurumlara yönelik saldırılarla sonuçlanan saldırgan gösterilerde Türk-İş pankartlarına sıklıkla rastlanılabilmektedir. Pratikteki tutumları bu olan Türk-İş ağalarının fikirleri ise malum. Bu sınıf hainleri takımı tüm süreç boyunca histerik bir dille gerici şoven propagandanın en ateşli sözcüleri olarak davrandılar. Savaş ve saldırganlığın bayrağını yükselttiler. Elbette Türk-İş bünyesindeki Türk-Metal gibi sendikalardaki sicili bozuk mafya-faşist takımının ne yaptıkları da tahmin edilebilir. Türk Metal gibi sendikalar çoktandır karanlık güçler tarafından kontr-gerillanın korunakları haline getirilmişlerdir. Öte yandan, CIA'nın ilgili birimlerinin kontrolü altında kurulan Türk-İş'e hakim sendika ağaları, kontr-gerilla talimnamelerinde yer verildiği üzere onların sivil uzantısı olarak çalışmayı bir gelenek haline getirmişlerdir. Dolayısıyla devletin sendikalardaki “derin” uzantıları olarak çalışan Türk-İş bünyesindeki ağa takımı, düzenin seferberlik ilan ederek savaş çığırtkanlığı yaptığı bir durumda gericilik bayrağını en önlerde taşıdılar. Bu haliyle de, çok iyi bilinen ve artık bir yerde kanıksanan rollerini oynadılar.

Diğer taraftan, Türk-İş'in bu artık bir yerde kanıksanan pratiği karşısında, ilerici-demokratik ve mücadeleciler bir tarihi olan ve bu toplumda hep işçi sınıfının çıkarlarının militan bir savunucusu olma iddiası taşıyan DİSK'in yöneticilerinin tavrı da dikkat çekmektedir. DİSK yöneticileri bu süreçte Türk-İş kadar hararetle olmasa da gericilik ve saldırganlık cephesinde konum almaktan çekinmemiştir. Askerlerin ölümü karşısında toplum düzeyinde bilinçli olarak yaratılan infihal halinin bir parçası olmuş, düzenlenen seferberlik kampanyalarına açık destek sunmuştur. Fakat DİSK'in bu tutumu şaşırtıcı olmamıştır. Zira, DİSK yönetimi bir süredir, bu yönde belirgin ve

The screenshot shows the homepage of the DİSK (Birleşik Metal-İş) website. At the top, there is a navigation bar with links: "Sendikamız", "Etkinlikler", "Yayınlar", "Foto Albümü", "İletişim", and "Linkler". Below this, a large banner reads "ÖLÜM ADIN KALLEŞ OLSUN" (Death is a lie). The text on the banner states: "On iki yiğit evladımızın katledilmesi ve bir çok askerimizin yaralanması ile sonuçlanan hain saldırıyı nefretle kınıyoruz. Ancak bunu gerçekleştiren PKK ve onun yöntemlerini benimseyenler de çok iyi bilsinler ki hiçbir zaman amaçlarına ulaşamayacaklar." (We condemn the treacherous attack that resulted in the killing of twelve brave sons of our nation and the wounding of many of our soldiers with hatred. However, those who carried out this and those who adopt their methods will never achieve their goals.) At the bottom right of the banner, it says "Basın açıklamamız" (Our press release) with a circular arrow icon. On the left side of the page, there is a sidebar menu with the following items: "Sendikamız", "Tarihçe", "İlke ve Amaçlar", "Anatözü", "Kurullar", "Şubeler", "Yöneticiler", "Üst Kuruluşlar", and "Etkinlikler".

kararlı adımlar atmaktaydı. Düzenin yönlendirmesiyle ve provokasyon gerekçesiyle içerisinde 12 Eylül eylemi de olmak üzere Kürt örgütlerinin katılımlarından dolayı bir dizi eyleme katılmamak bu adımlara örnektir. Bu pratik tutum, DİSK yönetiminin düzen solundaki boşluğu doldurmak üzere içerisine girdiği siyasal yönelimlerle bağlantılı olarak, burjuva siyaset düzleminde bir yer tutma arayışı olarak değerlendirilebilir. Fakat daha temelde, DİSK'i DİSK yapan mücadele değerlerinden uzaklaşma ve düzenle tam bütünleşme yönelimi bulunmaktadır. Bu haliyle süreç DİSK'in Türk-İş'leşmesi biçiminde yaşanmaktadır. Türk-İş'leşme ise, sadece ekonomik ve sosyal hak mücadelesi alanıyla sınırlı kalmamakta, siyasal mücadele alanında da yaşanmaktadır. Zira, siyaset alanı esasta ekonomik ve sosyal çıkarlar temelinde, sınıf ilişkileri sahasında kuruludur. Dolayısıyla ekonomik-sosyal haklar mücadelesindeki konum, doğal olarak siyaset sahnesinde de kendine uygun bir sonuç yaratmaktadır.

Burada DİSK adına durumun ne denli vahim boyutlar kazandığını göstermesi açısından Birleşik Metal-İş'in bu dönemde sergilediği tutum örnek olarak verilebilir. BMİS bugüne kadar DİSK'in mücadele değerlerine en bağlı ve en güçlü mücadele dinamiklerine sahip, bu haliyle de DİSK bünyesinde özel bir yeri olan bir sendika olmuştur. İşte böyle bir yeri olan BMİS'in yönetiminin bu dönemde aldığı tutum Türk-İş'ten hiç de geri kalmamaktadır. Öyle ki, 15 askerlin ölümüyle sonuçlanan Ekim ayının ilk haftasındaki çatışmanın ardından BMİS Genel Yönetim Kurulu adına yapılan açıklamada “*Vatanı savunmak için görevdeyken şehit olan askerler*”in ölümü karşısında “terör” kınanırken, tüm bu yaşananların ABD'nin bir oyunu olduğu belirtilmekteydi. Bu kadarıyla kalsa iyi, fakat BMİS yönetimi Dağlıca'daki çatışmadan sonra yaptığı 22 Kasım tarihli açıklamayla gericilikte bir adım daha ileri çıkmakta. İlgili açıklamada, “hain saldırı nefretle” kınanırken, “*ancak bunu gerçekleştiren PKK ve onun yöntemlerini benimseyenler de çok iyi bilsinler ki hiçbir zaman amaçlarına ulaşamayacaklar*” denilerek, “*PKK ve onun yöntemlerini benimseyenler*”e mesaj gönderilmektedir.

BMİS bünyesindeki şovenizm yüklü gericilik cereyanının sadece yönetim açıklamalarıyla sınırlı

Süreç DİSK'in Türk-İş'leşmesi biçiminde yaşanmaktadır. Türk-İş'leşme ise, sadece ekonomik ve sosyal hak mücadelesi alanıyla sınırlı kalmamakta, siyasal mücadele alanında da yaşanmaktadır. Zira, siyaset alanı esasta ekonomik ve sosyal çıkarlar temelinde, sınıf ilişkileri sahasında kuruludur. Dolayısıyla ekonomik-sosyal haklar mücadelesindeki konum, doğal olarak siyaset sahnesinde de kendine uygun bir sonuç yaratmaktadır.

kalmadığını da biliyoruz. Öyle ki, son dönemde yapılan şube genel kurulları genel olarak bu cereyanın altında gerçekleştirilmiştir.

Tüm bunlar, Türk-İş'leşen DİSK gerçeğinin yanı sıra, BMİS'in de bu söylemler üzerinden giderek gericileştiğini göstermektedir. Böylece siyasal alanda burjuvazinin sınıf çıkarlarının gereklerine uygun bir konum tutulmakta; düzenin esasta mazlum bir halka karşı savaş ilan ettiği bir dönemde bu savaşın harareti destekçisi haline gelinmektedir.

Elbette ki, BMİS de içerisinde olmak üzere DİSK bünyesindeki bu Türk-İş'leşme hali esasında devrimci politikanın toplum düzeyinde güç olamamasından kaynaklanmaktadır. DİSK'i DİSK yapan zaten, bugünkünün tersine, devrimci politikanın toplum düzeyinde ağırlığını koymuş olmasıydı. Bu gücün zayıflaması ve bugün en zayıf dönemlerini yaşıyor olması, DİSK bünyesindeki burjuva gericiliğinin büyümesine zemin oluşturmaktadır. Dolayısıyla, DİSK bünyesindeki gericiliğe karşı mücadele öncelikle, devrimci politikanın toplum düzeyindeki ağırlığını arttıracak sistemli ve soluklu bir çalışmayı gerektirmektedir. Ancak bu çalışmanın esas zemininin işçi sınıfı olduğu ve devrimci çalışmanın işçi sınıfının bağımsız bir sınıf olarak hareket etmesine odaklanması gerektiği akıldan çıkarılmamalıdır.

ABD emperyalizmi, Kürt halkının koruyucusu değil düşmanıdır...

Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!

Hakkâri'nin Yüksekova ilçesine bağlı Dağlıca bölgesinde çıkan çatışmada PKK tarafından esir alınan 8 asker serbest bırakıldı. Genelkurmay Başkanlığı da "irtibatı kesilen 8 TSK personelinin TSK bünyesine katıldığını" açıkladı. Esir askerleri teslim alan DTP'li milletvekilleri hakkında inceleme başlatılırken, 8 asker hakkında da Genelkurmay Askeri Savcılığı "vatana ihanet" suçundan soruşturma başlattı. Böylece "sınır ötesi operasyon" çıkırtkanlığı yapanların ölen askerler için timsah gözyaşı döktükleri bir kez daha açığa çıktı.

Başbakan Yardımcısı Cemil Çiçek, askerleri almaya giden, DTP milletvekillerini, "PKK ile içli-dışlı, sarmaş-dolaş" olmakla suçladı. Cemil Çiçek'in DTP'lileri hedef alan sözlerinden kısa bir süre sonra Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, PKK'nin serbest bıraktığı 8 askeri teslim alan DTP'li milletvekilleri DTP Diyarbakır milletvekili Aysel Tuğluk, Siirt milletvekili Osman Özçelik ve Van milletvekili Fatma Kurtulan hakkında Terörle Mücadele Kanunu ve Türk Ceza Kanunu çerçevesinde inceleme başlattı.

Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin ise, askerlerin kurtulmuş olmasına "sevinemediğini" belirterek "Ben bu askerlerimizin operasyonla ilgili o gece bu teröristlerle birlikte gitmiş olmasını bir Türk vatandaşı olarak içime sindiremedim" ifadesini kullandı. Sözlerinde ayrıca "Bizim askerimiz, bizim Mehmetçğimiziz vatani korurken gerektiğinde her an şehit olmayı göze alan bir askerdir" ifadesine yer veren Şahin, böylece askerlerin şehit olmadıklarına üzüldüğünü ima etti.

Serbest bırakılan 8 askerin Ankara'daki sorgusuna başlandı. Genelkurmay Askeri Savcılığı, Askeri Ceza Kanunu'nun 56 ve 136'ncı maddeleri gereğince "milli müdafaaya hıyanet", "nöbette dikkatsizlik sonucu ehemmiyetli zarar" ile "silahı terk"ten soruşturma başlattı. Askeri savcılık, "askerlerin PKK'nin elinde bulundukları sürede örgüte bilgi verip vermediklerini, baskın sırasında askerlerin bir kusurları olup olmadığını ve askerlerin, kendi istekleriyle mi yoksa örgüt zoruyla mı kaçırılıp kaçırılmadıklarını" soruşturuyor. Savcılığın "Vatana hıyanet" suçlamasından açtığı soruşturma sonunda askerler müebbet hapis cezası ile yargılanabilecek.

Öte yandan milletvekilleri hakkında soruşturma başlatılmasına tepki gösteren DTP Eşbaşkan Yardımcısı Mustafa Sarıkaya, girişimlerinden hükümetin haberdar olduğunu belirterek, hükümetin siyasi sorumluluk üstlenmediği için DTP'lileri suçlayarak kendisini "aklama"ya çalıştığını ifade etti.

Kuşkusuz ki, Türkiye'nin askeri operasyon gerekçelerini ortadan kaldırmaya çalışan DTP'nin, Irak ve Güney Kürt yönetimlerinin, ABD'nin askerlerin serbest bırakılması konusunda belli bir çaba harcadıkları görülüyor.

Diğer taraftan, KCK Yürütme Konseyi Başkanı Murat Karayılan ise, esir askerlerin serbest bırakılması vesilesiyle yaptığı açıklamada, ABD'yi Türkiye'nin şiddet politikalarını desteklememeye çağırarak, "ABD, Kürt sorununun şiddet ve silahlı yöntemlerle değil, barışçıl yöntemlerle çözülmesi için tavır koymalıdır. Demokratik ve barışçıl çözüme sahip çıkacağımıza söz veriyoruz" şeklinde konuştu.

Karayılan sözlerinin devamında, "Özellikle Kürt halkı, ABD ile ilişkilerinde ikinci bir 74 olayının yaşanmasını istememektedir. Bu hassasiyetin dikkate alınacağını umuyorum" dedi.

Açıktır ki, gerçekçi bir noktadan bakan herkes, ABD emperyalizminin Kürt halkının dostu ve hamisi olmadığını, kendi çıkarı gerektirdiğinde geçmişte olduğu gibi bir kez daha Kürt halkını yüzüstü bırakabileceğini görür. Özellikle Bush'un Erdoğan'la görüşmesinden sonra yaptığı "PKK teröristir. PKK Türkiye'nin, ABD'nin, Irak'ın düşmanıdır" sözleri herşeyi özetler niteliktedir. Bugün ABD emperyalizminin Türkiye'nin sınır ötesi operasyon talebine getirdiği sınırlama, çıkarları öyle gerektirdiği içindir. Daha ötesi değil. Kaldı ki, geline yerde bütün işaretler, sınırlı bir askeri operasyona da izin verildiği yönündedir.

Unutulmasın ki, son 60 yıldır Ortadoğu'daki her türlü melanetin baş aktörü ve dolaysız sorumlusu hep ABD emperyalizmi olmuştur. Savaşlar onun kışkırtmasıyla çıktı. Darbeler onun tarafından tezgahlandı, beyaz terör onun teşvikiyle uygulandı. Muhalefet akımları onun açık ve örtülü çabalarıyla ezildi. Ortadoğu, onun her türden kışkırtma ve gerginlik politikalarının sonucu olarak en kârlı silah pazarı haline geldi ve sonu gelmez silahlanma yarışıyla büyük bir cephaneliğe dönüştü. Ortadoğu halklarının yaşadığı yoksulluğun ve çektiği acıların gerisinde dolaysız olarak o vardı ve halen de o var. Unutulmasın ki, varlığı dahi kabul edilmeyen Kürt halkının özgürlük mücadelesi boğulsun diye Türkiye'deki kirli savaşa tam destek veren de ABD olmuştur. ABD emperyalizmi, Ortadoğu halklarının baş düşmanıdır. Bu nedenle bölgedeki siyasal mücadelede ABD emperyalizmine karşı cepheden tavır, bir mihenk taşı ve ayrım noktasıdır. Onu doğrudan hedef almayan hiçbir akım ve mücadele, devrimci olmak bir yana, en ufak bir ilerici karakter bile taşıyamaz.

20. yüzyıl tarihi göstermektedir ki, emperyalizm halklar arasındaki bölünme ve çatışmaları bizzat körükleyip kışkırtmakla kalmamakta, bu gerici ve kısır kanlı çatışma ve düşmanlıklardan yararlanarak halklar üzerinde köleci egemenliğini pekiştirmektedir. Emperyalizmin yedeklediği halklar, birbirleri karşısında emperyalizmin hakemliğine ve sözde korumacılığına daha fazla sığınmışlardır. Böylece halkların özgür bir ulusal varlık ve kimlik kazanması bir yana, tam tersine, onların tümünden köleleşmesinin, çağımızda her türlü ulusal baskı ve köleliğin gerçek kaynağı olan emperyalizmin egemenliği altına girmelerinin önü açılmıştır.

Ulusların köleliği, yaşadıkları sorunlar ve acılar, ulusal hak yoksunlukları emperyalizmin umurunda olmadığı gibi, emperyalizm, bütün bu sorunların dolaysız veya dolaylı kaynağını oluşturan asıl güç durumundadır. Zira, emperyalizm, her yerde ve her zaman, özgürlük değil, egemenlik peşinde koşar. Emperyalizmin karakterine ilişkin bu temel marksist tespit emperyalizmin tarihinden çıkartılmıştır ve onun sonraki tüm tarihi tarafından doğrulanmıştır. Bugün bu temel marksist düşüncüyü göz önünde bulundurmak her zamankinden çok gereklidir. Uzun yıllar için bölgedeki genel devrimci antiemperyalist mücadele ve hareketin bir parçası olagelen Türkiye'deki Kürt hareketi, teslimiyetçi çizgiye kaydığından beri adım adım sistem içi bir çizgiye evrildi. Geline yerde Kürt sorununda Karayılan'ın son çağrısında da ifadesini bulan ABD'yi bir çözüm gücü görme yaklaşımı, Kürt hareketinin siyasal evriminden bağımsız değildir.

Başta ABD olmak üzere tüm emperyalistler ve işbirlikçi sermaye düzeni, işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkının "düşmanı"dır! Onların hiçbir politikaları işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkının yararına olamaz. Son yaşananlar bu gerçeği bir kez daha kanıtlamıştır. Yapılması gereken ise "İşçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarı ekseninde halkların birleşik devrimci mücadelesini geliştirmek ve geleceğe taşımaktır!

Rice’in Ankara ziyareti...

Kirli pazarlıklar ve saldırı hazırlıkları

Irak zirvesi protestolarından...

“Yaşasın halkların kardeşliği!”

İstanbul: “Katil Rice Türkiye’den defol!”

İstanbul’da Conrad Otel’de yapılan “Genişletilmiş Irak’a Komşu Ülkeler Toplantısı” protesto gösterilerine sahne oldu. 2 Kasım günü Beşiktaş’ta biraraya gelen ilericiler, devrimci kurumlar ABD Dışişleri Bakanı Rice’ın Türkiye’ye gelişini eylemle karşıladılar.

BDSP, DHP, Kaldıraç, HKM, Partizan, Ürün S.D., Mücadele Birliği Platformu, SODAP, PDD, ESP ve Devrimci Hareket tarafından gerçekleştirilen ortak eylemde sık sık “Irak halkı yalnız değildir!”, “İncirlik Üssü kapatılsın!”, “Katil Rice Türkiye’den defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!” sloganları atıldı. “Irak’ta emperyalist işgale son! Yaşasın halkların kardeşliği ve birlikte mücadelesi!” pankartı açıldı.

Yapılan açıklamada, toplantının halkları birbirine kırdırma planlarının yapılacağı bir toplantı olduğu, emperyalist işgali meşru gösterme amacıyla yapıldığı ifade edildi. DTP’ye dönük saldırılara dikkat çekildi. Yaratılmak istenen linç ortamının başarıya ulaşamayacağı vurgulandı. Emperyalizmin Ortadoğu ve ülkemiz toprakları üzerindeki kirli planlarına karşı sessiz kalınmayacağı dile getirildi.

Açıklamadan önce BEKSAV Tiyatro Atölyesi emperyalistlerin Ortadoğu’ya dönük paylaşım planlarını teşhir eder bir oyun sergiledi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Ankara: “Katil ABD Ortadoğu’dan defol”

Halkların katili Amerikan emperyalizminin

temsilcisi Rice’ın ziyareti protesto edildi. BDSP, DHP, Partizan, Odak, EHP, Alınteri, Kaldıraç ve ESP’nin ortak düzenlediği basın açıklaması Yüksel Caddesi’nde gerçekleştirildi.

Yaklaşık 60 kişinin katıldığı basın açıklamasında “Katil ABD Ortadoğu’dan defol”, “Yaşasın halkların kardeşliği”, “Emperyalizm yenilecek, direnen halklar kazanacak!”, “Yaşasın devrimci dayanışma” sloganları atıldı. Açıklamada emperyalizme, şovenizme karşı devrimci mücadelenin yükseltilmesi çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak/Ankara

Adana: “Yaşasın halkların kardeşliği!”

2-3 Kasım tarihlerinde İstanbul’da gerçekleştirilen “Irak’a Komşu Ülkeler Zirvesi”ne katılmak için Türkiye’ye gelen Rice, Adana’da yapılan bir eylemle protesto edildi.

Eylem İnönü Parkı’nda “Katil Rice Ortadoğu’dan defol! Ortadoğu’da yeni katliamlara izin vermeyeceğiz!” pankartının açılmasıyla başladı. Eylemde “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!” sloganları atıldı.

Eylemi örgütleyen devrimci, ilericiler kurumlara yapılan açıklamada, “*Türkiye topraklarından Vietnam kasabı Commer nasıl kovulduysa, 6. Filo askerleri nasıl denize döküldüyse, tüm emperyalist katiller aynı kaderi paylaşmaktan kurtulamayacaktır. Hiçbir işgal ve katliam planınız Ortadoğu ve dünyanın her köşesindeki ezilen emekçi halkların sömürsüz özgür bir dünya düşünüyüşüne ve mücadelesini durduramayacaktır*” denildi.

Eylemi Alınteri, BDSP, ÇHKM, ESP, İHD ve DİP Girişimi örgütledi.

Kızıl Bayrak/Adana

İstanbul’da gerçekleşen Irak’a Komşu Ülkeler Zirvesi’ne katılmak için Türkiye’ye gelen ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice, Ankara’da üst düzey devlet erkânıyla görüşmelerde bulundu. Basına yansıtıldığı kadarıyla, PKK’ye saldıran Türkiye’ye ABD’nin vereceği destek, görüşmelerin temel gündemini oluşturmuş.

Savaş kundakçısı Rice’ın Ankara’ya vardığı gün, PKK güçlerinin bölgedeki hareketlerini izlemek için Amerikan U-2 Casus uçaklarının Kuzey Irak semalarında uçuşa başladığı açıklandı. İşgalci ABD ordusunun Kuzey Irak sınırına yığınak yapan Türk ordusuna istihbarat sağlamak için casus uçaklarını havalandırması, Ankara’daki işbirlikçilere yapılmış bir “jest” olarak nitelendi. ABD ordusunun attığı bu adımı manşetten veren savaş çığırtkanı sermaye medyası, Washington’daki efendilerin bu “jest”i yapış nedenleri üzerinde durmadı doğal olarak.

Tayyip Erdoğan, Abdullah Gül ve Ali Babacan’la görüşen ABD’li bakan, muhataplarını, PKK bahanesiyle Güney Kürdistan’a yönelik kapsamlı bir saldırıya girişmemeleri konusunda uyardı. İşbirlikçilerini uyararak Rice, vaatlerde bulunmaktan da geri durmadı.

Türk yetkilileri, “*Irak’ta istikrarı bozabilecek bir askeri operasyondan vazgeçmeye ikna etmeyi deneyeceğini, çünkü PKK’nın Türkiye, ABD ve Irak’ın ortak düşmanı olduğunu*” söyleyen Amerikalı bakan, “*PKK’ye karşı etkili eylem geçilmesi için çalışacakları*” vaadinde bulundu. PKK’ya karşı çabalarını ikiye katlamaları gerektiğini dile getiren Rice, bunun “*geçmişte Türkiye’ye verdikleri bir taahhüt*” olduğunun altını çizdi.

Aynı günlerde konuyla ilgili açıklamalarda bulunan Dick Cheney de Rice’ın vaatlerini destekler nitelikte sözler sarfetti.

Haydutbaşı Bush’un yardımcısı Dick Cheney, Türkiye’nin Kuzey Irak’a olası askeri müdahalesinin etkilerine ilişkin bir soru üzerine, ABD Dışişleri Bakanı Condoleezza Rice’ın, halen Türkiye’de bu konu üzerinde aktif şekilde çalıştığını bildirdi.

Tayyip Erdoğan’ın, “PKK’lı teröristlerin” Irak üzerinden Türkiye’ye saldırılar düzenlemesinden kaynaklanan bu sorunun çözümü için Bush ile Washington’da görüşeceğini hatırlatan Cheney, “*Bu, zor ve karmaşık bir problem, ancak üzerinde oldukça agresif şekilde çalışıyoruz. Bunu çözeceğimizi sanıyorum*” şeklinde konuştu.

Savaş çetesinin etkin isimlerinden gelen açıklamalarla ABD ordusunun “jest”i, Tayyip Erdoğan-Bush görüşmesinin ön günlerine denk düşürüldü. Yine de asıl pazarlığın, generallerle birlikte Washington’a giden Tayyip Erdoğan-Bush görüşmesinde sonuca bağlanması bekleniyor.

Kürt halkının geleceği ve bölge halklarına saldırı etrafında dönen kirli pazarlıklar ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, halklar lehine bir sonuç çıkması mümkün değildir. Zira sözkonusu olan dünya jandarması emperyalist bir güç ile bu güce yaklaşık 60 yıldır tetikçilik yapan işbirlikçi bir gücün bölgesel çıkarları etrafından dönen kirli pazarlıklardır.

Unutmamak gerekir ki, bu güçler arasındaki pazarlıktan uşak olanın bazı “ödümler” koparabilmesi, ancak efendinin bölgesel çıkarlarına daha aktif bir şekilde hizmet etmesiyle mümkündür. Böylesi bir anlaşma ise, bölge halklarına karşı saldırganlığın, iç politikada ise ırkçı-şoven histeri dalgasının daha da körüklenmesini sağlayacaktır.

Egemenlerin içe ve dışa dönük bu azgın saldırganlığına karşı net bir tutum almak, işçi sınıfı ve emekçileri bu tuzaklar konusunda uyarmak ve halkları birbirine düşürmeyi de içeren bu uğursuz seferberliğin suç ortaklığına düşmemeleri konusunda bilinçlendirmek günün temel önemdeki görevlerindendir.

Sermaye, bütçe açıklarını kapatmak, artan askeri harcamaları karşılamak için gözünü emekçilerin cebine dikti...

Dayatılan bu faturayı ödemeyi reddet, mücadeleleyi yükselt!

Seçimleri takip eden aylarda Kürt sorunu temel gündem maddesi olarak öne çıktı. Ve neredeyse Kürt sorunu ve buna bağlı konuların dışında hiçbir şey tartışılmaz oldu. Oysa biliniyor ki, aynı süreçte hükümetin ve genel olarak sermayenin bir diğer önemli gündemi de ekonomi cephesindeki durumdu. Pek çok burjuva iktisatçının da üzerinde durduğu gibi epeydir ekonomi cephesinde işler pek de yolunda gitmiyordu. En önemli sorun alanlarından biri de devlet bütçesinin bozulan dengeleri idi.

Dış ticaret açığının ve cari açığın sürekli artması, seçime dönük yatırım ve harcamalar devlet bütçesindeki deliği büyüttükçe büyüttmüş durumdaydı. Kürt halkına karşı yürütülen ve giderek yoğunlaşan kirli savaşın artan maliyeti nedeniyle 2007 bütçesine konulan ek ödenekler durumu daha bir içinden çıkılmaz hale getirmişti. Üstelik vergi gelirleri de bir türlü artmıyor, 2007 için konulan vergi toplama hedefleri tutturulamıyordu.

Bilindiği gibi hükümet bütçe dengelerini tutturabilmek için İMF’nin direktifleriyle oynamaya yeltendi. IMF 2008 bütçesinde de faiz dışı fazla oranının 6.5 olmasını istemesine rağmen hükümet kendi işini kolaylaştırmak için bunu bir puan indirmekte ısrarcı oldu. Neticede bütçe taslağına faiz dışı fazla oranı yüzde 5.5 olarak konuldu. Fakat biraz da bu konudaki anlaşmazlıktan dolayı gözden geçirme görüşmeleri sonuçlandırılmadı ve görüşmelere ABD’de devam edileceği açıklandı.

Elbette faiz dışı fazla oranındaki bu bir puanlık değişim sermaye hükümetin tüm dertlerine ilaç olacak bir şey değildi. Bu değişiklik hükümetin işini kolaylaştırabilirdi fakat sorununu tümüyle ortadan kaldırması da söz konusu değildi. Bütçe tasarısına konan diğer hedefler ister istemez gelirlerin artırılmasını zorunlu kılmaktaydı ve bunun da yolu işçi ve emekçileri daha fazla soymaktan, yani yeni vergi ve zamlardan geçmekteydi. Zaten gerek bütçe taslağında gerekse yapılan açıklamalarda bütçe gelirlerini arttırmak için ne tür tedbirler alınacağı, nelerin özelleştirilip nelere zam yapılacağı vb. sayılıp dökülmekteydi.

Ancak bilindiği gibi hükümetin faiz dışı fazla hedefini yüzde 5.5’a indirme ve böylece bütçeyi daha kolay dengeleme hayalleri İMF icra kurulundan döndü. İMF yönetimi, gözden geçirme görüşmelerinin sonuçlandırılmasına onay vermedi. İMF’nin yüzde 5.5 faiz dışı fazla hedefine ancak ek tedbirlerle artan kamu harcamaları karşılandığı takdirde razı olacağı açıklandı ve AKP hükümetinin eline de bu konuda neler yapması gerektiğine dair bir liste tutuşturuldu. Gözden geçirme görüşmelerinin tamamlanmasının da bu listenin uygulanmasına bağlı olduğu ifade edildi.

Hükümetin Ekim ayında ekonomiyle ilgili yürüttüğü çalışmaların hemen tamamı İMF’nin istediği ek ekonomik tedbirlerin uygulamaya geçirilmesine dönük oldu. Belli ön hazırlıklardan sonra uygulamaya hemen geçildi. ÖTV oranları artırılırken başta akaryakıt olmak üzere bir dizi mal ve hizmetin fiyatları ciddi oranlarda yükseltildi.

Enerji fiyatlarındaki artış zincirleme zamları tetikliyor

Hükümet üyeleri hemen her fırsatta 2008 yılı için yeni vergilerin söz konusu olmadığını aylardır söylüyorlardı. Fakat İMF’den fırcayı yeyince akıllarına ilk gelen şey de vergi gelirlerini artırmak için oranları yükseltmek oldu. Akaryakıt ve sigaradan alınan Özel Tüketim Vergisi’nin oranı sigarada yüzde 25, akaryakıtta ise yüzde 8.5 civarında arttırıldı. Doğal olarak bu artışlar anında fiyatlara yansdı ve önce sigaranın ardından ise

akaryakıt ürünlerinin fiyatlarına zam yapıldı.

Bilindiği gibi akaryakıtta yapılan zammın farklı bir önemi var. Temel bir üretim girdisi olduğu için akaryakıtta yapılan zamlar zincirleme olarak ve katlanarak hemen tüm ürünlere yansıyor. Yani yüzde 10-20 düzeylerindeki akaryakıt zammı diğer pek çok ürünün fiyatının en az yüzde 20 artmasına zemin hazırlıyor.

Son açıklamalar enerjiye yapılan zamların akaryakıtla sınırlı kalmayacağını ortaya koyuyor. Önce elektriğe yüzde 15, yılbaşından sonra ise doğalgaza en az yüzde 5 oranında zam yapılması planlanıyor.

Bu rakamlar, dolaylı vergiler yoluyla işçi ve emekçileri soymanın sermaye devletinin temel bütçe finansman yöntemlerinden biri olduğunu bir kere daha göstermiş oluyor. Zaten araştırmalar da bunu doğruluyor. Yakın zaman önce yapılan bir araştırma Türkiye’nin dolaylı vergi toplama konusunda dünya birincisi olduğunu, vergi gelirlerinin yüzde 70’inin bu yolla sağlandığını ortaya koyuyor. Belirtmeye gerek bile yok ki, sermayeden alınan kurumlar vergisinde ise durum tam tersi.

Temel mal ve hizmetlerde zam sağanağı

Daha önce de vurguladığımız gibi seçimler sonrasında zam yağmurunun başlayacağı önden bilinmekteydi. Hem bu havayı hem de Ramazan’daki talep artışını fırsat bilen pek çok şirket, özellikle gıda ürünleri konusunda kuraklığı da bahane ederek mallarına zam yapma yarışı içine girdiler. Zamların yoğun yaşandığı bir diğer sektör giyim eşyaları oldu. Giyim ve gıdada yaşanan bir fiyat artışlarından dolayı Ekim ayı enflasyon oranı beklentilerin epeyce üzerinde çıktı. Tüketici fiyatları endeksi (Tüfe) Ekim ayında yüzde 1,81’lik artış kaydetti. Bunun son 17 ayın en yüksek rakamı olduğunu belirttiğimizde yaşanan zam furçasının her zamankinden biraz daha farklı olduğu rahatlıkla anlaşılabacaktır.

Son haftalarda ise zam yağmuru hem gıda ve giyimde daha da yoğunlaştı hem de diğer sektörlerde de yayıldı. Akaryakıtta yapılan son zamlardan sonra bunun daha da büyüyen bir dalga haline geleceğini kestirmek güç değil. Üretim girdilerindeki maliyet artışlarının en az iki üç kat fazlasıyla üretilen mallara yansıtıldığı düşünüldüğünde pek çok alanda ciddi oranda zamların arka arkaya geleceği görülüyor.

Örneğin Ankara üzerinden yaşanan son ekmeğin zammı tartışması da bunu gösteriyor. Buğday ve enerji fiyatlarındaki artış bahane eden fırıncılar odası ekmeğin fiyatına yüzde 20 zam yaptı. Oysa gerçekte buğday fiyatlarında bunu gerekli kılacak bir oranda artış söz konusu değildi ve akaryakıtta yapılan zam da ortada dahi yoktu. Öyle ki ekmeğe yapılan bu zammı Tarım Bakanı bile savunamadı.

Neyin bedelini ödüyoruz!

Son aylarda siyasal ve ekonomik cepheye tartışılanlar, zamlar yoluyla işçi ve emekçilere nelerin bedelinin ödetilmek istendiğini de açıklar niteliktedir.

Bunların başında elbette sürekli vurgulandığı üzere bütçe açıkları gelmektedir. Sermaye devletinin kapitalist patronlardan, büyük vurgunların yapıldığı borsadan vb. vergi almak gibi bir huyu yoktur. Kurumlar vergisi ise daha bu yıl önemli oranda aşağı çekilmiştir. Dahası, sermayeden vergi almayan devlet, tam tersine bütçe kaynaklarını çok değişik isimler altında sermaye gruplarının kasasına pompalamaktadır. Bütün bunlardan dolayı bütçe açık vermektedir. Dolayısıyla bizlerden de

bu açığı kapatmamız istenmektedir. Kapitalizmde bunun tersi de zaten mümkün değildir.

İşçi ve emekçilerin cebinden finanse edilen bir diğer şey iç ve dış borçlardır. Bütçenin zaten hatırı sayılır bir kısmı iç ve dış kamu borçlarının ödenmesine gitmektedir. Yüksek faizle borçlanan sermaye devleti bu borçların anapara ve faizlerini bizim kesemizden ödemektedir. Borçlar yükseldikçe de kesemizden çalınan paranın artması gerekmektedir.

Bugüne kadar işçi ve emekçiler ödedikleri vergilerle esas olarak kamu borçlarını finanse ederlerdi. Oysa son yıllarda özel sektör firmalarının aldıkları borçlar devletin aldığı borçları kat kat aşmış vaziyette. Bunu gören İMF şimdi özel sektör borçlarına da devlet garantisi verilmesi için bastırıyor. Yani dışardan borç alan bir firma batarsa borcunu devletin üstlenmesini istiyor. Eğer bu yöndeki yasal düzenleme gerçekleşirse işçi ve emekçilerin sırtındaki borç yükü de katlanacak demektir. Artan vergiler ve zamlar pekala bu tür bir düzenlemeye hazırlık olarak da anlaşılabilir ki, gerçekten de olan budur.

Bedelini ödediğimiz bir başka şey bugün hükümette olan AKP’nin seçim döneminde oy karşılığı bol keseden dağıttığı rüşvetlerdir. Gerek devlet kurumları gerekse belediyeler seçim döneminde görülmemiş ölçüde bir rüşvet/sadaka dağıtma yarışına girişmişlerdir. Hemen her bahaneyle emekçilerin eline bir şeyler tutuşturarak oy devşirilmiştir. İşte şimdi o rüşvetlerin bedeli emekçilerden kat kat fazlasıyla geri istenmektedir.

Belki de bunlardan en önemlisi bize Kürt halkına karşı yürütülen kirli savaşın, inkar ve imha politikalarının faturasını ödetmek istiyorlar. Kürt halkına karşı geniş çaplı bir saldırıya girişen sermaye devleti bunun gereği olarak başta ordu olmak üzere tüm zor kurumlarını yeniden her bakımdan tahkim etmeye, insan sayısı ve araç gereç bakımından güçlendirmeye girişmiş durumda. Ordunun, istihbarat ve polis bütçeden aldığı paylar önemli ölçüde arttırıldı. Sınırlı da olsa bir sınırötesi operasyona girilmesi halinde bu iş için yeni ek ödenekler çıkartılacağı da biliniyor. Kısacası zaten çocuğunu askere göndererek kirli savaşın faturasını kaniyla ödemek zorunda bırakılan işçi ve emekçiler bir de bu savaşı finanse etmeye zorlanıyorlar.

Dayatılan bu faturayı ödemeyi reddet, mücadeleleyi yükselt!

Kuşku yok ki bütün bu artan vergiler ve içneden ipliğe yapılan zamlar ücretlerin yerinde saydığı koşullarda, işçi ve emekçileri eskisine göre daha da yoksullaştıracaktır. Zaten güç bela geçinmek zorunda kalan, iktidarın ve gerici kurumların dağıttığı sadakalara muhtaç bırakılan işçi ve emekçiler için yaşam daha da zorlaşacaktır.

Peki bütün bunlar “gelecek güzel günler için” geçici olarak katlanılan yokluklar ve acılar mıdır? Elbette ki hayır. Çekilen yokluklar ve acılar, sermayenin soygun düzeni kazasız belasız sürsün, sömürü çarkı durmaksızın dönsün diyedir. Çekilen yokluk ve acılar, uluslararası spekülâtorlerden, vurgunculardan yüksek faizlerle alınan ve hepsi de sermayenin ihtiyaçları için harcanan borçlar düzenli bir biçimde geri ödenebilsin diyedir. Ödediğimiz vergilerle, cebimizden çekilip alınan paralarla yeni silahlar alınsın, yeni ordular kurulsun, çocuklarımız sermayenin, emperyalistlerin çıkarları uğruna kardeş halkların üzerine ölmeye, öldürmeye gönderilsin diyedir.

O halde işçi ve emekçilere düşen görev bu faturaları ödemeyi reddetmektir. İMF-TÜSİAD patentli sömürü ve soygun politikalarına karşı örgütlü mücadele saflarını sıkılaştırmaktır.

3 Kasım Ankara mitingi...

Coşkulu geçen eyleme halkların kardeşliği şiarı damgasını vurdu!

3 Kasım günü KESK, TMMOB ve TTB’nin Ankara’da düzenlediği mitinge binlerce işçi, emekçi ve genç katıldı. “Özgür, demokratik ve eşitlikçi bir Türkiye!” şiarıyla gerçekleştirilen miting sabah saatlerinden itibaren Türkiye’nin dört bir yanından gelen emekçilerin Hipodrom’da toplanmasıyla başladı. Burada oluşturulan kortejlerin ardından saat 10:30’da yürüyüşe geçildi. Mitingi örgütleyen kurumlar kortejin en önünde yeraldı. Daha sonra katılımcı kurumlar pankartlarıyla yürüyüşteki yerini aldı.

KESK kortejinde Eğitim-Sen kitleselliğiyle dikkat çekti. Özellikle Kürdistan illerinden eyleme katılan

şubelerin kitleselliği ve coşkusu öne çıktı. Yanısıra İstanbul ve İzmir şubeleri belli bir katılım sağlayan şubeler arasındaydı. Karadeniz bölgesindeki şubelerin katılımı ise oldukça sınırlı oldu. KESK’e bağlı sendikalardan SES, BES, Tüm Bel-Sen, ESM, Yapı Yol-Sen, Tarım Orkam-Sen, Haber-Sen, BTS, Kültür Sanat-Sen, DİVES sınırlı bir katılım sağladılar.

Eylemi örgütleyenler arasında yeralmayan DİSK 70 kişilik korteji ve pankartıyla eyleme sınırlı bir katılım sağladı. DİSK’e bağlı Emekli-Sen ile Dev Sağlık-İş eyleme katılan diğer sendikalar oldular. Emekli-Sen kapatılma saldırısına karşı tepkisini alana taşıdı.

Şovenist histeri dalgasının gerici atmosferine yedeklenen, gerici eylemlere imza atan Türk-İş merkezi olarak eyleme katılmazken, Türk-İş’e bağlı sendikalardan Deri-İş, TÜMTİS, Tez Koop-İş, Petrol-İş mitinge katılan sendikalar arasında yeraldı. Disiplini, canlılığı ve coşkusuyla dikkat çeken Deri-İş üyeleri “Emperyalist savaşa hayır!” pankartıyla emperyalist saldırganlığa tepkilerini alana yansıttı.

TMMOB ağırlıklı olarak genç kitlesi ve gençlik komisyonlarıyla eyleme belli bir kitlesellikte katıldı. TTB’nin katılımı ise oldukça sınırlı oldu. TTB’nin katılımında da gençlik kitlesi dikkat çekti.

Eyleme devrimci kurumlardan BDSP, Alinteri, HKM, DGH, ESP, PDD, YDG ve Mücadele Birliği pankartlarıyla katıldı. Ayrıca TKP, ÖDP, EMEP, EHP, SEH, DTP, SDP, TÖP, SODAP, Hak-Par, İKİP, Halkevleri, DİP(G), Öv-Der, 68’liler, 78’liler, Tüm İGD, Köz, ÇHD, Alevi Bektaşî Derneği, İHD, Devrimci Yaşam, ODTÜ’lü ve DTCF’li öğrenciler, Küresel BAK, anarşistler ve feministler katıldılar.

Eylemi örgütleyenler tarafından “Birarada yaşamı savunalım!”, “Eşitlik için yürüyoruz!”, “Kadınlar savaş istemiyor!”, “Eşitlikçi, özgürlükçü anayasa!”, “Barış için yürüyoruz!”, “Savaşa hayır!”, “Sosyal devlet güvenli gelecek!”, “2+2=Açlık!”, “Laiklik için yürüyoruz!”, “İş güvenceli çalışma!”, “ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Demokrasi için yürüyoruz!”, “Topluszöleşme ve grev!”, “Parasız eğitim, parasız sağlık!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Tezkere değil, barışçıl demokratik çözüm!”, “Bağımsız demokratik Türkiye!” şiarlarının yeraldığı dövizler taşındı.

Eylemde öne çıkan şiar halkların kardeşliği oldu. Yanısıra hükümeti hedef alan sloganlarla faşizme ve savaşa karşı şiarlar da yükseltildi. Reformist çevreler ağırlıklı olarak “barış”, “çift taraflı ateşkes” vb. şiarlarla eyleme katıldı.

Mitingi düzenleyenlerin katılımı sınırlı kalırken siyasal güçlerin katılımı dikkat çekti. Gençlik örgütlenmelerinin yanısıra toplam kitlenin ağırlığını yine genç kesimler oluşturdu. Eylemin en canlı ve disiplinli kortejleri devrimcilere ait olanlardı.

Kortejlerin alana ulaşmasıyla miting başladı. İlk olarak İ. Hakkı Tombul konuştu. Konuşmasının özünü faşizme ve şovenizme karşı mücadele oluşturdu. Konuşmaların ardından miting Sevinç Eratalay ve Grup Kızılırmak’ın konseriyle sona erdi.

Eylemde “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Biji biratiya gelan!”, “Katil ABD Ortadoğu’dan defol!”, “Katil ABD, işbirlikçi AKP!”, “Kürde kalkan eller kırılısın!”, “Kürdistan faşizme mezar olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Faşizme karşı omuz omuza!” sloganları öne çıktı.

Komünistler “Faşizme, şovenizme, gericiliğe karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!/BDSP” pankartı, “Faşizme ve şovenizme karşı yaşasın halkların kardeşliği!”, “Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Emperyalizm savaş demektir barış sosyalizmle gelecek! Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!” şiarlı dövizleri, BDSP flamaları ve coşkulu kortejleri ile eyleme katıldılar. İşçi ve emekçileri faşist kudurganlığa, şovenist histeriye karşı mücadeleye çağırان BDSP imzalı bildirilerini dağıttılar. Sosyalist Kamu Emekçileri de kamu emekçilerini devrimci sınıf mücadelesine çağırان bildirilerini dağıttılar.

Kızıl Bayrak/Ankara

İşte şovenist histerinin aynası:

Ölümlere duacı olmak...

8 asker yaşıyor... Kahrolun, üzülün, bilincinizin derinliklerine işlemiş o şoven zehri kusarak boğun onları! Siz öldürün! Çünkü 8 asker yaşıyor. Çünkü onlar “vatan, millet” uğruna Hakkari’nin bir dağında hiçbir mantıklı açıklama bulamadıkları bir ölümü kabul etmediler! Çünkü onlar “DTP’li teröristlerin” elini sıkıtlar, PKK’nin verdiği çayı içip, üstüne üstlük “bir kurşun yemeyi göze alıp da” televizyonda konuşmaya karşı çıkmadılar... 8 asker Türkiye sınırlarından içeri girdikleri gün karşı karşıya kalacakları devlet terörünü bilerek, “kendilerinden yapmaları beklenen” herşeye karşı çıktılar. Onlara yazılı olarak verilmese bile, militarist kuklalığın örf ve adeti gereği emredilen bütün kuralları çiğnediler! Yani ölmediler. Milli güvenlik kitaplarını boşa çıkardılar, “Kahraman Mehmetçik” kalıplarını yıktılar, bilerek ya da bilmeyerek onlar yıllardır süregelen bir kirli savaşa büyük bir darbe vurdular... Ve şimdi onlar milli bir maçta kendi kalelerine gol atmış birer futbolcu... Ve doğal olarak insanlıktan nasibini almamış holiganların şiddetinden üstlerine düşeni almak zorundalar...

Yaptıkları ya da yapmadıklarının gerisinde ölüm korkusu da olsa, içten içe düzenin propagandalarının etkilerini halen daha taşıdılar da, artık taşıdıkları kimlik, kendi bilinç, irade ve istemlerini aşıyor. Onlar artık Adalet Bakanı’nın açıktan söylemediği ama herkesin yürekte bildiği gibi; yaptıklarının bedelini ödemekle karşı karşıyalar.

Timsah gözyaşlarını sildi, yutmaya hazırlanıyor!

Hakkari’deki çatışmanın ardından ilk önce HPG gerillaları tarafından “TSK’nın 8 askerinin kaçırıldığı” duyurulmuştu. Bu kaçırma vakası sermaye düzeni tarafından birbuçuk gün yalanlanmadı ama kabul de edilmedi. Derken o çok esip gürleyen Genelkurmay makamı, incelikle seçilmiş sözcüklerle “askerlerin PKK’nin elinde olduğu”nu açıkladı.

Sermaye düzeninin bütün sözcüleri veryansın ettiler. Yüreklarının 8 asker için çarptığını söylediler. “Askerlerimizi kurtaracağız” palavraları atmaya başladılar. Ancak tam da bu yiğitlik gösterileri yapılırken ve “devlet baba oğullarına sahip çıkıyor”

müşameresi sahnelenirken, PKK açıklamaları ardarda gelmeye başladı. Açıklamalardan çıkan sonuç “askerlerin teslim olduğu” anlamına geliyordu. Ancak yine de sermaye düzeninin hiçbir sözcüsü bu gerçeğe değinen tek bir cümle kurmadı. Hemen ardından askerlerin fotoğrafları yayımlandı. Bu artık krizin derinleşmesiydi. Askerlerin kaçırılması ile prestiji zaten sarsılmış olan sermaye iktidarının, şimdi de erkekliği, onuru ve askerlikle özdeşleştiği herşeyi ayaklar altına alınıyordu. Ama yine de bir umut! Sermaye düzeni bu aşamaya kadar kaçırılan askerler aleyhine tek söz etmedi. Ancak bir eylemsizlik hakimdi. Askerler açıklamalarda kurtarılmaya çalışılıyor, ancak fiili adımlar çok da hızlı atılmıyordu.

İşte bu nokta, TSK’nın şanı, şerefi için askerlerin ölümüne duacı olunmaya başlandığı noktaydı! Sermaye düzeni “Türk askeri düşman karşısında devletin onurunu korumak için gerekirse tereddütsüz ölümü göze alır” beylik klişesinin güvenilirliğinin yeniden tesisini ölü 8 asker bedeni ile sağlayabileceği gibi bir inanca kapılmıştı. Ancak dualar boşa çıktı. 8 asker burunları dahi kanamadan Türkiye’ye geri geldi. İşte bu nokta ise, duaların ve göstermelik insaniyetin bir kalemde üzerine çizgi çekildiği nokta oldu. Üç gün önce askerler için gözyaşı dökten timsahlar, “buruk bir sevinç” yaşadıklarını söylüyorlar ve 8 askerinin “teslim olmalarını” içlerine sindiremediklerini yüksek sesle dile getiriyorlardı.

8 asker gerçek teröristlerin elinde!

Ve işte şimdi 8 asker gerçek teröristlerin elinde. Kendilerine insanca muamele edilen yerden Türkiye sınırlarına adım attıkları gün itibariyle askerler artık kendilerini lime lime etmek isteyen kurtların sofrasındalar. Askerler şu an sorgulanıyorlar ve ömür boyu hapis cezası alma olasılıkları dahi var... Eğer ceza almazlarsa, onları bekleyen koca bir tecrit... Kirli savaş yürütücüleri tarafından sistematik bir biçimde hedef gösterilen bu askerler artık “yarım erkek”, “yarım Türk”, “yarım vatandaş”... Onlar için artık huzur diye bir şey yok. Onlar lekeliler... Hayatta kaldıkları için cezalandırılacak olan bu genç insanlar, üstü örtülü bir biçimde ilan edilen “katli vaciptir” fetvasının bedelini ağır ödeyecekler...

Taksim’de coşkulu tersane eylemi...

“Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”

Tuzla tersaneler cehenneminde iş cinayetlerine, ücret gasplarına, taşeronlaştırmaya ve sigortasız çalışmaya karşı yürütülen dişe diş hak alma mücadelesi tüm hızıyla sürüyor. **2. Tersane İşçileri Kurultayı**’na hazırlanan **Tersane İşçileri Birliği**, kurultay hazırlıkları çerçevesinde kamuoyuna açıkladığı **Galatasaray** eylemlerinin sonuncusunu 4 Kasım günü gerçekleştirdi.

Emek Sineması önünde toplanan tersane işçileri **“Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!/TİB-DER”** pankartı ve **“Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”**, **“Kişisel koruyucu malzemeler sağlansın!”**, **“Sınıfa karşı sınıf!”** ve **“Telekom işçisi yalnız değildir!”** şiarlarının yazılı olduğu dövizleri açarak yürüyüşe geçtiler.

Yürüyüş boyunca; **“Artık ölmek istemiyoruz!”**, **“Katil GİSBİR hesap verecek!”**, **“Telekom işçisi yalnız değildir!”**, **“Tersane işçisi köle değildir!”**, **“Ücret haktır, gaspedilemez!”**, **“Sigorta haktır, gaspedilemez!”**, **“Direne direne kazanacağız!”**, **“Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!”**, **“Tersaneler cehennem, işçiler köle kalmayacak!”** sloganlarını gür ve coşkulu bir şekilde haykırdılar.

Sloganlarla Galatasaray Postanesi’nin önüne gelindi. **TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu** burada bir konuşma yaptı. **Nihadioğlu** şunları söyledi:

“Taksim’e ilk gelişimiz değildir. Bundan sonra da geleceğiz. Tuzla tersanelerindeki iş cinayetlerine karşı yetkililer incelemelerde bulundular ama hiçbir yaptırımında bulunamadılar. İş cinayetleri hala havzada devam ediyor. Taşeronluk sisteminden kaynaklı sigortasız çalıştırma had safhada. Çalışan işçilerin %65’i sigortasız çalıştırılıyor. Bizler tersane işçileri olarak bu sorunlara sessiz kalmayacağız ve mücadelemizi daha da büyüteceğiz...”

Ayrıca son günlerde tırmanan şovenist histeriye değindi, mücadelelerini **“İşçilerin birliği, halkların kardeşliği”** şiarı temelinde sürdürdüklerini vurguladı. Grevdeki **Telekom** işçilerine yönelik saldırıyı kınadı. Basın açıklamasını **TİB-DER** yöneticisi **Cahit**

Atalay okudu. Atalay, tersane ve benzeri ağır işlerde çalışan işçilerin sosyal haklarının görece daha iyi olmak zorunda olduğunu söyledi. Sigorta ve ücret hakkının anayasal bir hak olduğunu, ama bu hakkın gaspedilmek istendiğini, en insani taleplerinin karşılanması için üretimden gelen güçlerin kullanarak hak alma mücadelesini yükselteceklerini ifade etti.

Açıklama şu sözlerle son buldu: **“Bizler TİB-DER olarak kurulduğumuz 2 yıldan beri ücret ve sigorta hakkı için bir dizi eylem ve direniş gerçekleştirdik. Bu yapılan eylemliliklerle işçilerin çalışma koşullarını her seferinde kamuoyuna taşımaya çalıştık ve çalışmaya da devam edeceğiz. Bu çalışmalarımızın somutta karşılık bulması için 9 Aralık Pazar günü ‘Tersane işçilerinin örgütlenme sorunları’ başlığıyla 2. Tersane İşçileri Kurultayı’ nı örgütliyoruz. Bu vesileyle, duyarlı demokrat ve devrimci kamuoyunu desteğe çağırıyoruz.”**

Basın açıklamasından sonra 5 dakikalık oturma eylemi gerçekleştirildi. Oturma eylemi sırasında işçiler baretlerini yere vurarak tepkilerini gösterdiler.

Son olarak **TİB-DER** Başkanı **Zeynel Nihadioğlu** yaptığı konuşmada, **GİSBİR** patronlarından hesap soracaklarını, ücretsiz çalıştırmaya, ücret gasplarına ve iş cinayetlerine karşı mücadelelerine devam edeceklerini ifade etti. Ardından tersane işçileri grevdeki **Gayrettepe Telekom**’a işçileriyle dayanışmak amacıyla yola çıktılar.

Tersane işçilerinin yürüyüşü ve basın açıklaması çevredeki halk tarafından yoğun alkış ve **“Tersane işçileri yalnız değildir”** sloganlarıyla selamlandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tersane İşçileri Birliği’nden Bir-Kar’a ve Avrupa’daki Türkiyeli emekçilere çağrı:

Direnen işçilere verilen her destek, sermayeye sıkılmış bir kurşun olacaktır!

Sevgili yoldaşlar,

Yaklaşık üç senedir Tuzla tersaneler bölgesinde, işçi sınıfının en geri ve dağınık kesimleri arasında devrimci faaliyetimizi örmenin ve genişletmenin devrimci çabası içindeyiz.

Tersaneler bölgesindeki soluklu ve ısrarlı mücadelemiz sonucunda, işçi sınıfının en durgun ve hareketsiz olduğu bu dönemde, bizler belli bir örgütlülük düzeyini ve bunun maddi kuvvetlerini yaratmayı başardık. Sınıf düşmanımızla, her biri birer modern harami olan tersane patronları ile yürüttüğümüz dişe diş ve kararlı mücadelemiz sayesinde, bugün bu alanda bir takım mevziler elde etmenin yanı sıra, kamuoyu üzerinden geniş işçi yığınlarını etkileyen son derece önemli bir konum da kazanmış durumdayız.

İddia ediyoruz ki, ısrarlı faaliyetimiz sonucunda örgütlülüğümüz ve çalışmamızın varacağı düzey, hem sınıf hareketi kapsamında, hem de siyasal örgütlülük düzeyinde yeni bir çıkışın çakılmış kıvılcımı olacaktır.

Fakat böyle bir dönemde çalışma yapmanın ve

sınıfın eylemini şekillendirmenin ciddi maddi zorlukları ve külfeti, önümüzü kesen en temel sorun durumundadır halihazırda. Bugün maddi zorluklar ve olanaksızlıklar, Tersaneler havzasındaki örgütlülük ve mücadele düzeyimizin daha ileriye sıçramasının önünde önemli bir engel oluşturmaktadır.

Gelişen ve güçlenen çalışmamıza yapılacak her destek, toplamda sınıf hareketinin tümüne yapılmış olacaktır. İçerisinde bulunduğumuz ciddi ekonomik zorluklardan kurtulmak, işçi sınıfı davasının savunucularının vereceği ekonomik destekle olanaklı olabilir ancak.

Tersane İşçileri Birliği olarak Avrupa’daki Türkiyeli işçi ve emekçilerden bu konuda duyarlılık ve maddi destek bekliyor, BİR-KAR’ı ise bu çerçevede acilen bir yardım kampanyası örgütlemeye çağırıyoruz.

Yaşasın devrimci sınıf dayanışması!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Tersane İşçileri Birliği

1 Kasım 2007

OSİM-DER’de panel

Son dönemde artan şovenist histeri dalgasına ve faşist saldırganlığa karşı OSİM-DER’de **“Ortadoğu’daki güncel gelişmeler ve sınıf tutumu”** başlığıyla panel gerçekleştirildi. 4 Kasım günü gerçekleştirilen panel dernek başkanının yaptığı konuşmayla başladı. Konuşmada, şovenist kudurganlığın işçi sınıfına çok ağır sonuçlar doğuracağı, Türkiye işçi sınıfının kurtuluşunun Türk ve Kürt işçi-emekçilerin sermaye iktidarına karşı kenetlenmesinden geçtiği vurgulandı.

Daha sonra BDSP temsilcisi konuştu. Ortadoğu’da gelişen son olaylardan, ABD’nin bölgeye yönelik çıkarlarından, Türkiye’nin göbekten bağlı olduğu ABD’yle ilişkilerini zora sokan üç başlık olan Ermeni soykırımı, Kıbrıs sorunu ve Kürt sorunundan bahsetti. Sermaye devletinin Kürt meselesinde neden taviz vermeyen bir tutum içerisinde olduğunu anlattı. Toplumda yaygınlaştırılan şovenist histeri dalgasına karşı işçi sınıfının alması gereken tutumun halkların kardeşliğini vurgulamak olduğunu ifade etti.

Sunumun ardından Kürt sorunu kapsamına ve şovenist dalgaya ilişkin oldukça canlı tartışmalar gerçekleştirildi. Panele yaklaşık 20 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak/Ümraniye

Telekom işçilerinin eylemleri ve destek ziyaretleri...

“Zafer direnen emekçinin olacak!”

“Sendika hakkımız, grev silahımız!”

Telekom işçileri grevlerinin 21. günü olan 5 Kasım’da İstanbul Avrupa Yakası’nda grevin merkezi konumunda bulunan Gayrettepe Telekom Müdürlüğü’nde “Sendika hakkımız grev silahımız!” sloganıyla eylem yaptı.

Mecidiyeköy Ali Sami Yen Stadyumu önünde toplanan 500’ü aşkın Telekom işçisi coşkulu ve militan sloganlarla Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önüne yürüdü. “İşimiz, ekmeğimiz ve geleceğimiz için grevdeyiz!/T. Haber-İş Sendikası” pankartı taşıyan işçiler zaman zaman yolu tamamen trafiğe kapatarak yürüyüşlerini sürdürdüler.

“Sendika hakkımız, grev silahımız!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz!”, “İş, ekme yoksa barış da yok!”, “Oger şaşırdsı sabrımızı taşırdı!”, “Şalter indi, bu iş bitecek!”, “Türk-İş göreve, genel greve!”, “Yağmur çamur demeden grevdeyiz!” sloganlarını haykıran işçilerin coşkusu olumsuz hava koşuluna rağmen yürüyüş boyunca sürdü. İşçiler, Türk-İş’i grevi sahiplenmeye çağırırken, aynı zamanda genel grev çağırısı da yaptılar.

Telekom işçileri, yolu trafiğe kapattıkları için kolluk güçlerinin engelleme tutumuna oturma eylemiyle cevap verdiler. İşçiler; “Baskılar, gözaltılar bizi yıldıramaz!” sloganını attılar. İşçiler, 4 Kasım günü Sultançiftliği’nde grev kırıncıları engellemek isteyen, aralarında Haber-İş Sendikası 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu’nun da bulunduğu gözaltı saldırısına da tepki gösterdiler.

Gayrettepe Telekom önüne gelen işçiler yürüyüşlerini uzatmak isteyince çevik kuvvet barikatıyla karşılaştılar. İşçiler, polisin yürüyüşü engelleme girişimini alkış ve sloganlarla protesto ettiler. Yürüyüş yapan işçiler, Gayrettepe Telekom Müdürlüğü önünde bekleyen 100’ü aşkın işçi tarafından karşılandı.

Haber-İş Sendikası 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu yaptığı konuşmada grevin başarıyla devam ettiğini, talepleri kabul edilinceye kadar da devam edeceğini vurguladı.

Dokuyucu’nun konuşmasının ardından Türk-İş 1. Bölge Temsilcisi Faruk Büyükkucak söz aldı. Gözaltı saldırısını kınadıklarını belirtti ve işvereni yasalara uymaya çağırdı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Tersane’den Telekom’a direniş sürüyor!

Tersane İşçileri Birliği, 4 Kasım günü Taksim’de “Sigortasız tek bir işçi kalmayacak!” şiarıyla gerçekleştirdiği eylemden sonra Gayrettepe Telekom işçilerini grev çadırında ziyaret etti.

Telekom Başmüdürlüğü otobüs durağının önünde biraraya gelen tersane işçileri, “Telekom işçisi yalnız

değildir!” pankartı açtılar. Tersane işçileri, “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!”, “Sınıfa karşı sınıf!” ve “Telekom işçisi yalnız değildir!” dövizleri taşıdılar. “Telekom işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Direne direne kazanacağız!”, “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarıyla grev çadırına kadar yürüyen tersane işçilerini, Telekom işçileri “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!” sloganlarıyla karşıladılar.

TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu grev çadırı önünde bir konuşma yaptı.

Nihadioğlu, “Bizler tersane işçileri olarak sadece tersane işçilerinin sorunlarını değil, ülkemizdeki gelişen tüm işçi eylemliliklerini sahipleniyor ve Telekom işçilerinin meşru ve haklı grevini selamlıyoruz, ‘direnişiniz, direnişimizdir’ diyoruz. Kazanımla sonuçlanması için elimizden geleni yapacağız” dedi.

Ardından Gayrettepe Telekom Müdürlüğü İşyeri Baştemsilcisi Yener Ünal, bir konuşma yaptı. Ünal, “Neo liberalizm ve kapitalist sömürü politikaları doğrultusunda işbirlikçi burjuvazi tersane, telekom vb. işçilerin emeğine, alınterine saldırıyor. Bizler de tıpkı Tuzla tersanelerindeki işçilerin yaşadığı köleleştirme, esnek çalışma, sendikasılaştırma saldırılarıyla karşı karşıyayız. Bu tür saldırılara karşı ancak birlikte mücadele ederek, sınıf dayanışmasını yükselterek, taleplerimizi kazanabiliriz.” dedi.

Ünal’ın konuşması sırasında “Genel grev-genel direniş”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!” sloganları coşkuyla haykırıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Telekom işçilerinden eylem!

İzmir’de Telekom işçileri 3 Kasım günü ailelerinin de katılımıyla kitlesel bir eylem gerçekleştirdi. Ege bölgesi şubelerinin de destek verdiği eylem saat 13.30’da başladı. İşçiler Konak Sümerbank önünden Cumhuriyet Meydanı’nın yanında bulunan İl Telekom Müdürlüğü’ne yürüdü. Telekom işçilerinin oldukça coşkulu oldukları gözlemlendi. Eyleme Petrol-İş Aliğa Şubesi, direnişte olan Tümtis’e üye Akdeniz Selçuk Nakliyat işçileri ve DİSK Genel-İş Şubesi’nden

işçilerle Haber-İş Genel Başkanı Ali Akcan da katıldı.

Telekom Müdürlüğü önünde Haber-İş İzmir Şube Başkanı Kemal İlçioğlu kitleyi selamlayan bir açılış konuşması yaptı. Daha sonra Türk-İş Bölge Başkan Yardımcısı Turgay Kireçkaya bir konuşma yaptı. Eylemde konuşma yapan Ali Akcan, “Ülkede 20 yıldır grev hakkı unutulmuştu. Bunu uygulamak bize nasip oldu, aynı heyecan ve samimiyetle devam ediyoruz. Greve başlamadan önceki son görüşmelerden bu yana bir gelişme olmadı. Bizim greve çıkışımızın nedeni, amacımız Telekom yöneticilerinin iddia ettiği gibi sadece ücret değil. Tarihimize baktığımızda asla ücret sendikacılığı yapmadık. Tabii ki işçinin insanca yaşaması için bu da önemlidir. Ancak bunun ötesinde sendikal örgütlülüğümüzü devam ettirmek amacındayız” dedi.

Eylemde “Direne direne kazanacağız!”, “İşçiyiz, haklıyız, kazanacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması”, “İşçi memur elele genel greve!”, “Gün gelecek devran dönecek hainler halka hesap verecek!” sloganları atıldı.

1500’ü aşkın kişinin katıldığı eyleme BDSP de destek verdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

MIKE’nin Telekom ziyareti

4 Kasım günü Mamak İşçi Kültür Evleri olarak Tuzlucaır Telekom Şube Müdürlüğü’nde grevlerini sürdüren işçileri akşam saatlerinde ziyaret ettik.

Ziyaretimiz sırasında işyerinde bulunan 35 işçi ile sıcak bir sohbet gerçekleştirdik. Telekom patronunun çıkarları doğrultusunda davranan hükümetten ve medyanın sansürcü tutumundan duydukları rahatsızlığı dile getiren işçiler, 12 Eylül’den bugüne sermayenin işçi sınıfının örgütlülüğünü ortadan kaldırmaya dönük saldırılarını özelleştirme ile tamamlamaya çalıştığını dile getirdiler. Telekom patronlarının hükümet ve medyayla işbirliği halinde grevi karalamak için yaydığı yalanlara rağmen mücadelelerine kararlılıkla devam edeceklerini söylediler. Yalnızca kendileri için değil Türkiye işçi sınıfının sendikal hak ve özgürlükleri için de direndiklerini sözlerine eklediler.

İşçi Kültür Evleri olarak işçi sınıfı ve emekçilerin sermaye iktidarına karşı yürüttüğü mücadelesinin parçası olduğumuzu, her koşulda kendileriyle dayanışma içerisinde olacağımızı söyledik.

6 Kasım sabahı Tuzlucaır’da işçi ve emekçi servislerine, duraklara “Sermaye işçi sınıfının örgütlülüğüne saldırıyor... Telekom işçileri grevde!” şiarlı bildirilerimizi dağıttık. İşçi ve emekçilerle sohbet ettik.

Mamak İşçi Kültür Evleri çalışanları

Tıp öğrencilerinden Telekom ziyareti

31 Ekim günü öğleden sonra Telekom Gayrettepe Müdürlüğü’nü ziyaret eden İstanbul Üniversitesi Cerrahpaşa Tıp Fakültesi öğrencileri Telekom işçilerinin yanında olduklarını söylediler. Grevin “milliyetçi oyunlara alet edilmemesi”ni istediler.

İşçiler adına yapılan konuşmada ise öğrencilerin de kendi talepleriyle alanlarda olduğu ifade edildi. Öğrencilere gösterdikleri dayanışmadan dolayı teşekkür edildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Telekom işçilerinin kararlılıkla sürdürdüğü grevin kazanımla sonuçlanması için emek güçlerini bekleyen görevler...

Grevle eylemli dayanışmayı yükseltelim!

Telekom işçilerinin grevi 16 Ekim’den bu yana kararlılıkla sürüyor. Telekom patronu ve sermaye düzeni Hava-İş’in grevine yönelik saldırılarını Telekom’da da sürdürüyorlar. Ancak işçi ve emekçilerin yarattığı değerleri emperyalist tekellerin ve işbirlikçilerinin talanına açan uşak takımı “milli güvenliği” tehdit ettiği bahanesiyle grevi yasaklama tehdidini öne çıkaramıyor. Grev kırıcılarıyla, kolluk güçlerinin saldırılarıyla, gözaltılarla, sabotaj iddialarıyla, “Telekom zarar etti” yalanlarıyla grevi ve işçilerin haklı mücadelesini karalamaya çalışıyorlar. Amaçları belli; Telekom işçilerini yalnızlaştırmak, sınıf desteğini zayıflatmak, grevi bitirmek. Özetle sermaye cephesi grevin etkisini kırmak için her gün yeni yalan ve demagojiye sarılıyor.

Telekom patronları işçilerin haklı taleplerini karşılama konusunda en ufak bir geri adım atmaya yanaşmıyorlar. Zira onların asıl derdi işçilerin sendikal örgütlülüğünü bitirmek. Bugüne kadar PTT’nin T’siyle başlayan Telekom’a kadar uzanan özelleştirme süreci yaşanırken, işçilerin işgüvencesi ve sosyal hakları gaspedilirken sınırlı ve göstermelik tepkiler dışında harekete geçmeyen sendika bürokratlarının “kararlı” tutumunun gerisinde de bu gerçek yatıyor. Zira sendika bürokratları koltuklarını ve bunun yarattığı imkanları kaybetmek istemiyorlar. Bu nedenle mecburen kararlılık göstermek zorunda kalıyorlar. Yoksa bugüne kadar bir satış sözleşmesine imza atmamaları için ortada hiçbir neden bulunmuyor.

Haber-İş’in tepesindeki bürokratların grev öncesi ve sonrası yaptığı “aşlında masabaşında uzlaşmak istiyoruz” çağrılarına ve zoraki almak zorunda kaldıkları grev kararına, Türk-İş’in grevi sahiplenmekte gösterdiği isteksizliğe, Telekom işçilerinin mücadele ve grev konusundaki deneyimsizliğine, güçlü bir taban örgütlülüğünün eksikliğine rağmen işçiler direniyorlar. Hem sendikal örgütlülüklerine hem de haklarına sahip çıkıyorlar.

Hava-İş greviyle bir parça canlanan sınıf hareketi Telekom greviyle bu canlılığını korumaya devam ediyor. Sermaye cephesinin bir bütün olarak

sergilediği saldırgan tutuma, kolluk güçlerinin terörüne, sendikal bürokrasinin kimi alanlarda devrimci güçleri grevci işçilerden yalıtma çabalarına rağmen, en azından sınıfın belli bir kesimi, ileri bölükleri ve ilerici güçler tarafından, Telekom grevi anlamlı bir ilgiye de konu oluyor. Gerçi bu ilgi grev alanlarını ziyaret etmenin sınırlarını aşmıyor. Ancak sınıfın örgütsüz ve dağınık tablosu, sınıf hareketi üzerindeki ölü toprağı düşünülüğünde Telekom grevine gösterilen ilginin küçümsenmeyecek boyutta olduğu söylenebilir.

Hali hazırda grevin kararlılıkla sürmesi, kazanımla sonuçlanması için temel bir takım müdahalelere ihtiyaç var. Bu müdahalelerin Telekom işçilerini, başta Türk-İş olmak üzere diğer konfederasyonlara üye işçi ve emekçileri, devrimci, ilerici güçleri ilgilendiren yanları var. Her birine düşen görev ve sorumluluklar var.

Telekom patronlarının ve sermaye cephesinin grevi kırmaya ve karalamaya dönük kampanyasına karşı Telekom işçilerinin etkin ve yaygın bir karşı faaliyet örgütlemesi gerekiyor. Bugüne kadar açıklama yapmak dışında adım atmayan Haber-İş bürokratlarının böylesi bir faaliyet örgütlemek gibi dertleri olmadığına göre iş Telekom işçilerine düşüyor. Telekom işçilerinin bugüne kadar yaşadığı bir grev

deneyimi olmayabilir. Ancak sınıf mücadelesi tarihi zengin derslere ve deneyimlere sahiptir. Bu deneyimlerden öğrenmek, öğrendiklerini pratiğe geçirmek Telekom işçilerinin atmaları gereken ilk adımlardan birisidir.

Kuşkusuz öğrenilen deneyimleri hayata geçirmek için de taban örgütlülükleri oluşturmak olmazsa olmaz bir zorunluluktur. Zira grevin haklı talepleri ve sermaye cephesinin karalamaları en geniş işçi ve emekçi kesimlere teşhir edilmek, onların da desteğini almak için her türlü imkan ve araç en etkin tarzıyla kullanılmak durumundadır. Sanayi havzalarında, emekçi semtlerinde, merkezi noktalarda yaygın bildiri dağıtımları yapmak, farklı işletme ve işkollarında direnişte olan işçileri ziyaret etmek, grevi karalayan ve kötüleyen düzen güçlerinin etkili teşhirini yapmak, sözkonusu düzen kurumlarının önünde basın açıklamaları gerçekleştirmek, grev kırıcılarını teşhir etmek, grev kırıcılara karşı yürütülen mücadeleyi yaygınlaştırmak, kamuoyunun desteğini almak için çaba harcamak, sermaye iktidarının emek güçlerine yönelik her tür saldırısı karşısında tutum almak, yürüyüşler düzenlemek, toplumsal muhalefetin kendisini gösterdiği her alana seslenmek, grevin taleplerini buralara taşımak, her kesimi dayanışmaya çağırarak, diğer sendikaları ziyaret ederek grevle eylemli dayanışmaya çağırarak, afiş, el ilanı vb. her türlü araç ve yöntemle grevin taleplerini en geniş kesimlere duyurmak gerekmektedir.

3 Kasım Ankara mitingi, 6 Kasım’da gençliğin gerçekleştirdiği YÖK protestoları, DİSK sendikalarının genel kurulları, şovenizme karşı halkların kardeşliğini haykıran ilerici, devrimci güçlerin basın açıklamaları vb. eylemler bunun için anlamlı bir olanak olmasına rağmen Telekom işçileri bu süreçlere ilgisiz kalmıştır. Bu eksiklik bir an önce giderilmek durumundadır. Sınıf dayanışması bunu gerektirmektedir. İşletmelerin önünde grev gözcüleriyle beklemeyi sürdürmekle sınırlı bir direniş bir süre sonra zayıflamakla ve yalnızlaşmakla karşıya karşıya kalma riski taşımaktadır.

Başta Türk-İş olmak üzere diğer konfederasyonlara üye işçi ve emekçiler ise hem bulundukları alanlara grevin sesini taşımaları, hem de bağlı oldukları sendika ve konfederasyonlara basınç uygulayarak onları dayanışma grevlerine, iş bırakmalara, kitlesel ziyaretlere, basın açıklamalarına, yürüyüşlere vb. zorlamalıdır.

Devrimci, ilerici güçler de bugüne kadar sergiledikleri grevle dayanışma tutumunu daha da büyütmeli, bulundukları alanlara, örgütlü-örgütsüz, sendikalı-sendikasız işçi ve emekçi kesimlere Telekom işçilerinin sesini ve dayanışma çağrısını taşımalıdır. Sendikal örgütlülüğü, sosyal hakları ve insanca yaşam koşulları için Telekom işçilerinin kararlılıkla sürdürdüğü grevin kazanımla sonuçlanması için emekçi kesimleri harekete geçmeye çağırmalıdır. İşçi sınıfının örgütlü gücünden korktuğu için sendikalaşma hakkına, üretimden gelen gücünden korktuğu için grev hakkına saldıran Telekom patronuna ve sermaye düzenine karşı direnen Telekom işçilerinin kazanımının tüm işçi ve emekçilerin kazanımı olduğunu anlatmalıdırlar.

Telekom patronunun ve düzen güçlerinin geri adım atması, grevin kazanımla sonuçlanması için tüm emek güçlerinin elbirliğiyle harekete geçmesi, ortak mücadeleyi büyütmesi gerekmektedir.

Grevlerine sahip çıkan Telekom işçileri gözaltına alındı!

Grevi kırmaya çalışan Telekom patronu 4 Kasım günü Sultançiftliği Telekom Santrali’nde grevi savunun işçilere polisi saldırttı. Haber-İş 1 No’lu Şube Başkanı Levent Dokuyucu ve 7 işçi gözaltına alındı.

Telekom patronu grevi kırmak için her yola başvuruyor. Taşeron işçileri çalıştırıyor. Yasadışı biçimde grev alanlarına işçi sokmaya çalışıyor. Grevci işçiler ise işyerleri önündeki direnişlerini sürdürüyorlar.

Öğle saatlerinde Sultançiftliği Telekom Santrali’ne taşeron işçi getiren patron, grevci işçilerin engel olması üzerine polisi saldırttı. 8 otobüs dolusu çevik kuvvetin getirildiği işyerinin önünde polis terörü yaşandı. Polis işçilerin üzerine biber gazı sıktı. İşçilerin gözaltına alınırken dövüldüğü, kafalarının otobüse vurulduğu bildirildi. Gözaltına alınan işçiler Vatan Caddesi’ndeki Emniyet Müdürlüğü’ne götürüldü.

İşçiler, polis saldırısını işyeri önünde yaptıkları eylemle protesto etti. Burada açıklama yapan Ali

Küçüközkaya, işçilerin haklı mücadelesine yönelik saldırıyı kınadıklarını belirtti. Küçüközkaya, “Kafamız da kırılrsa, taleplerimizden geri adım atmayacağız. Bu kavgayı onlar istedi. Hoşgeldi sefa geldi” diye konuşarak, Telekom işçisinin kararlı olduğunu dile getirdi.

Saldırı sonrası açıklama yapan Türk İş’e bağlı İstanbul Şubeleri bir kez daha Telekom grevinin desteklediklerini ve sahiplendiklerini ilan ettiler. Açıklamada grevin başladığı 16 Ekim tarihinden itibaren greve saldıran Telekom patronunun bir yandan sabotaj haberleriyle kamuoyunu yanıltmaya çalıştığı, diğer yandan taşeron firma işçileri ile hizmete devam ederek grevi kırmaya çalıştığı, bunlarla da yetinmeyerek sendika başkanlarını, temsilcileri, işçileri gözaltına aldıracağı, baskı ve zor kullandığı ifade edildi. Telekom işçilerini yıldırmaya çalışan Telekom patronunun işçilerin taleplerine kulak vermek yerine taleplerini görmezden gelmeye ve işçileri susturmaya çalıştığı vurgulandı.

6 Kasım protestolarından...

Gençlik geleceği ve halkların kardeşliği için alanlardaydı!

İstanbul:

İstanbul’da bu yıl 6 Kasım’da Beyazıt Meydanı’nda birleşik bir eylem gerçekleştirildi. Öğrencilerin meydana buluşması ile başlayan eyleme yaklaşık 600 kişi katıldı.

“Üniversitelerde parasız eğitim, söz, eylem, örgütlenme özgürlüğü istiyoruz!” ve **“Kırlı savaşa ve şovenizme karşı halkların kardeşliğini haykır!”** pankartlarının açıldığı eylemde bir yandan eğitim alanındaki saldırıların protesto edilirken, diğer yandan halkların kardeşliği şiarı haykırıldı. Liseliler de **“Ne ticarethane, ne hapisane! Eşit özgür lise!”** yazılı bir pankart açarak alandaki yerlerini aldılar. Öğrenciler meydana toplandığı sırada TİB-DER üyesi tersane işçileri Beyazıt Tramvay Durağı’nda **“Üniversitelerin kapıları işçi-emekçi çocuklarına kapatılamaz!”** yazılı pankartlarını açarak Beyazıt Meydanı’na doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Tersane işçilerinin gelişini öğrenciler **“Tersane işçisi yalnız değildir!”** sloganları ile karşıladılar.

Eylemde üniversiteliler ve liseliler adına iki ayrı açıklama yapıldı. Ayrıca Tersane İşçileri Birliği Derneği Başkanı Zeynel Nihadioğlu da konuşma yaptı.

İlk açıklama üniversiteliler adına Dilek Gültekin tarafından okundu. Gültekin, YÖK’ün taşıdığı misyona değinerek, YÖK’ün üniversiteleri sermayenin arka bahçesine dönüştüren politikaların yürütücüsü olduğunu ve bu hedef doğrultusunda üniversiteli gençlik mücadelesinin karşısında yer aldığını vurguladı. Güncel saldırılara da değinilen açıklamada esas vurguyu son dönemde yükseltilen şoven faşist saldırganlık oluşturdu. Gençlik kesimleri bu şovenist histeri atmosferinde kardeşliğin tarafı olmaya çağırıldı.

Ardından TİB-DER Başkanı Zeynel Nihadioğlu bir konuşma yaptı. ‘80 darbesinin ardından üniversitelerin payına paralı eğitim düşerken, işçi sınıfına da taşeronlaştırmanın dayatıldığını belirtti. Tersanelerde karşı karşıya kaldıkları koşulları anlatan Nihadioğlu, sorunların kaynağının aynı olduğunu ve birleşik mücadelenin önemli olduğunu vurguladı.

Daha sonra liseli gençlik adına Gülşin Çiftçi söz aldı. Liseli gençliğin sorunlarına değinen Çiftçi, ÖSS ve paralı eğitim gibi sorunların yanı sıra MEB ile İşçileri Bakanlığı arasında imzalanan güvenlik protokolünü teşhir etti. Liseli gençliğin sınır ötesi operasyon tezkeresinin karşısında olduklarını belirtti.

Konuşmalardan sonra Beyazıt Meydanı’nda halaylar çekildi. Hep bir ağızdan Beyazıt Marşı söylendi. Eylem Meydan’dan Eğitim Fakültesi’ne doğru yapılan yürüyüşle bitirildi.

İzmir:

Ege Üniversitesi’nde 1 No’lu yemekhanenin önünde iki üniversiteden ve çeşitli liselerden gelen öğrenciler toplandı. Eylemde **“Üniversiteleri gericiliğin, yozluğun, ırkçılığın değil kardeşliğin kalesi yapacağız!”** ve **“Geleceğimize sahip çıkıyoruz, YÖK’ü dağıtacağız!”** şiarlı iki pankart açıldı. Alkış ve sloganlarla kampus dolaşıldı. Gıda Mühendisliği önünde 20-25 kişilik bir faşist grup tarafından eylem proveke edilmeye çalışıldı. Sloganlarla faşistlere karşılık verilirken araya polis girdi. Bu kez **“Katil polis üniversiteden defol!”** sloganı atıldı.

Daha sonra yürüyüşe devam edildi. Yürüyüş boyunca atılan sloganlarla öğrenci gençliğin karşı karşıya kaldığı saldırılar teşhir edildi ve şovenist histeri atmosferi lanetlendi.

Bornova Metro önüne gelindiğinde basın açıklamasına geçildi. Açıklamada üniversitelerin ticarileşmesi sonucu gençliğin karşı karşıya kaldığı geleceksizlik anlatıldı. Baskı ve zor aygıtı YÖK teşhir edildi. Ege Üniversitesi’nde yaşanan olaylar üzerinden düzenin gençliği nasıl zehirlediği dile getirildi. Üniversitelerin asıl sahipleri olarak gençliğin tüm bu saldırılara geçit vermeyeceği vurgulandı. Ardından Yeni Kapı Tiyatrosu’ndan bir arkadaş **“Güneşi içenlerin türküsü”** adlı şiiri tiyatral bir anlatımla sundu. Açıklamanın ardından Telekom işçilerine destek ziyaretine gidildi. Eyleme 150 öğrenci katıldı.

Adana:

YÖK’ün kuruluşu Adana’da Çukurova Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi önünden Rektörlük binasına yapılan yürüyüşle protesto edildi.

Eylem R1 derslikleri önünde **“Üniversitemizde bilim ve özgürlük düşmanlarını istemiyoruz! Yaşasın halkların kardeşliği!”** ve **“YÖK’e, eğitimin ticarileşmesine karşı mücadeleye!”** pankartlarının açılmasıyla başladı. Buradan toplanma yerine doğru yürüyüşe geçildi. Toplanma yerinde kortej düzeni oluşturularak Rektörlük önüne yürüyüş başladı.

Rektörlük önünde okunan basın metninde YÖK’ün kurulduğu günden beri yürütücüsü olduğu saldırılar teşhir edildi. Öğrenci gençliğin gelecek özleminin öne çıkartıldığı eylemde ayrıca coğrafyamızda yaratılan şovenist histeri atmosferi teşhir edilerek, halkların kardeşliği mücadelesini büyütme çağrısı yapıldı.

Açıklamanın ardından tekrar R1’e geçilerek eylem burada sona erdirildi. Eyleme Adana MYO öğrencileri de katıldı. Dev Sağlık-İş ve SES’in destek verdiği eyleme 200 kişi katıldı.

Ankara:

Ankara’da 6 Kasım’da Ekim Gençliği, DGH, DPG, SGD, Hacettepe Üniversitesi Öğrencileri Derneği, Odak/Genç Direnişçi, Tüm-İGD tarafından bir eylem örgütlendi. Eylemde en önde **“Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için YÖK kaldırılsın!”** yazılı ortak pankart taşındı. Arkasında siyasal gençlik grupları dövizleri ve pankartları ile yer aldılar.

Sakarya Caddesi’ne yürümek isteyen kitlenin önü çevik kuvvetin barikatıyla kesildi. Bir süre barikatın

önünde sloganlarla beklendikten sonra barikatın açılması ile yürüyüşe devam edildi. Sakarya Caddesi’ne gelindikten sonra açıklamaya geçildi. Açıklamada üniversitelerde yaşanan dönüşümler ve bununla paralel olarak keyfi baskı ve saldırılar anlatıldı. Son dönem yükseltilen milliyetçi-şoven dalganın üniversitelerdeki uygulayıcısı olan YÖK teşhir edildi.

Şair Mehmet Özer bir konuşma yaparak eylemi desteklediğini ifade etti. Daha sonra bir şiir okudu. Ardından hep birlikte Beyazıt Marşı söylendi.

Eylem sonunda bileşenler adına bir konuşma yapıldı. Sınır ötesi operasyonla artan savaş çığırtkanlığına karşı gençliğin halkların kardeşliği şiarını daha güçlü haykıracağı, hiçbir baskının gençliğin mücadelesinin önüne geçemeyeceği vurgulandı. Eyleme 200 kişi katıldı.

Eskişehir:

Eskişehir’de bu yıl 6 Kasım eylemine hazırlık çerçevesinde broşür dağıtımı, el ilanları, yemekhane ve kantin konuşmaları yaygın bir şekilde yapıldı. Etkili ve yoğun bir ön çalışmayla örgütlenen 6 Kasım geçen yıla göre daha coşkulu ve kitlesel bir biçimde gerçekleştirildi.

Eylem saat 12:30’da Anadolu Üniversitesi Eczacılık Fakültesi girişinde kitlenin biraraya gelmesiyle başladı. Kampüse **“YÖK’e, piyasalaşmaya, ticarileşmeye, yozlaşmaya, kimliksizleşmeye, geleceksizliğe, işsizliğe, şovenizme hayır! Üniversite Öğrencileri!”** imzalı pankartın arkasında ortak dövizler ve sloganlarla toplu bir giriş yapıldı. Buradan yemekhane önüne gelindi ve öğrencilere eyleme destek vermeleri için çağrı yapıldı. Ardından rektörlüğe yüründü ve burada basın açıklaması okundu.

Ekim Gençliği, DPG, Eskişehir Gençlik Derneği, SGD, ÖDP Gençliği, SDG, Eskişehir Öğrenci Kolektifleri ve ODAK’ın örgütlediği, Mücadele Birliği’nin destek verdiği eyleme yaklaşık 100 kişi katıldı.

Eylem boyunca **“Müşteri değil öğrenciyiz!”**, **“Sermaye defol üniversiteler bizimdir!”**, **“YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek!”**, **“Sözleşmeli öğretmenliğe, yetkin mühendisliğe, stajyer avukathğa, hayır! Diplomalı işsiz olmayacağız!”**, **“Türk, Kürt Ermeni yaşasın halkların kardeşliği!”**, **“Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”** vb. sloganları coşkulu bir şekilde atıldı.

Ekim Gençliği/Eskişehir

Bursa:

Uludağ Üniversitesi’nde YÖK coşkulu bir eylemle protesto edildi. Kütüphane önünden Mediko-Sosyal’e kadar bir yürüyüş gerçekleşti. Burada basın açıklaması okundu. **“Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim için YÖK’e hayır!”** pankartının açıldığı eyleme 60 kişi katıldı. Eğitim sorunlarına değinilen eylemde şovenist histeri karşısında halkların kardeşliği mücadelesinin büyütülmesi çağrısı yapıldı. Anayasa tartışmaları da teşhir edildi.

Eylemi Ekim Gençliği, SGD, SDG, Genç Kurtuluş, Emek Gençliği, DGH örgütledi. YDG, SDP, Eğitim-Sen ve TMMOB da destek verdi.

6 Kasım eylemlerinden ilk yansıyanlar...

Birleşik bir gençlik mücadelesi yakıcı ihtiyacı!

6 Kasım eylemleri, gençlik hareketinin bugüne kadar taşıdığı yetersizlik ve zaafı tüm açıklığıyla ortaya koydu. Gençlik hareketinin yaşadığı daralma ve kitle bağlarındaki zayıflık belirgin bir biçimde bir kez daha karşımıza çıktı.

Metropollerde 6 Kasım eylemleri -kısmen İstanbul'u dışta tutarsak- geçmiş yıllarla kıyaslanamaz bir darlığı ifade etmektedir. Taşra üniversiteleri cephesinden de belirgin bir zayıflık ve dağımlığın yaşandığı açık bir gerçektir. Eylemler taşra üniversitelerine yeterli bir güçlülükte yaygınlaştırılamamış, etkili bir ön çalışmadan yoksun kaldığı için oldukça zayıf geçmiştir.

Tüm bu veriler ışığında gençlik hareketinin biriken sorunlarını tartışmak, 6 Kasım vesilesiyle bunları tekrar hatırlatmak yerinde olacaktır.

Birleşik bir gençlik faaliyetinin belirleyiciliği

Bir çok yerde 6 Kasım eylemlerine ilişkin tartışmalar son haftalara kadar sürmüş ve bu durum ön çalışmaları sekteye uğratmıştır. Siyasal gençlik gruplarının yaşadığı daralma ve hareketin kendiliğinden dinamiklerindeki belirgin zayıflama, bu yılın 6 Kasım sürecinde etkili bir alan çalışmasını zorunluluk olarak karşımıza çıkartmıştı. Bu açıdan bakıldığında ortaya çıkan tablonun şaşırtıcı olmadığını söyleyebiliriz. Bir dizi alanda ortaya çıkan birleşik süreç eylemlerle sınırlı kalmış, alan çalışmaları propagandanın ötesine geçememiştir. Bu durumu kırmaya dönük çabaların politik-pratik yetersizlikleri 6 Kasım eylemlerini belli bir darlığa mahkûm etmiştir.

İstanbul'da son haftalara kadar devam eden tartışmalar, Ankara 6 Kasım sürecinde yaşanan bölünme ve yine süregiden tartışmalar, eylemlerin pratik örgütlenmesini zora sokmuştur. Bu açıdan ortaya çıkan sonuç, örgütlü gençlik güçleriyle sınırlı bir 6 Kasım tablosudur.

Birleşik bir kitle faaliyeti, hareketin kitle tabanında yaşanan daralmanın çözüm zemini. Bu ihtiyaç karşılanmadığı koşullarda gençlik hareketindeki daralmayı aşmak olanaklı gözükmemektedir.

Bugün birleşik bir gençlik mücadelesi tercih değil bir zorunluluktur. Bu yılın 6 Kasım eylemleri bu gerçeği belirgin bir biçimde bir kez daha göstermiştir. Eylemlerin ortaya çıkardığı bir diğer gerçek ise, bu birleşik mücadelenin ancak ve ancak geniş kitleleri politikleştirmek hedefine kilitlendiği koşullarda bir anlam ve değer taşıyacağıdır. Bu açıdan bu yılın 6 Kasım eylemleri, toplam süreci belirleyen bir bölünme yaşanmasa da, geniş kitlelerle buluşmayı hedef alan bir birleşik faaliyetle bütünleştirilemediği için dar ve politik etki açısından cılız kalmıştır.

Birleşik bir gençlik hareketi ve örgütlenmesi sorununda tartıştığımız temel önemde gerçeğin altını bir kez daha çizmek istiyoruz. Bugün gençlik hareketinin mevcut ilerici birikiminin önemli bir kesimini bünyesinde barındırmayan, bu birikimin olanaklarıyla taban inisiyatiflerine yönelmeyen bir mücadelenin asgari bir başarı şansı bulunmamaktadır. 6 Kasım eylemlerine bu gözle bakıldığında, siyasal gençlik gruplarının önemli bir kısmı açısından geçiştirilmiş bir 6 Kasım sürecinin ortaya çıktığı açık bir gerçekliktir.

Şovenist saldırganlık ve mücadelenin dışına düşen reformizm

Son yıllarda gençlik sorunu çerçevesinde reformist örgütlerin yaşadığı bunalımı ve mücadele dışı konumlarını döne döne vurgulamıştık. 6 Kasım vesilesiyle bu olgu bir kez daha tüm açıklığıyla ortaya çıkmıştır. Reformist siyasal gençlik grupları cephesinden özellikle taşradaki eylemlere elle tutulur bir katılım göremiyoruz.

Bunun nedenlerine girmek burada gerekmiyor. Yalnızca şunu belirtelim. Reformist gençlik örgütlenmeleri son birkaç yıldır üniversitelerdeki baskı koşulları karşısındaki edilgenlikleri ile gençlik hareketi ile kurdukları bağı çoktan yitirmiş bulunmaktadır.

Ancak yine de dönem açısından belirgin bir farklılık olduğunu ve bu farklılığın da 6 Kasım eylemlerine yansıdığını belirtelim. Bu farklılığı yaratan, güncel planda Kürt sorunu ekseninde ortaya çıkan şoven atmosfer olmuştur.

Son süreçte parlamenter zeminde Kürt hareketinin kuyruğundan ayrılmayan bu siyasal gruplar Kürt halkına dönük şoven saldırganlığın boyutlandığı bir dönemde kelimenin gerçek anlamı ile sokaktan kaçmaktadırlar.

Yakın zamanda yaptığımız değerlendirmede reformist grupların yaşayabileceği olası süreci hezeyan halindeki ilk açıklamalarından yola çıkarak ifade etmiştik: *“Tanımladığımız bu tutumlar, gelişen süreç içinde bu örgütlenmelerin gençlik uzantıları şahsında da belirgin bir biçimde kendini gösterecektir. Reformist örgütlenmelerin en azından bir kısmının sürecin zorlu bir süreç olması nedeni ile Kürt gençliği ile yan yana gelmekten dahi çekinen bir yaklaşım içine sürüklenmesi olasıdır. Böyle bir gelişmeye karşı bugünden açık ve kararlı bir tutum almak, devrimci gençlik grupları açısından temel bir zorunluluktur.” (Şovenizme karşı birleşik bir gençlik mücadelesi için!)*

Bu gerçek bu yılın 6 Kasım sürecinde çok daha açık bir biçimde karşımıza çıkmıştır. Eylemlerin bütününde temel vurgunun Kürt halkı ile dayanışma olduğu gerçeğini de hesaba katarsak, dışında kalan tek başına bir 6 Kasım eylemi değildir. Bu durum Kürt sorunu konusunda güncel eylemsizliğin bir ifadesidir.

Kürt gençliğini bekleyen açmazlar: Eylemsizlik ve yalnızlaşma

Bu yılın 6 Kasım eylemlerindeki bir diğer belirgin durum, Kürt gençliğinin eylemlere gösterdiği ilgisizlik oldu. Yansıyan eylem haberlerinde metropollerden başlayarak taşralara uzanan geniş bir yelpazede ve Kürt illerinde, 6 Kasım'a dönük Kürt gençliğinin ilgisinden söz etmek neredeyse olanaksız.

Bu durum, Kürt hareketinin bu alana dönük yılları bulan ilgisizliğinin bir devamı ve yine Kürt sorununda sürüklenilen açmazın bir yansımasıdır. Zira Kürt gençliği ulusal sorun ve mücadeleyi gerekçe göstererek, gençlik sorunu kapsamında birleşik mücadele ihtiyacını görmemiş ve bu sorunun yıllar boyunca üzerinden atlamıştır.

Bugün ulusal sorunun sıkıştırılmaya çalışıldığı burjuva çözüm zemininin bu tutumun asli nedeni olduğunu ifade etmeliyiz. Zira ulusal sorun yaşadığımız coğrafyada toplumsal-sınıfsal sorunlarla birleşik bir çözüm zeminine sahiptir. Bu bütünlük kavranmadığı koşullarda toplumsal sorunlara dönük bu katı duyarsızlığın gençlik cephesinden gerçek bir

kardeşleşme önündeki en temel engellerden birisi olduğunu söyleyebiliriz.

Kürt gençliğini 6 Kasım vesilesiyle ortaya çıkan sonuç üzerinden bekleyen iki açmazı vurgulamak önemli bir devrimci sorumluluktur. Bunlardan ilki Kürt gençliğinin yaşadığı eylemsizliktir. Bugün oldukça sınırlı olanaklarla sürdürülmeye çalışılan gençlik mücadelesi yaşanan sorunlar karşısında Kürt gençliğinin dinamik bir desteğine hiçbir dönem olmadığı ölçüde ihtiyaç duymaktadır. Zira bu 6 Kasım eylemlerinde yaşanan darlıkta, Kürt gençliğinin örgütlü kesiminden başlayarak sürecin dışında kalması belirleyici bir rol oynamıştır. Bu eylemsizlik durumu aşılmadığında kazanan sermaye devleti ve onun şovenist kudurganlığı olacaktır.

Hareket halindeki Kürt gençliğinin desteğini ve eylemsel dinamizmini arkasına alamayan bir devrimci gençlik mücadelesinin şoven saldırganlığın karşısında gerçek bir halkların kardeşliği eksenli oluşturma şansı bulunmamaktadır. Kürt gençliği ve özelde Yurtsever Gençlik bu gerçeği açıklıkla görmelidir. Dışında kalan süreç, sözkonusu olan, birleşik gençlik mücadelesinin ve halkların kardeşliği vurgusunun coğrafyanın dört bir yanına yayılabileceği bir süreçtir. Yurtsever Gençlik bu sürecin dışında kalarak ihtiyaç duyduğu kitlesel desteği birleşik bir biçimde oluşturma olanaklarını heba etmektedir.

Bu durumun ortaya çıkartacağı sonuç, yalnızlaşma olacaktır. Zira Kürt gençliğinin, gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde tuttuğu yer, ulusal sorun ve gündemlerin gençlik mücadelesine taşınmasını kolaylaştıracaktır. Kürt gençliğinin desteğini alamayan devrimci gençlik gruplarının başarı şansı ise zayıf olacaktır.

Bugün akademik demokratik sorunlara ilgisizliğin gerisinde ulusal sorun ve öncelikler mi vardır, yoksa bu yılları bulan hareketsizliğin yarattığı bir zayıflama mıdır? Yurtsever Gençlik bu ilgisizliğin ve eylemsizliğin kendini yalnızlaştırdığını görmek zorundadır.

Birleşik bir mücadele hattının yakıcı önemi

6 Kasım'dan yansıyanları iyi değerlendirmek, önümüzdeki sürecin görev ve sorumluluklarını belirginleştirmek için hayati bir önem taşımaktadır. Yaşanan sürecin zorlu, kırılğan ve sancılı bir süreç olduğu açıktır. Hele ki gençlik mücadelesinin bu ölçüde daraldığı bir dönemde omuzlarımızdaki sorumluluk bir kat daha artmaktadır.

Bu noktada tüm ilerici çevrelere düşen görev, vakit geçirmeksizin gençlik sorunu eksenli dinamik bir politik tartışma ve mücadele sürecinin önünü açmak olmalıdır. Bu başarısızlamadığı, siyasal gençlik grupları şahsında iddialı bir birleşik mücadele ve eylemsel süreç adım adım inşa edilmediği koşullarda, yaşanan sorunların çözüm şansı ne yazık ki bulunmuyor.

Günün ihtiyacı, dar kaygıların bir kenara konulması, üniversitelerdeki tüm ilerici güçlerin ticarileşen eğitime ve Kürt halkına dönük saldırılara karşı birleşik mücadelesinin örülmesidir. 6 Kasım'dan yansıyan yetersizlikler ve zaafı etkin bir değerlendirmeye konu etmek, aynı zamanda süreçten geliştirici sonuçlar çıkartmakla mümkün olacaktır.

Günün tüm ilerici kesimlere yüklediği görev, birleşik bir gençlik mücadelesini geliştirmektir.

Genç Komünistler
(Ekim Gençliği'nin Kasım 2007 tarihli 105. sayısından alınmıştır...)

BMİS kurulları gergin geçti

2 No’lu Şube: “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!”

BMİS 2 No’lu Şube 3. Olağan Genel Kurulu 4 Kasım günü Adela Otel Salonu’nda gerçekleşti. 14 fabrikanın örgütlü olduğu 2 No’lu Şube Genel Kurulu’nda 160 delege oy kullandı.

Güven Elektrik işçileri ile konuk katılımının yoğun olduğu Genel Kurul, divan başkanlığı seçiminin ardından saygı duruşuyla başladı. Divan başkanlığına mevcut yönetimin önerdiği liste seçilince delegeler arasında kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Ardından yeni yönetim için aday olmayan mevcut şube başkanı Murat Akdeniz açılış konuşmasını yaptı.

Akdeniz konuşmasında; ABD emperyalizminin Ortadoğu’yu kan gölüne çevirdiğini, kapitalizmin işçi sınıfına ve halklara kan, gözyaşı, yoksulluk ve yıkımdan başka bir şey sunmadığını, ülkemizde ise işçi sınıfına yönelik özelleştirme saldırısının ve işten atmaların arttığını, yoksulluğun ve çeteleşmenin daha da derinleştirildiğini söyledi. Akdeniz’in konuşması sık sık “İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!” sloganlarıyla kesildi. Ardından BMİS yöneticisi Celalettin Aykanat konuk olarak söz aldı.

Daha sonra Aryıldız, Formpart, Ege Bakır, Pancar Motor, Konvekt, Çelik Granül, Gimsan ve RSA işyerlerinden toplam 20’ye yakın delege söz aldı. Muhalif delegeler daha çok yönetimin 4 yıllık uygulamalarını eleştiren konuşmalar yaptılar. Konuşmaların ortak yönü sınıf dayanışmasının zayıfladığı, TİS’lerin işçilerin irade ve istemlerinin dışında imzalandığı, işten atmalar karşısında sendika yönetiminin sessiz kaldığı, demokratik bir işleyişin olmadığı yönündeydi. Bu yönlü konuşmaları daha çok Formpart delegeleri dile getirdi. Diğer muhalif delegeler ise 2. Olağan Genel Kurul döneminde 1400 olan şube üyesinin 927’ye düşerek sendika yönetiminin örgütlenmenin önünü tıkadığını, bu nedenle değişmesi gerektiğini dile getirdiler.

Mevcut yönetimi destekleyen delegeler ise örgütlenmenin önündeki engellerin şubeden değil Genel Merkez’den kaynaklandığını, şubenin yalnız bırakıldığını belirttiler.

Delege konuşmalarından sonra yönetime aday muhalif liste adına Abbas Şahan söz aldı.

Şahan, şubenin işçi sınıfının sorunlarına eğilmemesi ve 4 yıl içinde sürekli iç sorunlarla uğraşmasını eleştirerek, bu durumu değiştirmek amacıyla aday olduğunu söyledi.

Şube sekreteri ve başkan aday Yılmaz Bayram ise eleştirilere yanıt verirken, örgütlenmenin önündeki engelin BMİS Genel Merkezi’nin bilinçli tutumu olduğunu, bu nedenle büyüme sağlayamadıklarını, herşeye rağmen Güven Elektrik, Öznur Kablo işletmelerinde örgütlenmeye gittiklerini söyledi. Kendisinin Güven Elektrik işçilerinden güç aldığını söyleyen Yılmaz Bayram, DİSK’in kuruluş ilkelerinden bahsederek her zamankinden çok DİSK’e ihtiyaç olduğunu, Genel Merkez’in iftiralarla kendisini disiplin kuruluna vermesine rağmen işçi sınıfı davası için çalışacağını belirtti.

Şube başkanı Murat Akdeniz’in kısa konuşmasının ardından yapılan oylama sonucu mevcut yönetiminden Yılmaz Bayram’ın listesi 82 oyla seçildi.

Kuruldan notlar:

* Gebze Genel Kurulu’nun aksine ölen askerler üzerinden şovenizm propagandası yapılmadı. Bir-iki

delegenin kısaca “ruhları şad olsun” sözleri alkış dahi almadı.

* Saygı duruşu sırasında genel kurulu izlemek için salonda bulunan 20 kadar BDSP’li “işçi sınıfı için saygı duruşuna geçiyoruz” söylemiyle saygı duruşunda bulundular.

* Genel Kurul’da pankart, döviz vb. materyaller yeralmadı.

* Genel Kurul sırasında BDSP imzalı “Şovenizme karşı işçilerin birliği, halkların kardeşliğini” başlıklı bildiri ile BDSP’li Metal İşçileri imzalı BMİS 2 No’lu Genel Kurul sürecine yönelik sınıf sendikacılığı ilkelerini öne çıkaran bildiri dağıtıldı.

* Küçükçekmece İşçi Platformu asgari ücret ve güvencesiz çalışmaya karşı başlattığı kampanyanın bir parçası olan imza metnini delegelerin imzasına sundu. Ayrıca yaygın bir şekilde “Emekçinin Gündemi” gazetesinin dağıtımı yapıldı. Genel Kurul’a yönelik yapılan müdahaleler delegelerin ilgisine konu oldu.

* Her iki başkan adayının konuşmasında da halkların kardeşliği, işçi sınıfının öncü misyonu vurguları ile emperyalist saldırganlığa ve sermayenin saldırılarına yönelik alınması gereken tutumlar öne çıktı.

* Her iki aday da mücadele programıyla delegelerin karşısına çıkmadı. Buna rağmen DİSK’in ilkeleri üzerinden sınıf ve kitle sendikacılığının yaratılması gerektiğinden bahsettiler.

* Tüm delegeler sınıfın sorunlarını işleyen konuşmaları alkışlarla karşıladılar.

* Çolakoğlu-Ditaş işletmelerinin Türk Metal’e geçmesi Genel Kurul’da eleştiri konusu yapıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Eskişehir Şube Genel Kurulu’nda gerginlik

BMİS Eskişehir Şubesi 4 Kasım günü 1. Olağan Genel Kurulu’nu gerçekleştirdi. Genel Kurul sınıf hareketinin sorunlarından ve bu sorunlara çözüm arayışlarından çok karşılıklı atışmalarla gergin geçti. Saat 11.00’de Pandora Düğün Salonu’nda başlayan Genel Kurul, geçici şube başkanı Bayram Kavak’ın

açılış konuşmasıyla başladı.

Açılış konuşmasının ardından divan seçimine geçildi. Misafir konuşmacılara söz hakkı verilmesinin ardından konuşma yapmak isteyen delegeler kürsüye gelerek söz aldılar. Delegelerin konuşmaları sık sık kesildi ve delege konuşmaları karşılıklı atışmalar şeklinde gerçekleşti. Bu durum salonda gergin bir havanın oluşmasına neden oldu. Gerginlik Genel Kurul bitene kadar sürdü. Kürsüden sık sık bunun bir yarış olduğu vurgulandı.

Delege konuşmalarının ardından ara verildi. Aranın ardından iki ayrı listede yeralan yönetim kurulu adaylarına söz verildi. Yönetime muhalif listeden başkan adayı olan Mesut Ulusoy yaptığı konuşmada işçi sınıfının sosyal haklarının düzeltilmesi ve mücadelenin yükseltilmesi için çaba göstereceklerini vurguladı. Tarihsel süreçlerden örnekler vererek konuşmasına devam eden Ulusoy, mücadeleci sendikal anlayışa ve suni bölünmelere değil sermayeye karşı ortak mücadeleye ihtiyaç olduğuna vurgu yaptı. Seçildikleri durumda şeffaf sendikacılık anlayışı çerçevesinde tabandan gelen sese kulak vererek mücadele edeceklerini söyledi.

Önceki dönemde şube başkanlığı yapan Bayram Kavak ise yaptığı konuşmada kendisine karşı bir karalama kampanyası yürütüldüğünü söyledi. Bugüne kadar şeffaf bir sendikal anlayışa sahip olduklarını ve her zaman tabandan gelen sese kulak vererek bu doğrultuda hareket ettiklerini vurguladı. Bundan sonra da aynı anlayışla mücadeleye devam edeceklerini söyleyen Kavak, seçildiği durumda Süsler, Doruk, Öznur fabrikalarında devam eden toplu iş sözleşmelerini en iyi şekilde sonlandıracıklarını, dış örgütlenmeye önem vererek üye sayısının yükseltilmesi için çaba sarfedeceklerini, sosyal ve sportif faaliyetlere özen göstereceklerini, üyelerin eğitimlerine önem vereceklerini ve bu çerçevede çalışmalara başlayacaklarını, evi olmayan üyeler için de yapı kooperatifi kurarak bu soruna çözüm bulmaya çalışacaklarını dile getirdi.

157 delegenin katılımıyla gerçekleşen Genel Kurul’da 155 delege oy kullandı. Bayram Kavak’ın başkanlığındaki liste 95 oyla yeniden yönetime seçildi.

Kızıl Bayrak/Eskişehir

Komünist Hareketin 20. Yılı Gecesi'ne bine yakın işçi, emekçi ve genç katıldı...

Almanya'da coşkulu parti etkinliği!

Bir ayı aşkın bir süredir hazırlıkları yapılan, “Geçmişti aştık, geleceği kazanacağız!” gecesi 3 Kasım '07 tarihinde Almanya'nın Wuppertal kentinde gerçekleştirildi. Coşku ve heyecanın egemen olduğu etkinliğe bine yakın işçi, emekçi ve genç katıldı. MLPD, Filipin Komünist Partisi, Rote Morgen ve Türkiyeli devrimci parti ve örgütlerden MLKP, TKP/ML, Devrimci Çizgi Savaşçıları ve TİKB/Bolşevik gecemize katılarak mesaj gönderdiler. Yanısıra başta İstanbul İK olmak üzere, partimizin pek çok örgütünden kutlama mesajları geldi.

Komünist hareketin 20. yılı olması nedeniyle etkinliğe özel bir önem verdik. Ön hazırlık sürecine bu öneme uygun bir şekilde yüklendik. Özellikle gecenin gerçekleştirileceği kentte ve 10'a yakın bölgede önceki yılları aşan, daha yaygın ve yoğun bir politik ve pratik çalışma gerçekleştirdik. Bu çerçevede yaygın el ilanı dağıttık, afiş çalışması yaptık, emekçi evlerini ziyaret ettik. Tüm bölgelerde gerçekleştirdiğimiz toplantılarda, komünist hareketin 20 yıllık sürecini anlattık. 20 yılda komünist hareketin katettiği mesafeye dikkat çektik, eğitici tartışmalar yaptık.

Devrimci politik faaliyeti sınırlayan gerici bir kuşatma

Yurtdışında uzun bir süredir devrimci politik çalışma geçmişle birçok açıdan kıyaslanamaz ölçüde daralmıştır. Devrimci hareket cephesinden bu atmosfere karşı durmak bir yana adeta bu tablonun peşinden sürüklenilmektedir. Ya da verili duruma uyum sağlanmakta, bilinçli ya da bilinçsiz bir şekile bu durum meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır. Bu ise, en çok geceler gibi, aslında yurtdışında faaliyet yürüten devrimci parti ve örgütlerin en merkezi ve önemli etkinlikleri üzerinden yansımaktadır. Öyle ki, sözkonusu parti ve örgütlerin bu etkinlikleri örgütlenme noktasında gösterdikleri çabada gözle görülür bir zayıflama vardır. Geçmişte her yıl düzenli bir biçimde belirli bir iddia ile gerçekleştirilen merkezi gece etkinliklerine yönelik pratik faaliyet terkedilmekte, daha iddiasız ve sıkıntısız ülke-yerel gece düzenleme politikası benimsenmektedir. Kimileri ise gerçekte zor koşullara direnme gücü ve iradesinden yoksunluğun ifadesi bir tutumla, devrimci politik amaç ve hedefleri bakımından son derece yüzeysel, piyasa sanatçılarının da çağrılı olduğu, parasal sorunları çözme aracı olarak kullandıkları ve adını konser veya şenlik verdikleri etkinlikler gerçekleştirmektedir.

Türkiye'de belli bir süredir, toplum ölçüsünde yaşanan bir kirlenme ve çürüme ile atbaşı giden, gitgide büyüyen ve yayılan bir gerici atmosfer var. Ağırlıklı olarak Kürt sorunu üzerinden yaratılan ve ortama egemen bu gerici kuşatma, yığınlara dönük devrimci politik faaliyet, eylem ve geceler de dahil, organizasyonları son derece belirgin biçimde olumsuz yönde etkilemektedir. Bu gerici kuşatma özellikle yurtdışında -dışavurulsun ya da vurulmasın- devrimci parti ve örgütler nezdinde umut ve irade kırılmasına, iddiasızlaşmaya ve bu kuşatmayı yarmayı hedefleyen bir politik-pratik çalışma kapasitesi ortaya koyamamaya yolaçmaktadır. Devrimci çevrelerin, bol sanatçılı, sözde politik geceler ya da şenlikler pratiği tam da bunun ifadesidir.

Tüm bu elverişsiz koşullar bir arada

düşünüldüğünde, 20. Yıl Gecesi'nde biraraya getirilen kitlenin asgari bir başarının ifadesi olarak görülmesi gerektiği kendiliğinden anlaşılabacaktır. Biz, tümüyle politik bir çalışmanın, devrimci politik bir propagandanın gücü ile bu kitleyi biraraya getirmiş bulunuyoruz. Tam da bu nedenle burada biraraya getirilen kitle sayısı, kimi çevrelerin sanatı piyasalaştıran bir takım popüler sanatçılar geçidine çevirdikleri, politik yönü ikinci planda kalan gecelerde topladıkları kalabalıklardan çok daha değerlidir.

Devrimci bir program, coşkulu ve devrimci bir atmosfer

Etkinliğimiz, kısa bir açılış konuşmasıyla başladı. Bunu, fondan üç dilden söylenen Enternasyonal Marşı ve diadan devrim şehitlerinin resimlerinin gösterimi eşliğinde, devrim ve sosyalizm kavgasında ölümsüzleşenler için gerçekleştirilen bir dakikalık saygı duruşu izledi. Saygı duruşundan sonra dost ve devrimci grup Grup Haykırış sahneye çıktı. Sözledikleri devrimci türkü ve marşlarla hem etkinliğimize renk kattılar ve hem de devrimci dayanışmanın anlamlı bir örneğini sergilediler.

Grup Haykırış'ın ardından Türkiye'den gelip etkinliğimize katılan Prof. Yüksel Akkaya kürsüye geldi. Yüksel Akkaya, dünya işçi hareketinin devrimci tarihi ve Ekim devrimi üzerinden özlü ve anlamlı bir konuşma yaptı. Konuşması dinleyiciler tarafından yoğun bir ilgiyle dinlendi.

Program, partimiz ve Yurtdışı Örgütü adına yapılan gece konuşması ile devam etti. Komünist hareketin 20 yıllık gelişim sürecine, partimizin Türkiye devrimci hareketi içindeki ayırdedici yanlarına, proleter sınıf devrimciliği alanında katettiği mesafeye ve son siyasal gelişmelerle bu gelişmeler konusundaki görevlerimize işaret eden bir konuşma yapıldı. Partimizin yakın tarihte 2. Kongresi'ni de başarıyla gerçekleştirdiğini ilan eden konuşma heyecan ve coşkuya yolaçtı, sloganlarla karşılandı.

Konuşmanın ardından Sakımsöğüt Tiyatro Grubu sahneye çıktı. Grubun zaman zaman dia gösteriyle de desteklenen, 200 yıllık enternasyonal devrimci

mirasımızı ve Türkiye'nin Mustafa Suphi'den günümüze uzanan devrimci birikimini, Nazım Hikmet, Bertolt Brecht ve Mayakovsky'nin en seçkin şiirleri, özellikle de parti konulu şiirleri eşliğinde anlatan gösterileri her zamanki gibi ilgiyle izlendi.

Kısa bir aradan sonra gecemiz, MLPD (Almanya Marksist-Leninist Komünist Partisi) temsilcisinin sık sık alkışlanan ve Almanca olarak “Yaşasın enternasyonal dayanışma!” sloganıyla karşılanan konuşmasıyla başladı. Bu konuşmayı, kurgu, teknik seslendirme, görsel malzeme ve özellikle de içerik olarak oldukça iyi hazırlanmış, komünist hareketin 20 yıllık gelişim sürecinin yanısıra Türkiye'deki son 20 yıllık sosyal-siyasal mücadelenin özlü bir özetini sunan sinevizyon büyük bir dikkat ve beğeniyle izlendi.

Sinevizyonun ardından değerli devrimci aydınımız Haluk Gerger konuşmasını yapmak üzere kürsüye geldi. Konuşmasının tamamını son siyasal gelişmelere ve bunların yol açtığı ve yol açabileceği olası sonuçlara ayıran Gerger, Türkiye'de oluşan gerici kuşatmaya karşı sınıf eksenli bir çıkışın hayatiyetine dikkat çekti. Komünistlerin bu alandaki görev ve sorumluluklarının altını çizen anlamlı bir konuşma yaptı. Gerger'in konuşması alkışlarla ve sloganlarla karşılandı.

Ardından Köln İşçi-Gençlik Kültürevi Tiyatro grubu, yurtdışındaki apolitizmi ve yozlaşmayı anlatan kısa bir oyun sergiledi. Oyun ilgiyle karşılandı.

Gecenin finalinde Grup Su sahneye çıktı. Kadrosunu yeni katılımlarla daha da güçlendirmiş bulunan Grup Su söylediği Kürtçe ve Türkçe devrimci türkü ve marşlarla özellikle genç kitleyi coşturdu. Gecemiz Grup Su'nun söylediği türküler eşliğinde çekilen halaylarla sona erdi.

Gecemiz son derece tok ve devrimci bir etkinlik oldu. Gecenin her kesiti etkinliğin de şiarını oluşturan ana sloganı işledi. Program başından sonuna kadar tüm katılımcı kitle tarafından ilgiyle izlendi, beğeni topladı ve başarılı bulundu.

Komünist hareketin 20. yılında partimize yakışır bir etkinlik gerçekleştirdik.

TKİP-YDÖ

TKİP II. Kongresi toplandı...

Parti'yi güçlendirmek ve n

Geride bıraktığımız günler içinde toplanan TKİP II. Kongresi, kapsamlı ve çok yönlü bir gündem üzerinden süren çalışmalarını başarıyla tamamlamış bulunmaktadır. Son birkaç yıldır gündemde olan, fakat gerçekleşmesi örgütsel güvenliğe ilişkin nedenlerden dolayı geciken II. Parti Kongresi'nin nihayet güvenlik içinde toplanması ve çalışmalarını başarıyla tamamlaması, partimiz için birçok açıdan önemli bir adımın ifadesi olmuştur. Partimiz, devrimci sınıf mücadelesi görevlerine daha güçlü bir biçimde sarılmak için artık çok daha elverişli bir zemine kavuşmuş durumdadır. II. Parti Kongresi'nin kapsamlı değerlendirmeleri ve bir dizi konuya ilişkin kararları bunun güvencesidir.

TKİP II. Kongresi, iki kongre arası dönemi sınıf ve kitle hareketi, genel sol hareket ve partimiz yönünden değerlendirmek ve bundan gerekli sonuçları çıkarmak başta olmak üzere, dünya ve Ortadoğu'daki gelişmeler, yakın geçmişten geleceğe Türkiye'de olayların seyri, sınıf ve kitle hareketi, Kürt sorunu ve hareketi, partinin genel politik ve örgütsel durumu, tüm boyutlarıyla partinin örgütsel ve kadrosal sorunları, çeşitli yönleri ve boyutlarıyla partinin sınıf çalışması, gençlik çalışması, kadın çalışması, toplam yayın faaliyeti, örgütsel güvenlik sorunları vb. bir dizi konuyu içeren alabildiğine kapsamlı bir gündem üzerinden çalışmış, tüm bu sorunlarda günler boyunca yer yer özel ayrıntılara inen verimli tartışmalar yapmış, partinin önünü açacak ve önümüzdeki dönem için yönünü çizecek sonuçlara varmıştır.

Partimizin II. Kongresinin dünyada ve Türkiye'de girmiş bulunduğumuz çok daha zorlu ve karmaşık bir dönemin ardından toplanmış olması onun gündeminin ağırlık alanını da etkilemiştir. 11 Eylül saldırılarıyla birlikte girilen bu yeni dönem, dünya ölçüsünde emperyalist gericiliğin ve her bir kapitalist ülkenin kendi bünyesinde burjuva gericiliğinin dizginlerinden boşaldığı bir evre oldu. Dışarda emperyalist tehdit, saldırı ve savaş, içerde ise ırkçılık, şovenizm ve polis devletine geçiş, bu dönemin siyasal çehresine damgasını vurmaktadır. Çözumsuz yapısal sorunlarla boğuşup duran ve geline yerde özellikle Kürt sorunu üzerinden iyiden iyiye sıkışmış bulunan Türk burjuva gericiliği de kendi yönünden bu genel atmosferden en iyi biçimde yararlanma yoluna gitmektedir. İçerde baskıyı, şovenizmi ve faşist-militarist terörü azdırmakta, dışarda ise bölge halklarına karşı emperyalist-siyonist cephede yeni roller üstlenmektedir.

Böylesine karmaşık ve zorlu bir dönemin ardından toplanan TKİP II. Kongresi, doğru bir ideolojik-politik çizginin yanı sıra, ihtilalci temellere oturan sağlam bir parti örgütünü, çok yönlü olarak eğitilmiş ve donatılmış militan savaşçı kadroları, doğru bir çalışma tarzı ve etkin bir çalışma kapasitesini, devrimci bir partinin bu dönemin gelişmelerine yanıt verebilmesinin olmazsa olmaz koşulları olarak ele almaktadır; ve tüm bunların gerçekten bir anlam taşıyabilmesi ve gerçek maddi bir kuvvet haline getirilebilmesi için de, sınıf eksenli bir devrimci çalışmayı tayin edici önemde görmektedir.

Bu nedenledir ki, çok kapsamlı bir gündem

üzerinden çalışan, dünyada, bölgede ve Türkiye'deki siyasal gelişmeler ve bunun ortaya çıkardığı sorunlar üzerinde gereğince duran II. Parti Kongresi, yine de çalışmasında esas ağırlığını partinin örgütsel gelişme ve kadrolaşma alanındaki sorunları ve ihtiyaçları üzerinde yoğunlaştırmış, bunu genel politik çalışmasının, özellikle de sınıf çalışmasının çok yönlü sorunlarının irdelenmesi ve deneyimlerinin özetlenmesi ile birleştirmiştir. Bu ağırlıklı çerçeve, girmiş bulunduğumuz zorlu döneme partinin hazırlanması bakımından temel önemde bir ihtiyaç olarak ele alınmıştır.

Değerlendirme ve kararları daha sonra toplu olarak açıklanacak olan TKİP II. Kongresi şimdilik aşağıdaki hususlara ilişkin görüşlerini en özet biçimiyle kamuoyunun bilgisine sunar:

I Sistemin bunalımı ve emperyalizmin saldırganlığı

Bugün emperyalist gericilik, bağımlı ülkelerin burjuva gericiliğini de kendi plan ve yönelimlerine uydurarak, halen dünya emekçilerine ve halklara üç koldan, üç temel alan üzerinden saldırmaktadır. Bunlardan ilki, sosyal hak ve kazanımlara yönelen ve kuralı bir sömürü ve yağmayı kölelik koşullarında küreselleştirmeyi hedefleyen neoliberal sosyal yıkım saldırısıdır. İkincisi, "teröre karşı mücadele" adı altında demokratik hak ve özgürlüklerin sistemli biçimde budanması ve polis devleti uygulamalarının genelleştirilmesi biçiminde kendini gösteren gerici politik saldırıdır. Mazlum halklara yönelen ve halen özellikle Ortadoğu üzerinden kendini gösteren emperyalist saldırganlık, savaş ve işgal ise, saldırının bugünkü koşullarda giderek çok daha fazla öne çıkan üçüncü temel alanıdır.

İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen uzun süreli büyüme ve genişleme süreci '70'li yıllarda başgösteren ekonomik bunalım ile birlikte sona eren dünya kapitalizmi, o günden bugüne işçi sınıfına ve emekçilere karşı kesintisiz bir iktisadi-sosyal saldırı içindedir. '80'li ilk yıllarda neoliberal politikalar üzerinden kendini gösteren bu saldırı, '89 çöküşünün ardından yeni boyutlar kazandı ve küreselleşme politikaları biçimi içinde tüm yeryüzünü kapladı. Emperyalist merkezlerden örgütlenen ve yönetilen bu saldırının ürünü olarak dünya ölçüsünde işçi sınıfı ve emekçiler, yüzyılı aşan mücadeleler içinde biriktirdikleri kazanımlarının önemli bir bölümünü yitirmiş durumdadır. İktisadi ve sosyal hakların sistemli biçimde budanmasına ve çalışan sınıfların kapitalist sömürü mekanizmaları karşısında silahsızlandırılmasına dayalı bu sosyal yıkım saldırısı halen de sürmektedir. Emperyalist tekeller arasında gitgide daha çok şiddetlenen rekabet ile emperyalist militarizmin ve nüfuz mücadelelerinin ihtiyaçları, bunu özellikle azdırmaktadır.

Bu saldırıyı hemen her ülkede demokratik hak ve özgürlüklerin sistemli biçimde gaspı, polis devleti uygulamalarının yaygınlaştırılması tamamlamaktadır.

Partimizin II. Kongresinin dünyada ve Türkiye'de bir dönemin ardından toplanmış olması onun gündem saldırılarıyla birlikte girilen bu yeni dönem, dünya ölçüsünde emperyalist tehdit, saldırı ve savaş, içerde ise ırkçılık siyasal çehresine damgasını vurmaktadır. Çözumsuz yapısal sorunlarla boğuşup duran ve geline yerde özellikle Kürt sorunu üzerinden iyiden iyiye sıkışmış bulunan Türk burjuva gericiliği de kendi yönünden bu genel atmosferden en iyi biçimde yararlanma yolu militarist terörü azdırmakta, dışarda ise bölge halkla üstlenmektedir.

Bu bütünlük rastlantı da değildir. Kendi emekçilerini günden güne daha çok yoksulluğa, daha geniş çaplı bir işsizliğe, sosyal haklardan yoksunluğa mahkum eden emperyalist ülkelerin burjuvazileri, bunun kaçınılmaz olarak mayalamakta olduğu sosyal hoşnutsuzluğa ve sınıf mücadelesi eğilimlerine karşı şimdiden siyasal önlemler almak ihtiyacı duymaktadırlar. Emperyalist ülkeler diyoruz, zira bağımlı ülke halkları temel demokratik hak ve özgürlüklerden genellikle zaten yoksundurlar. Onlar her zaman burjuva gericiliğinin baskı ve terörüne hedef durumda idiler. Şimdi bu politika ve uygulama, emperyalist metropollere de sinsi bir biçimde taşınmakta, "terörizme karşı mücadele" ya da yabancı düşmanlığı bunun için kirli

nücadeleyi büyütmek için!

*girmiş bulunduğumuz çok daha zorlu ve karmaşık
inin ağırlık alanını da etkilemiştir. 11 Eylül
lçüsünde emperyalist gericiliğin ve her bir
nin dizginlerinden boşaldığı bir evre oldu. Dışarda
, şovenizm ve polis devletine geçiş, bu dönemin
vapisal sorunlarla boğuşup duran ve geline yerde
bulunan Türk burjuva gericiliği de kendi yönünden
na gitmektedir. İçerde baskıyı, şovenizmi ve faşist-
rına karşı emperyalist-siyonist cephede yeni roller*

bir bahane olarak kullanılmaktadır. Özellikle 11 Eylül'den sonra emperyalist metropollerde buna yönelik çabalar genelleşmiş ve yoğunlaşmış bulunmaktadır.

Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yıkılışın ardından ve '90'lı ilk yıllardan başlayarak, emperyalizm dünya halklarına karşı bu kez siyasal-askeri alanda yeni bir saldırı cephesi açtı. '90 yılların başındaki Körfez Savaşı'nı '90'lı yılların sonundaki Yugoslavya Savaşı izledi. Bunlar güç dengelerindeki köklü değişimin ardından emperyalist militarizmin ve saldırganlığın ilk çıkışları oldular ve "yeni dünya düzeni"nin ilk önemli ipuçlarını verdiler. İlki, birinci Körfez Savaşı, kendini artık dünyanın tek ve karşı

konulamaz süper devleti olarak gören Amerikan emperyalizminin bu konumunu, bir militarist güç gösterisi eşliğinde dünyanın bu en kritik bölgesi üzerinden güçlendirmesine yönelikti. İkincisi, Yugoslavya Savaşı, yine Amerikan emperyalizminin, ama bu kez NATO'nun patronu olarak, bu emperyalist saldırı ve savaş örgütünü "dünya polisi" haline getirme niyet ve hesaplarının bir ilk uygulanması örneği oldu.

Doğu Bloku'nun yıkılışını izleyen bu ilk iki emperyalist savaş, görünen gerekçeler üzerinden bakıldığında, sistem için şu veya bu ölçüde sorun oluşturan devletlerin dize getirilmesine, ilgili bölgelerde emperyalist egemenliğin oluşturulmasına ya da pekiştirilmesine yönelikti ve bu çerçevede batılı emperyalistlerin ortak eylemine dayanmaktaydılar. Bununla birlikte, Amerikan emperyalizmi yönünden, sistem içindeki hegemonyasını pekiştirmek ve rakip olarak sivrılme potansiyeli taşıyan öteki emperyalist odakları denetim altında tutmak gibi temel önemde stratejik bir amaca da hizmet ediyorlardı. ABD için bu amaç ve hedef, '89 yıkılışının hemen ardından kendini göstermiş, Irak'a ilk müdahalenin hemen sonrasında ise buna yönelik yeni bir gizli strateji şekillendirilmişti. Emperyalist savaş mekanizmasının dizginlerinden boşalmasına vesile edilen 11 Eylül sonrası süreç, ABD'nin bu yeni stratejisi çerçevesinde gerçek anlamını bulmakta, yerli yerine oturmaktadır.

Gerçek ve potansiyel emperyalist rakiplere nefes aldırılmamaya, onları kendine tabi ve mecbur kılmaya dayalı bu stratejide, Avrasya egemenliği özel bir yer tutmaktadır. Avrasya egemenliği ise öncelikle stratejik önemdeki petrol ve doğal gaz kaynakları ve ulaşım yolları üzerinde denetim demektir. Stratejik önemdeki petrol ve doğal gaz kaynakları ve ulaşım yolları ise geniş anlamı ile Ortadoğu anlamına gelmektedir. Afganistan'dan başlayan, Irak'la süren ve halen İran'a yönelik olarak da hazırlıkları yapılan emperyalist savaş ve işgal hareketi, işte bu yeni saldırgan stratejik çizginin ürünü oldu. Siyonist devletin konumunu rahatlatmak ve güçlendirmek özel hedefi de bu aynı strateji içinde yerini bulmaktadır. Daha somut olarak bakıldığında, AB üzerinden ayrı bir odak olarak güçlenmeye çalışan başlıca Avrupalı emperyalist güçleri kendine tabi konumda tutmayı sürdürmek, bu arada Rusya ve Çin'i kendi coğrafyalarından kuşatarak bölgesel güç sınırlarına hapsedmek, bu stratejinin öteki temel öğeleri idi. Amerikan emperyalizminin tek ve rakipsiz bir süper devlet olarak dünya imparatorluğu hesabı tüm bunlar üzerine oturmaktaydı. Bu hesapları gerçek kılmak için o, üstelik Doğu Bloku'nun ortadan kalktığı bir evrede, savaş bütçesini görülmemiş boyutlarda büyütmeye yoluna gitmiştir. Bugün yarım trilyon doları çoktan aşmış bu bütçe, dünyanın tüm öteki ülkelerinin savaş bütçelerinin toplamından daha büyüktür. Bu olgu, ABD şahsında emperyalist militarizmin aldığı boyutları göstermekte ve haliyle ön plandaki tüm öteki emperyalist devletlerin de bu doğrultudaki çabalarını azdırmaktadır.

Fakat bilindiği gibi ABD emperyalizminin tüm bu hesapları, daha şimdiden, baştan gereğince hesaba katılmayan bir temel etkenin, halkların direnişinin güçlü duvarına çarpmış bulunmaktadır. ABD

emperyalizmi, 11 Eylül'den sonra "uzun süreli savaş", "yüzyıllık savaşlar" serisi olarak ilan ettiği bu yeni saldırgan stratejisinin daha ikinci adımında, Irak işgali sonrasında, ummadığı bir batağa battı. Rakipsiz dünya imparatorluğu düşleri kısa zaman içinde yerini bugünkü konumunu korumak kaygısına, bunun için de bir ara kibirlince bir yana ittiği batılı emperyalist müttefikleri ile daha yakın işbirliği içinde hareket etmek çizgisine bıraktı. Irak savaşı vesilesiyle kendi aralarında ikinci emperyalist savaş sonrasında en büyük çatlağını yaşayan emperyalist batı dünyası, Irak'ın bir batağa dönüşmesinin ve bunun sistemin genel çıkarları için yarattığı kaygıların ardından yeniden birlikte hareket etmek yolunu tuttu.

II

Emekçilerin ve halkların direnişi

Doğu Avrupa'daki yıkılışın ardından dünyanın emperyalist efendileri meydanın artık kendilerine kaldığını, tek tek ülkelerde işçi ve emekçilerin, dünyanın genelinde ise mazlum halkların esasa ilişkin bir rol oynama olanaklarını ve yeteneklerini artık yitirdiklerini sanıyorlardı. O ünlü "tarihin bitişi" iddiası temelde bu anlama geliyordu. Oysa hiç de böyle olmadığını ve olamayacağını, bunu böyle düşünenler bile artık yaşayarak, dahası etinde kemiğinde duyarak görüp anlamış bulunuyorlar.

İşçilere, emekçilere ve ezilen halklara yaşattıkları çok yönlü acılar halen ve üstelik katlanarak sürüyor olsa bile, dünyanın emperyalist efendileri ve her yerde onların hizmetindeki burjuva gericiliği için kolay dönem gitgide geride kalmaktadır. Dünyanın emekçileri ve ezilen halkları sömürüye ve talana, baskıya ve teröre, emperyalist saldırılara ve savaşlara karşı günden güne daha geniş kesimler halinde harekete geçiyorlar. Henüz devrimci bir önderlik altında olmasa da, dolayısıyla henüz devrimci bir program ve hedefler bütününden yoksun bulunsada da, sonuçta emekçiler ve halklar direniyorlar. Ve bu direniş, bu dar, sınırlı ve kusurlu sınırlar içinde bile, dünyanın zalim ve küstah efendilerini zora sokmaya, onları hesaplarını daha dikkatli yapmak zorunda bırakmaya yetebiliyor.

İşçi sınıfının, emekçilerin ve halkların direnişi hemen her ülkede, özgün koşullara bağlı olarak en değişik biçimlerde kendini göstermektedir. Grevler, direnişler, işgaller, genel grevler, kitle gösterileri, yer yer yerel isyanlar, silahlı direnişler, gerilla mücadeleleri, bu biçimlerin yaygın olarak gerçekleşen örneklerini oluşturmaktadır.

Öte yandan bugünün dünyasında direnişin üç temel kategorisi ya da alanı özellikle öne çıkmaktadır. Kendi sınırlarından öteye belirgin bir uluslararası etkiye de sahip bulunan bu direnişler bu nedenle günümüz dünyası koşullarında ayrı bir anlam ve önem taşımaktadırlar.

Bunlardan ilki ve bugünkü koşullarda kendine özgü nedenlerle politik bakımdan en önemlisi, savaşa ve işgale hedef olan ülkelerdeki silahlı halk direnişleridir. Irak, Filistin, Lübnan ve Afganistan'daki

direnişler bu kapsamdadır. Bu direnişlerin bugünkü koşullarda özel politik önemi, dünya halklarını dilediklerince köleleştirebileceklerini sanan küstah ve kibirli emperyalist-siyonist güçlerin ölçüsüz hesaplarına vurdukları darbelerden gelmektedir.

Dinci akımların önderliği bu direnişlerin kuşkusuz belirgin biçimde zayıf ve sorunlu yanını oluşturmakta, zamanında Vietnam direnişinin dünya ölçüsünde yarattığı türden bir devrimci etki ve yankının oluşmasını engellemektedir. Dahası Müslüman ülkelerin genelinde gerici akımların güçlenmesini kolaylaştırarak ayrıca olumsuz bir etkide de bulunmaktadır. Fakat yazık ki bugünün Ortadoğu’sunda halkların emperyalist köleleştirme girişimlerine karşı direnme istek ve iradesine bugün için ancak böyle bir önderlik yanıt verebilmektedir. Ve bunun böyle olması, bu direnişlerin emperyalist politika ve planlara vurduğu darbenin politik önemini ve dünya olaylarının seyri üzerindeki objektif olumlu etkisini ortadan kaldırmamaktadır.

Bu nedenle, bu direniş hareketleri bugünkü koşullarda ve yalnızca bu sınırlar içinde elbette desteklenmeli, fakat öte yandan onların temsil ettiği toplum projesinin gerici niteliği konusunda herhangi bir yanılsamaya da mahal verilmemelidir. Sınıflara dayalı sömürü ve mülkiyet ilişkilerinin dışına herhangi bir biçimde çıkmayan, bu nedenle bugünkü sisteme bir alternatif oluşturmak bir yana onun kendine özgü gerici bir versiyonu olan bu projenin halklara sunacağı herhangi bir olumlu gelecek yoktur. İran’daki molla rejimi ve Afganistan’daki Taliban rejimi, bu projenin sömürü ilişkileri temelinde ve baskı rejimi koşullarında halklar için ne türden bir ortaçağ karanlığı demek olduğunu somut olarak göstermiş bulunmaktadırlar.

Öte yandan dinci akımlar, gerici doğaları gereği, direniş içinde toplumun farklı milliyetten, dinden ve mezhepten tüm kesimlerini birleştirebilmek olanaklarından da büyük ölçüde yoksundurlar. Devrimci anti-emperyalist, demokratik ve laik bir program ve stratejik çizgi, farklı köken ve kültürlerden halk kitlelerinin birleşik devrimci direnişi için olmazsa olmaz asgari temeldir. Bundan yoksunluk ise halihazırdaki işgale karşı direniş hareketlerinin ortak özelliğidir ve bu yapısal zaaf direnişleri belirgin biçimde sınırlamakta, başarı şanslarını zora sokmaktadır.

İkinci kategoriye oluşturan direnişler, Latin Amerika halklarının neoliberal saldırılara karşı giderek kıtasal bir etki ve boyut kazanan ve dünyanın öteki kıtalarından da ilgiyle izlenen yaygın ve soluklu mücadeleleridir. Bu direniş halk hareketinin çok çeşitli türden militan ve kitlesel biçimlerini içermekle kalmamakta, yarattığı toplumsal etki dalgası sayesinde bir dizi ülkede ilerici-halkçı çizgide hükümetlerin işbaşına gelmesine de yolaçmaktadır. Venezuela, Bolivya ve Ekvador bunun öne çıkan örnekleridir. Ilımlı reformcu çizgidekinden radikal devrimcisine ve komünistine kadar çok değişik siyasal güçlerin birleşik etki ve katılımıyla gerçekleşen bu direnişlerin aşağıdan gelen bir kitle dinamizmine dayanıyor olmaları onların en önemli üstünlüğüdür.

Tabandan gelen bu büyük kitlesel kabarış, gözü dönmüş bir sömürü ve yağma hırsına yanıt veren ve emperyalist merkezlerce dolaysız olarak yönetilen neoliberal saldırı karşısında bugünün dünyasında bile halkların hiç de çaresiz olmadığını göstermek bakımından özel bir uluslararası politik anlam ve önem taşımaktadır. Öte yandan ufku kurulu düzenin temel kurum ve ilişkilerini aşmayan ilerici-burjuva çizgideki akımların denetiminde olmak ve tam da bu nedenle parlamenter hayallere güç kazandırmak, halen bu direnişlerin zayıf yönünü oluşturmakta ve geleceklerini belirsizlik içinde bırakmaktadır.

Latin Amerika ölçeğinde sola bu belirgin yöneliş, hoşnutsuzluk içindeki geniş emekçi kitlelerin bir çıkış

İkinci kategoriye oluşturan direnişler, Latin Amerika halklarının neoliberal saldırılara karşı giderek kıtasal bir etki ve boyut kazanan ve dünyanın öteki kıtalarından da ilgiyle izlenen yaygın ve soluklu mücadeleleridir. Bu direniş halk hareketinin çok çeşitli türden militan ve kitlesel biçimlerini içermekle kalmamakta, yarattığı toplumsal etki dalgası sayesinde bir dizi ülkede ilerici-halkçı çizgide hükümetlerin işbaşına gelmesine de yolaçmaktadır. Venezuela, Bolivya ve Ekvador bunun öne çıkan örnekleridir. Ilımlı reformcu çizgidekinden radikal devrimcisine ve komünistine kadar çok değişik siyasal güçlerin birleşik etki ve katılımıyla gerçekleşen bu direnişlerin aşağıdan gelen bir kitle dinamizmine dayanıyor olmaları onların en önemli üstünlüğüdür.

Tabandan gelen bu büyük kitlesel kabarış, gözü dönmüş bir sömürü ve yağma hırsına yanıt veren ve emperyalist merkezlerce dolaysız olarak yönetilen neoliberal saldırı karşısında bugünün dünyasında bile halkların hiç de çaresiz olmadığını göstermek bakımından özel bir uluslararası politik anlam ve önem taşımaktadır.

arayışına işaret etmektedir. Bu hiçbir biçimde basitçe bir parlamenter yöneliş değildir. Tersine, aslolan kitlelerin eyleme ve örgütlenmeye yönelen zengin hareketliliğidir. Parlamenter başarılar birçok ülkede bunun üzerine gelmiştir. Kitlelerin hareketliliği bazılarında (Ekvator, Arjantin, Bolivya) zaman zaman halk ayaklanması boyutlarına ulaşmış, hükümetler ya da başkanlar devirmiştir. Kitle hareketliliğinin etkili bir örgütlenme ağıyla birleştirildiği ve tüm ötekilerden farklı bir deneyim örneği oluşturan Venezuela’da, Amerikancı darbenin 48 saatte püskürtülmesi ve Hugo Chavez’in yeniden başkanlığa dönmesi, yine büyük bir kitle hareketliliği ve kararlılığı sayesinde olanaklı olabilmektedir.

Venezuela’daki kitlesel kabarışın başa getirdiği ve halen de kitle dinamizminin ayakta tuttuğu Hugo Chavez yönetimi, petrol fonları avatajını da kullanarak halkçı reformlar uygulaması, kitle örgütlenmesini ve hareketliliğini önemsemesi, ABD’ye kafa tutması ve bununla toplumun ezilen katmanlarını politize ederek uyanık tutması, Küba’ya içtenlikle destek vermesi, kıta çapında sol ajitasyona yönelmesi vb. tutum ve politikalarıyla, halihazırda gerçekten özgün bir ilerici deneyimi temsil etmektedir. Fakat atılan adımlar yönünden henüz son derece sınırlı ve akibeti yönünden ise belirsiz bu deneyim konusunda abartılı hayallere kapılmak büyük bir yanılgı olacaktır. Bugünün Venezuela’sında modern burjuva toplumunu belirleyen sınıfsal yapı ve ilişkiler yerli yerinde durmaktadır. Petrol yağmasındaki payları sınırlanmış olsa da işbirlikçi büyük burjuvazi ve emperyalist tekeller, iktisadi-mali güç ve etkinliklerini esası yönünden korumaktadırlar. Daha da önemlisi, belli reformlar geçirilmiş olsa da burjuva devlet aygıtı da temel kurumlarıyla ayaktadır. Bugünkü sınırlı reform çizgisini açacak her ciddi devrimci gelişme, bu aygıtın gerçekte kimin elinde ve hizmetinde olduğunu da

açığa çıkaracaktır.

Olayların zorlaması Hugo Chavez’i zaman zaman ileriye itse de, onun halihazırda ne sınıflar ve mülkiyet düzenine, ne de burjuva devlet aygıtına dokunması sözkonusudur. Bugünkü konumuyla o, kitlelerin yaşam koşullarını bir parça olsun iyileştirmeyi kurlsız emperyalist egemenlik ve yağmayı sınırlandırmakla birleştiren bir ilerici burjuva akımın temsilcidir. Dayandığı hareketin homojen olmadığı, düzen güçleriyle düzen karşıtlarını birarada içerdiği ve belli bir başarıyla izlediği esnek politikayla bu heterojen güçleri halen dengelediği de bilinmektedir.

Fakat bu kararsız konum ve dengenin uzun dönemli olarak böyle sürmesi mümkün değildir. Venezuela’da temel çatışma er geç gündeme gelecektir. Sonuçta ya emekçi kitle hareketinin kabaran dalgası bugünkü çizgiyi aşarak mülkiyet ve sınıflar düzenini hedef alacak, devlet aygıtını parçalamaya yönelecek ve olaylar gerçek bir toplumsal devrime evrilecektir; ya da Amerikan emperyalizminin ve kıta gericiiliğinin çok yönlü desteğine sahip burjuva karşı-devrimi aralıksız bir biçimde kovaladığı başarıyı sonunda nihayet elde edecek, böylece Chavez’in sınırlı reformlarını silip süpürecekler. Bugünkü ara ve iğreti konumda uzun dönemli olarak durulamayacağını önemle gözönünde bulundurmak, Venezüella’da olup bitenleri anlamaya ve anlamlandırmaya çalışan her gerçek devrimci kişi, örgüt ve partinin görevi olmalıdır.

Bugünün dünyasında uluslararası etkisi ve yankısı ile öne çıkan direnişlerin son kategorisine geçiyoruz. Bu kategoriye oluşturanlar, daha çok emperyalist merkezlerde kendini gösteren ve zaman zaman geniş kitlelerin katılımıyla gerçekleşen küreselleşme ve savaş karşıtı hareketlerdir. Daha çok batılı emperyalist metropollerde gelişen bu türden kitle hareketleri halihazırda sınıf mücadelesi yönünden bu en durgun toplumlarda bile kitlelerin dünya olaylarının gidişine yönelik politik duyarlılığını ortaya koymaktadır. Emperyalist küreselleşme karşıtı kitle hareketi, işçi sınıfının, emekçilerin ve gençliğin en duyarlı kesimlerinin dünyanın ve insanlığın geleceğine ilişkin olarak artık eyleme dökülen ilgi ve duyarlılığının bir ifadesi ve göstergesidir.

Bu kategorideki hareketler de halen devrimci bir önderlikten ve yönelimden yoksundurlar. Dahası ilk ikisinden farklı olarak istikrarlı bir eksenden ve örgütsel biçimlenmeden de yoksundurlar. Bu anlamda kendiliğindenlik, şekilsizlik ve stratejik bulanıklık onların baskın karakteridir. Tüm bu belirgin kusurlarına rağmen yine de başlangıçta emperyalist zirvelere karşı gerçekleşen, ardından emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı eylemler biçimini de alan bu büyük protesto gösterilerinin politik anlamı, önemi ve dünya ölçüsündeki sınıf mücadelelerine olumlu katkısı tartışmasızdır. Emperyalist metropollerde gerçekleşen bu türden kitle hareketleri ‘89 yıkılışını izleyen dönemde oluşan gerici atmosfere büyük bir darbe olmuş, emperyalist küreselleşmenin ve onunla bağlantılı olarak kapitalizmin dünya ölçüsünde yaygın bir biçimde sorgulanmasını kolaylaştırmış ve hızlandırmıştır. Bu eylemler sayesinde G8 zirveleri dünya ölçüsünde emperyalizme ve kapitalizme karşı güçlü ve yaygın bir teşhir ve ajitasyon vesilesi ve olanağı haline gelebilmiştir. Bu eylemlerin ve onların uluslararası çapta yarattığı etkinin basıncı altında gerici emperyalist cephe büyük bir politik ve moral darbe almıştır.

Halkların ve emekçilerin öne çıkan başlıca biçimler üzerinden özetlediğimiz bu direnişleri, geride kalan yüzyılın son çeyreğinde hız kaybetmiş gibi görünen sosyal-siyasal mücadelelerinin bu yeni dalgası, yineliyoruz, daha şimdiden sistemin efendilerini zorluyor, yer yer hesap ve planlarını bozuyor, Ortadoğu örneğinde olduğu gibi onları kara kara düşünmeye itiyor.

III

Bölge halklarına karşı emperyalizmin ve siyonizmin safında

Bulunduğu bölgede Türkiye’yi emperyalizmin bir tehdit, saldırı ve savaş üssü haline getirmek, ikinci emperyalist savaş sonrasında beri Türk burjuvazisinin temel bir dış politika çizgisidir. Bu çizgi halen de sürdürülmekte, dahası bölgede olaylar sıcak savaşa evrildiğinden beri bunun anlamı ve sonuçları daha açık ve somut biçimde görülebilmektedir. Bugün Amerikan emperyalizminin bölgeye yönelik savaş ve işgal hareketinde üs olarak kullandığı başlıca ülkelerden biri, belki de birincisi Türkiye’dir. Son günlerin siyasal harareti içinde bizzat işbirlikçi burjuvazinin sözcüleri tarafından açığa vurulduğu gibi, Irak’taki emperyalist işgalin lojistik ihtiyaçları %70 oranında halen Türkiye üzerinden karşılanmaktadır. Yıllarca Irak’a yönelik sistemli bombalamaların temel üssü olan İncirlik bu faaliyetin de ana üssüdür. Türkiye’nin dört bir yanına örülmüş öteki Amerikan ve NATO üslerinin temel işlevi budur.

İki kutuplu dünyanın sona ermesinden beri Ortadoğu, Balkanlar, Kafkasya ve iç Asya birleşik bir kriz coğrafyası oluşturmaktadır. Dünya siyasetinin en sıcak alanları o zamandan beri ve halen de bu bölgeler, özellikle de Ortadoğu’dur. ‘89 yıkılışı sonrasında dört emperyalist saldırı savaşının dördü de bu coğrafyada gerçekleşmiştir. Halihazırda bunların tümünde emperyalist işgaller sürmekte, bunlardan üçünü (Bosna, Kosova ve Afganistan) NATO kuvvetleri yürütmektedir.

Türkiye bu kritik kriz coğrafyasının tam merkezinde bir ülkedir ve kendisini kuşatan bu kriz coğrafyasında Amerikan emperyalizmine tam hizmet, tüm kanatlarıyla işbirlikçi Türk burjuvazisinin “Milli Siyaset Belgesi”nce saptanmış tartışma dışı ortak “milli politika” çizgisidir. Türk burjuvazisi bu politika çerçevesinde şaşmaz bir tutumla bölge halklarına karşı emperyalizmin ve siyonizmin saflarında yer almaktadır. NATO’nun hizmetinde Bosna ve Kosova’da işgalci güç bulundurmakta, Amerikan emperyalizmi hesabına Afganistan’da savaşmakta, ABD-İsrail hesabına Lübnan’a asker göndermektedir.

İkinci emperyalist savaş sonrasında beri Ortadoğu’da halkların göğsüne saplanmış bir hançer gibi duran ve yerinden yurdundan ettiği Filistin halkına o zamandan beri en derin acıları yaşıtan siyonist İsrail’in bölgedeki en yakın müttefiki ve destekçisi de bizzat Türk devleti, tüm kanatlarıyla Türk burjuvazisidir.

Türk devleti halen ABD ve İsrail ile birlikte bölge halklarına karşı üçlü bir siyasal-askeri mihverin içindedir. Bu üçlü her yıl Türkiye topraklarında savaş tatbikatları yapmakta, siyonist İsrail Türkiye topraklarını ve hava sahasını kendi kirli ve saldırgan amaçları doğrultusunda kullanabilmektedir.

Bölge halklarına karşı emperyalizmin ve siyonizmin saflarında bu yer alış, Türk burjuvazisi için bölgedeki tüm Amerikancı rejimlerle kurulan açık-gizli yakın ilişkilerin de temelidir. Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün, bunun Ortadoğu’daki örnekleridir.

Bu dış politikanın kaynağı, Türkiye’nin iç toplumsal-siyasal düzenidir. Emperyalizme göbekten bağlı kapitalist düzen, emperyalizmin hizmetindeki dış politika çizgisinin de temelidir. Tüm kesimleriyle Türk burjuvazisini bu çizgide bu denli kolay birleştiren maddi-iktisadi zemin budur. Burjuva gericiliğinin tüm kanatları bu aynı zemin üzerinde durmakta, ondan beslenmektedirler. Bu nedenle de onun ürünü dış politika çizgisini de birlikte savunmaktadırlar. Bu nedenle hükümet değişiklikleri üslup farkı dışında esası yönünden bu politikayı hiçbir biçimde etkilememektedir. Bugün iç iktidar mücadelesinde ve

İkinci emperyalist savaş sonrasında beri Ortadoğu’da halkların göğsüne saplanmış bir hançer gibi duran ve yerinden yurdundan ettiği Filistin halkına o zamandan beri en derin acıları yaşıtan siyonist İsrail’in bölgedeki en yakın müttefiki ve destekçisi de bizzat Türk devleti, tüm kanatlarıyla Türk burjuvazisidir.

Türk devleti halen ABD ve İsrail ile birlikte bölge halklarına karşı üçlü bir siyasal-askeri mihverin içindedir. Bu üçlü her yıl Türkiye topraklarında savaş tatbikatları yapmakta, siyonist İsrail Türkiye topraklarını ve hava sahasını kendi kirli ve saldırgan amaçları doğrultusunda kullanabilmektedir.

Bölge halklarına karşı emperyalizmin ve siyonizmin saflarında bu yer alış, Türk burjuvazisi için bölgedeki tüm Amerikancı rejimlerle kurulan açık-gizli yakın ilişkilerin de temelidir. Mısır, Suudi Arabistan ve Ürdün, bunun Ortadoğu’daki örnekleridir.

rant kavgasında yer yer birbirinin boğazına sarılan tüm kesimlerin emperyalizmin ve siyonizmin hizmetindeki dış politikayı tartışma dışı tutması, bunu bir “milli mutabakat” alanı sayması, buna ilişkin kararlarda blok halinde davranması da bundandır.

Türk burjuvazisinin emperyalizme ve siyonizme bu tarihsel ve güncel hizmeti, Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin ve devrimcilerinin omuzlarına dün olduğu gibi bugün de ağır bir sorumluluk yüklemektedir. Emperyalizmin ve siyonizmin hizmetindeki bu politikanın karşısına kararlılıkla dikilmek aynı zamanda bölge halklarına karşı yerine getirilmesi gereken temel önemde bir devrimci görevdir.

IV

Güney Kürdistan’a yönelik gerici ve kirli hesaplar

Irak’a yönelik emperyalist savaş esnasında Türk burjuvazisi saflarında yaşanan ve ABD ile ilişkilerde de sorunlara yolaçan görüş ayrılıkları, ABD’ye endeksli dış politika çizgisinde bir çatlamadan değil, fakat tümüyle Kürt sorunundan doğmuştur. Güney Kürdistan liderliğinin Irak’a yönelik emperyalist müdahalede Amerikan emperyalizminin yanında saf tutması, Türkiye’nin 60 yıllık amerikancı rejimini açmaza düşürmüş ve kendi içinde bölmüştür. Bölünme hiçbir biçimde Irak’a emperyalist müdahalenin kendisi konusunda değil, fakat bunun Güney Kürtleri için yaratacağı fırsatların nasıl bertaraf edilebileceği, hangi davranışın bunu kolaylaştırabileceği üzerinden yaşanmıştır.

Bugün Güney Kürdistan’da henüz hukuksal olarak değil, fakat fiilen artık ayrı bir Kürt Devleti vardır. ABD ve İsrail’in, yani Türk burjuvazisinin bölgedeki

iki kadim müttefikinin tam desteğine sahip bu fiili devlet, halen Türk burjuvazisi için en önemli sorunlardan biri durumundadır. Zira bu gelişme, bir yandan Türkiye’deki Kürt sorununu daha da azdırırken, öte yandan Türk burjuvazisinin hiç de terketmediğini şimdilerde artık gitgide yüksek sesle dile getirdiği yayılmacı emellerini boşa çıkarmaktadır.

Türk burjuvazisini ciddi biçimde zorlayan bu sorun şu günlerde onun elinde Türkiye’nin iç siyasal yaşamını zehirlemenin, kitleleri kudurgan bir şovenizmle sersemletmenin ve denetim altında tutmanın da bir olanağı haline gelmiştir.

PKK’nin Güney Kürdistan’daki varlığını bahane ederek askeri bir harekate hazırlanan Türk devletinin gerçek hedefinin Güney Kürdistan’daki devletsel oluşum olduğu yeterince açıktır. Amerikan emperyalizmi, ikisi de birbirinden bağımsız olarak bölgede kendisine sadakatle hizmette kusur etmeyen tarafları aynı cephede buluşturmaya yönelik çabalarında başarı sağlayamazsa eğer, bu türden bir müdahalenin gerçekleşme ihtimali yüksektir. Türkiye’deki Kürt sorununun çözümü konusunda hiçbir perspektifi ve yönelimi olmayan Türk burjuvazisi için halihazırdaki sözde çare, Güney’deki etki kaynağını ezerek Kuzey’deki umutları hiç değilse bir dönem daha darbelemektir.

ABD’nin yıllardır kendi çıkarları çerçevesinde telkin edip durduğu Kürt politikası etrafında bir türlü bir mutabakat sağlayamayan Türk burjuva gericiliği, onun Irak’taki açmazlarından ve İran’a yönelik saldırı çerçevesindeki ihtiyaçlarından yararlanarak, Güney’deki Kürt devletinin gelişimini bloke etmek konusunda şu son zamanlarda ortak bir çizgide buluşmuş görünmektedir. Bu, AKP hükümetini köşeye sıkıştırmak ve içerde kendine daha geniş bir politik inisiyatif alanı açmak isteyen ordu payına başarılı bir hamlenin ifadesidir. Fakat Güney’e bu tür bir müdahalenin Kürdistan’ın iki parçasını birleşik bir tek mücadele alanı haline getireceği ve Türk gericiliği için içinden çıkılması zor bir batağa dönüşeceği de hemen hemen kesindir.

Partimiz Türk burjuva gericiliğinin Güney Kürdistan’a yönelik her türden müdahalesine kesin olarak karşıdır. Bunu her açıdan gayrimeşru, haksız, gerici ve Kürt halkına karşı düşmanca bir girişim olarak değerlendirmekte ve şiddetle mahkum etmektedir. Türk işçi ve emekçilerini, bu kirli ve tümüyle haksız müdahaleye hiçbir biçimde alet olmamaya, bunun karşısına kararlılıkla dikilmeye, Kürt halkının tümüyle haklı ve meşru ulusal istemlerine saygı göstermeye çağırmaktadır. Başta Türk ve Kürt halkları olmak üzere tüm Türkiye halklarının devrimci birliği ve kardeşliği bunu gerektirmekte, buradan geçmektedir.

Kürt halkının Güney Kürdistan’daki siyasal kazanımları gerçekte onun yüzüylü bulan, büyük acılara ve bedellere malolan ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesinin ürünüdür. Bunlara dokunmaya, bunları ortadan kaldırmaya hiç kimsenin hakkı yoktur. Bölgedeki ezen uluslara mensup halklar, mazlum Kürt halkının en doğal haklarına ve meşru kazanımlarına saygı duyabildikleri ölçüde, kendi gerici burjuvazilerinin bunları boğmaya yönelik kirli planlarının karşısına dikilebildikleri ölçüde, Kürt halkıyla özgürlüğe ve eşitliğe dayalı bir gönüllü birliğin koşullarını hazırlamış olurlar. Aksi durumda, kendi gerici burjuvazilerinin iradesiz aletleri olmakla kalmazlar, Kürt emekçilerinin Barzaniler ve Talabaniler türünden işbirlikçi liderlerin peşinden gitmelerini de kolaylaştırmış olurlar.

Güney Kürdistan’nın bugünkü liderliği, Kürt egemen sınıflarının has temsilcileri olan Barzaniler ve Talabaniler, bölgenin tüm öteki işbirlikçi iktidarları gibi Amerikan emperyalizminin safındadırlar. Onların Irak’a emperyalist müdahale dönemindeki tutumları bölge halklarının genel çıkarlarına açık bir ihanet

örneği olmuştur. Ve bu çizgi bölge halkları ile mazlum Kürt halkının ilişkilerine tamiri kolay olmayan zararlar vermiştir.

Fakat bütün bunlar yine de, bu aynı bölgede 60 yılı aşkın bir süredir halklara karşı emperyalizmin ve siyonizmin safında yer almış bir rejimin tarihsel ve güncel suçları yanında son derece önemsiz ve masum kalmaktadır. Barzaniler ve Talabaniler’in sırtlarını Amerikan emperyalizmine dayamış olmasından yakınanlar, kendilerinin 60 yıldır aynı Amerikan emperyalizminin kucağında ve hizmetinde olduklarını utanmazca görmezlikten geliyorlar.

Partimiz Türk burjuvazisinin Güney Kürdistan’a yönelik kirli ve karanlık hesapları ve girişimleri karşısında alınacak tutumu, tüm kesimleriyle Türkiye solu için temel önemde bir sınav olarak görmektedir. Sola halen Güney Kürdistan’a yönelik bir müdahaleye karşı bir tutum egemendir ve bu sevindiricidir. Fakat bunu ABD’nin oyununa gelmemek ya da Türkiye’yi bölünmeye götürecek maceralardan kaçınmak türünden gerekçeler üzerine oturtmak açık ya da örtülü oportünist bir tutumun yansımasıdır. Böyle bir tavrın gerisinde dizginlerinden boşalmış bulunan şovenizm karşısında belirgin bir zayıflık vardır.

Güney Kürdistan’a yönelik müdahaleye karşı çıkmak ve şovenizmin karşısına dikilmek, açık, net ve tok bir tutumla Kürt halkının meşru ulusal haklarını savunmakla birleştirilmek zorundadır. Bunun gerisindeki her tutum, şovenist kudurganlık karşısında gerilemek, ya da daha da kötüsü Amerikan karşıtlığı ile maskelenmiş sosyal-şoven bir çizgide davranmak demektir.

Devrimci tutum, sorunu Kürt sorunu ekseninde ortaya koymak ve kendi tutumunu da buradan tanımlamak zorundadır. Zira tüm olup bitenlerin temelinde Kürt sorunu vardır, bütün kıyamet buradan kopmaktadır. Türk burjuvazisini bugünkü kudurganlığa ve kendisine hiçbir şey kazandırmayacağı daha baştan belli savaş macerasına yönelten, Kürt halkının özgürlük ve eşitlik istem ve özlemlerini kan ve ateşin içinde boğmak niyet ve hesabıdır. Bu yeterince açık olduğuna göre, bunun karşısında devrimci tutum da yeterince açık ve net olmalıdır.

V Kriz içindeki düzenin yönetebilme başarısı

Türkiye’nin kapitalist düzeni yapısal bir kriz içindedir. Bu ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel yaşam alanlarını kapsayan çok yönlü ve çok boyutlu bir krizdir. Uzun yılların ürünü ve uzantısı olan bu kriz güncel görünümüler içinde halen de sürmektedir ve ortada aşılabileceğine ilişkin herhangi bir belirti de görünmemektedir. Tersine, özellikle dış gelişmelerin de bunalıtıcı etkisi altında, durum gitgide daha karmaşık, içinden daha zor çıkılır bir hal almaktadır.

Fakat burjuvazi bu krizle birlikte yaşama ve onu yönetme başarısına da halen sahiptir. Bu başarının en önemli yönü, gerçekte kriz kaynağı olan her siyasal sorunun bir biçimde burjuvazinin elinde kitleleri denetim altında tutmanın bir olanağına dönüşebilmesidir. Kürt sorunu bunun en dikkate değer örneğidir. Bu sorun son 20 yılı aşkın bir süreden beridir burjuvaziyi özellikle zorlamakta, düzenin krizini çok yönlü olarak şiddetlendirmektedir. Fakat bu aynı Kürt sorunu aynı zamanda kudurgan bir şovenizmle toplumu sersemletmenin, emekçi kitleleri bölmenin ve denetim altında tutmanın, özgürlükleri kolayca gaspedebilmenin, devlet aygıtını tahkim etmenin, sol potansiyelin bir kesimini yedeklemenin ve kendi hizmetine koşmanın, ve elbette bu arada İMF reçetelerini ve sosyal yıkım saldırılarını şaşırtıcı bir kolaylıkla hayata geçirebilmenin de önemli bir

Kolay başarı peşinde koşmak ve bunu da ilkesel esasları ve stratejik bakışı bir yana bırakarak yapmak, halen devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel solun ortak davranış çizgisidir. Özellikle reformist sol açısından parlamentarizme hızlı geçişin ve halen de bu alandan yapılacak çıkışlarla mucizeler gerçekleştirme beklentisinin gerisinde de bu vardır. Fakat yazık ki Türkiye’nin bugünkü siyasal gericilik ve toplumsal durgunluk ortamının güçlüklerinden bu türden sihirli formüllerle kurtulabilmenin bir olanağı yoktur.

Devrimci bir çizgide sabırlı ve soluklu bir kitle çalışması, olayların gidişatını etkilemenin ve giderek değiştirebilmenin biricik gerçek yolu ve olanağıdır. Bunu fazlasıyla zahmetli ve hayli zaman gerektiren bir iş olarak görüp etkili genel çıkışlarla sözümona hızlı ve sıçramalı mesafe almak yolunu seçenler, bunu da büyük ölçüde parlamentarizme endeksleyenler, yazık ki ellerindeki de yitirmek akibeti ile yüzyüze kalmaktadırlar. Reformist solun genel tablosu, hele de şu günlerde dışa vuran bunalımı ve bölünmesi, bunun teyidinden başka bir şey değildir.

olanağıdır, bu aynı burjuvazinin elinde.

Aynı şekilde, dinsel gericiliğin cumhuriyet rejiminin yerleşik yapısını ve iç dengelerini zorlayabilecek denli güçlenmiş olması, burjuvazi için bir sorun kaynağı ve halen burjuvazi içinde bir bölünme nedenidir. Fakat tam da bu aynı olgu, işçilerin ve emekçilerin geniş kesimlerinin kolayca denetim altına alınabilmesinin ve dinci gericiliğin binbir aldatmacasıyla düzene bağlanabilmesinin de halen bulunmaz bir olanağıdır. Tersinden de, toplumun herşeye rağmen ilerici ve aydınlanmış kesimlerini “cumhuriyete bağlılık” adı altında düzene ve devlete bağlamanın, Amerikancı generallerden yana safa sokmanın bir olanağıdır.

Buna burjuvaziyi içinden bölen bir kriz etkeni olarak AB süreci, ya da “çuval olayı” sonrası ABD ile ilişkiler ya da Güney Kürdistan’daki devletleşme de birer örnek olarak pekala verilebilir. (Bu son örneğin, bir kriz etkeni haline gelen Güney Kürdistan’daki devletleşme olgusunun, burjuvazinin elinde nasıl bir olanak olarak kullanılabildiğini son günlerin olayları tüm sıcaklığı ile göstermektedir.)

Yapısal ekonomik sorunlar sürdüğü ve sosyal sorunlar yakın geçmişle kıyaslanamaz ölçüde ağırlaştığı halde, burjuvazinin halen toplumu rahatça yönetebilmesinin gerisinde bu ve benzeri araç ve olanakları kirli biçimde fakat belli bir ustalıkla kullanabilme gerçeği var. Şovenizm, dinsel gericilik ve burjuva kozmopolitizmi, her biri bir koldan toplumu, özellikle de emekçi kitleleri kuşatmakta, bilinçlerini kötürümleştirmekte, sosyal mücadeleye ve ilerici düşünceye yönelmelerine karşı güçlü birer barikat oluşturmaktadır. Eksik kalanı ise baskı, terör ve yasak düzeni, yine nispeten kolay bir biçimde kendi yönünden tamamlamaktadır.

Fakat kendine özgü bu başarının, biriktirdiği bir dizi yan fatura ile birlikte, gelecekte bir biçimde burjuvazinin ayağına dolanacağı da açıktır. Unutmamak gerekir ki halihazırdaki yönetme başarısı sorunları çözmemekte, tam tersine, üstelik görülmemiş bir kolaylık ve rehabet içinde, sürekli olarak büyümesine ya da ağırlaşmasına yolaçmaktadır. Buna, Kürt sorunu türünden siyasal sorunlar, ağır iç ve dış borç yükü gibi ekonomik-mali sorunlar, ya da büyüyen işsizlik ve artan yoksulluk türünden sosyal sorunlar, örnek olarak verilebilir. Bunların tümü de bir biçimde ve elbette her biri kendine özgü bir biçimde, günü gelecek burjuva düzeninin ayağına dolanacaktır. Krizi bir dönem için başarıyla yönetmek elbette mümkündür, bunu son yılların Türkiye’si üzerinden somut olarak görebiliyoruz. Fakat krizin kaynağı çözümsüz sorunların üzerinden atlamak ve onların ergeç yaratacağı yıkıcı sonuçlardan kurtulmak olanağı yoktur.

VI

Toplumsal muhalefet ve sol hareket

Türkiye’nin toplumsal muhalefeti ve sol hareketi özellikle son on yıldan beridir sürekli bir gerileme içindedir ve halen en zayıf dönemlerinden birini yaşamaktadır. 28 Şubat müdahalesi burada bir dönüm noktasıdır. Ordunun 28 Şubat çıkışı reformist solun bir kesimi de içinde olmak üzere toplumsal muhalefetin bir bölümünü sendikalar ve kitle örgütleri üzerinden yedeklemeyi başardı.

Bu aynı dönemde devlet devrimci parti ve örgütlere yönelik sistemli saldırılarla devrimci harekete önemli darbeler vurdu ve böylece reformist sola daha geniş bir etki alanı açılmış oldu. Önce İmrallı teslimiyeti ve ardından hücre saldırısının toplam seyri, benzer bir sonuç yarattı. Umutsuzluğu besleyerek ve tasfiyeciliği güçlendirerek devrimci hareketi daha da zayıflattı.

Bunları 3 Kasım 2002 seçimleriyle birlikte solun reformist kesimlerinin ham hayaller eşliğinde parlamentarizme geçişi ve devrimci hareketin bir kesimini de ardından sürüklemesi izledi.

Solun bu tablosu, fabrikalarda, işletmelerde ve işçi-emekçi semtlerinde etkili bir devrimci kitle çalışması yürütmenin ve tabandan bir kitle hareketi geliştirmenin olanaklarını iyice zayıflattı.

Kolay başarı peşinde koşmak ve bunu da ilkesel esasları ve stratejik bakışı bir yana bırakarak yapmak, halen devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel solun ortak davranış çizgisidir. Özellikle reformist sol açısından parlamentarizme hızlı geçişin ve halen de bu alandan yapılacak çıkışlarla mucizeler gerçekleştirme beklentisinin gerisinde de bu vardır. Fakat yazık ki Türkiye’nin bugünkü siyasal gericilik ve toplumsal durgunluk ortamının güçlüklerinden bu türden sihirli formüllerle kurtulabilmenin bir olanağı yoktur.

Devrimci bir çizgide sabırlı ve soluklu bir kitle çalışması, olayların gidişatını etkilemenin ve giderek değiştirebilmenin biricik gerçek yolu ve olanağıdır. Bunu fazlasıyla zahmetli ve hayli zaman gerektiren bir iş olarak görüp etkili genel çıkışlarla sözümona hızlı ve sıçramalı mesafe almak yolunu seçenler, bunu da büyük ölçüde parlamentarizme endeksleyenler, yazık ki ellerindeki de yitirmek akibeti ile yüzyüze kalmaktadırlar. Reformist solun genel tablosu, hele de şu günlerde dışa vuran bunalımı ve bölünmesi, bunun teyidinden başka bir şey değildir.

İlerici-devrimci güçler elbette olanaklı olduğunca birleşik bir kuvvet halinde olayların gidişine genelden müdahale edebilmenin yol ve yöntemlerine gerekli önemi vermek durumundadırlar. Fakat bunun başarı sağlayabilmesi, işçiler ve emekçiler arasında

sürdürülen yoğun ve kesintisiz bir gündelik siyasal çalışma ve örgütlenme çabasının üzerinde yükseliyor olmasına sıkı sıkıya bağlıdır. Bunu ihmal ederek, bunun zorluklarından kaçarak, genelden müdahale kolaycılığına sığınmak, yalnızca kolayından kendini aldatmaktır.

Devrimci parti ve örgütler sabırlı ve soluklu bir kitle çalışmasının kahrını çekme niyet ve yeteneğini çoktan yitirmiş durumdaki reformist soldan körüklenen bu türden bir kolaycılığa prim vermemelidirler. Bugünkü çok yönlü gerici kuşatma ortamında kitleleri kolayından kazanmanın ve harekete geçirebilmenin bu türden sihirli formülleri yazık ki yoktur. Yapılması gereken büyük bir sabırla ve inatla emekçiler arasında, özellikle işçiler arasında, özellikle de fabrika eksenli olarak, sistemli bir faaliyet yürütmek, güçleri ve olanakları olanaklı olduğunca buna yöneltmektir.

Yineliyoruz; tabandan devrimci bir kitle hareketini adım adım geliştirmek, gerici kuşatmayı kırmanın biricik olanaklı yoludur ve bunun da yoğun ve sistemli bir taban çalışması dışında bir yolu yoktur.

VII Parti: Yetersizliklere yüklenme ihtiyacı

Partimizin kuruluşunu gerçekleştiren 1. Kongre çalışmalarını Kasım 1998’de tamamladı. Bu toplumsal muhalefette ve solda genel gerilemenin başladığı tarihin hemen sonrasındır. Partimizin kuruluşunun hemen sonrasında ise İmralı teslimiyeti ve Ulucanlar katliamı ile startı verilen hücre saldırısı var. Bütün bunlar birarada partimizin çok yönlü zorluklarla dolu bir döneme çıkış yaptığı anlamına gelmektedir. Kuruluşunun hemen sonrasında polisin etkili saldırıları ile yüzyüze kaldığı, önemli örgütsel kayıplara uğradığı ise bilinmektedir. Oysa bu zorlu dönemin bugünkü aşamasında TKİP, kendi henüz nispeten kısa sayılabilecek tarihinin en iyi dönemindedir. Partinin daha önceki değerlendirmelerinde de yer alan bu saptama TKİP II. Kongresi tarafından da paylaşılmaktadır.

Parti bunu elbette herşeyden önce doğru çizgisine borçludur. Bu çizgide kararlı, ama sabırlı, ısrarlı ve inatçı bir çalışma yürütmesine borçludur. İşin kolayına kaçmamasına, kolayından güç olma heveslerine kapılmamasına borçludur. İlkelere sıkı sıkıya sarılmasına, stratejik önceliklere dayalı bir politika anlayışına ve çalışma tarzına borçludur. Bu onun, TKİP’nin kendi öz deneyimidir ve bu deneyim ona bundan sonraki siyasal çalışma ve mücadele yaşamında da yol gösterecektir.

Bu çerçevede üstünlüklerini bir yana bırakarak yetersizlikleri üzerinden baktığımızda halihazırda TKİP’nin önündeki en acil görevler şunlardır:

1- Partinin tümünde ideolojik düzeyi yükseltmek temel önemde ve giderek yakıcı biçimde kendini duyuran bir ihtiyaçtır. Bunun bir yönü, partide bir dönemdir fazlasıyla ihmal edilen teorik çalışmaya ve ideolojik mücadeleye gerekli dikkati vermektir. Fakat bundan da önemli ve öncelikli olan, mevcut ideolojik birikimini partinin tümüne maletmek için gerekli çabanın harcanmasıdır. Bu, ilk görevin de belli bir başarıyla yerine getirilebilmesinin zorunlu koşullarından biridir.

2- Partinin yeraltı örgütünü güçlendirmek ve geliştirmek partinin önündeki bir başka öncelikli görevdir. Parti, sürekliliğini sağlayacak örgütsel omurgası yönünden yeraltında sağlam bir biçimde konumlanmalı, bu çerçevede illegalite alanındaki zaaf ve yetersizliklerini hızla gidermeli, bu arada teknik altyapısını profesyonel bir biçimde geliştirmeli ve yaymalı, işte bu sağlam ve güvenli zemin üzerinde, ama yalnızca bu zemin üzerinde olmak üzere,

Deneyimlerden olduğu kadar büyük devrimcilerin söylemlerinden de biliyoruz ki, doğru devrimci çizgi bir kez saptandı mı, devrimci hedefler ve buna ilişkin görevler isabetle saptanıp somutlandı mı, bu durumda sonuca ulaşılmasında tayin edici olan kadrolardır, onların örgütlü birliği, yani bir bütün olarak parti örgütüdür.

Tüm parti örgütümüzün ve yoldaşlarımızın II. Parti Kongresi’nin değerlendirme ve kararlarına bu gözle, bu paha biçilmez deneyimlerin ışığında yaklaşması gerekir. II. Parti Kongresi partimizin birikmiş ve çözüm bekleyen sorunlarını tartışmış, ortaya bir irade koymuş, bunun değerlendirme ve kararlarında somutlamıştır. Fakat bunların gerçek politik ve örgütsel yaşamda ete kemiğe bürünmeleri, partimizin gelişip güçlenmesine yeni bir ivme kazandırmaları, tayin edici ölçüde, tüm parti örgütümüzün, kadro ve militanlarımızın onları özümsemesine ve kararlılıkla uygulamasına sıkı sıkıya bağlıdır.

legaliteyi en etkin ve yaratıcı bir biçimde kullanmaya devam etmelidir.

3- Örgüt sorununun da bir parçası olarak parti kadrolaşma sorununa daha özel bir dikkat göstermek zorundadır. Parti halen kadro yönünden zayıftır, bu zayıflık hem nicelik ve hem de nitelik yönünden geçerlidir. Parti kadrosal gücünü sistemli çabalarla çoğaltmalı ve kadrolarının çok yönlü gelişimi için gerekli tüm önlemleri almalıdır.

4- Parti sınıf çalışmasında yeni bir düzeye geçişi zorlamalıdır. İki kongre arası dönemde partinin ilerleme sağladığı en önemli alanlardan biri, etkin bir politik faaliyet kapasitesine ulaşmak ve bunu da önemli ölçüde sınıf çalışması eksenine oturtmak olmuştur. Bugün partiyi politik bir güç haline getirmekten öteye, onun sınıf eksenli çalışan bir parti olarak algılanmasını da sağlayan bu gelişme kuşkusuz büyük önem taşımaktadır. Partinin dünya görüşü ve ideolojik çizgisi ile sınıfsal yönelimi arasında böylece sağlam bir birlik kurulmuş, ilkesel önemi büyük bir tutarlılığa ulaşılmıştır.

Fakat bu temel önemde başarıya rağmen partinin sınıf çalışması halen yeterli verimden, dolayısıyla kalıcı mevziler elde etme başarısından önemli ölçüde yoksundur. Bu nedenle ısrarlı çalışmasını sonuç alıcı bir çalışma başarısı düzeyine yükseltmek, halen partinin sınıf çalışması alanındaki en önemli ihtiyacı ve dolayısıyla en acil görevidir. Sınıf çalışmasında kalıcı mevziler yaratmaya kilitlenmek, mevcut kadrosal birikimini sınıf çalışması ekseninde dönüştürmek, bununla da kalmayıp bundan böyle ağırlıklı olarak sınıf içinden kadrolaşmak ve böylece parti örgütünü gerek bileşim ve gerekse örgütsel temel olarak proleter sınıf zeminine oturtmak, partinin önündeki bu acil görevin öteki boyutlarıdır.

VII Partili komünistlere çağrı

Partimizin kuruluşunu Türkiye devrimi tarihinde bir kilometre taşı ilan etmiştik. Aradan geçen zaman, sol hareketin genel tablosu içinde bugün partimizin tuttuğu yer, bunun anlamını gitgide daha anlaşılır hale getirmektedir. Umuyor ve inanıyoruz ki, Partimizin II. Kongresi de partimizin yaşamında önemli bir kilometre taşı olacaktır. Parti, Kuruluş Kongresini izleyen dönemin ağır darbelerine ve iki kongre arası dönemin sarsıcı ve savurucu olaylarına rağmen çizgisinde sağlam durmuş, dahası kendi tarihinin en önemli gelişme düzeyine ulaşmayı başarmıştır.

Oysa şimdi her açıdan daha da iyi bir başlangıç noktasındayız. İki kongre arası dönemin halen de aşılamamış bulunan sıkıntılarını, yetersizliklerini ve zaaflarını ele alan bir parti kongresinin hemen sonrasındayiz. Bu, sıçramalı bir gelişme çizgisine geçmek, “partiyi her alanda ve her açıdan güçlendirme” şiarını somutlamak, ona hayatın içinde gerçek bir anlam kazandırmak için en uygun bir zaman ve fırsat demektir. Bunu devrimci sınıfın öncü

partisi olmak sorumluluğu ile en iyi biçimde değerlendirebilmek hepimizin omuzlarında ağır ama aynı ölçüde onurlandırıcı bir sorumluluk olarak durmaktadır.

Şu günlerde, komünist hareketimizin kendi sınırları içinde hemen hiçbir şey ifade etmeyen bir avuç insanla siyaset sahnesine çıkışının 20. Yıl’ındayız. Bir kısmı daha işin başında yollarda kalan bir avuç insan kendi başına bir şey ifade etmiyordu ama onların halkçılıkla hesaplaşma iradelerinin sonucu olarak ulaştıkları düşünsel sonuçlar, bunların somutlandığı çizgi, bugünkü TKİP’nin gelişip serpilebilmesinin ve bugünlere gelebilmesinin temeli oldu. Ve bu, geçmişin anlı şanlı koca koca örgütlerinin eriyip gittikleri, tasfiye olup düzenin icazetine sığındıkları ya da herşeye rağmen devrimci çizgide kalsalar bile kronik bir bunalım ve tıkanıklık içinde kısırlaşıp sıradanlaştıkları, son derece elverişsiz bir tarihi kesit içinde gerçekleşti.

Hareketimizin bu özgün ve dikkate değer deneyimi, siyasal mücadelede doğru devrimci çizginin tayin edici öneminin yeni bir kanıtlanmasından başka bir şey değildir gerçekte. Ve biz de 20. Yıl’ı vesile ederek üzerine yeniden ve derinlemesine düşünmemiz gereken bu deneyime burada, tam da doğru devrimci çizginin, bu çizgide ısrar ve kararlılığın tayin edici önemine bir kez daha dikkat çekerek işaret ediyoruz. Ve yine deneyimlerden olduğu kadar büyük devrimcilerin söylemlerinden de biliyoruz ki, doğru devrimci çizgi bir kez saptandı mı, devrimci hedefler ve buna ilişkin görevler isabetle saptanıp somutlandı mı, bu durumda sonuca ulaşılmasında tayin edici olan kadrolardır, onların örgütlü birliği, yani bir bütün olarak parti örgütüdür.

Tüm parti örgütümüzün ve yoldaşlarımızın II. Parti Kongresi’nin değerlendirme ve kararlarına bu gözle, bu paha biçilmez deneyimlerin ışığında yaklaşması gerekir. II. Parti Kongresi partimizin birikmiş ve çözüm bekleyen sorunlarını tartışmış, ortaya bir irade koymuş, bunun değerlendirme ve kararlarında somutlamıştır. Fakat bunların gerçek politik ve örgütsel yaşamda ete kemiğe bürünmeleri, partimizin gelişip güçlenmesine yeni bir ivme kazandırmaları, tayin edici ölçüde, tüm parti örgütümüzün, kadro ve militanlarımızın onları özümsemesine ve kararlılıkla uygulamasına sıkı sıkıya bağlıdır.

Parti örgütlerimizi, tüm üye ve aday üyelerimizi, partinin çeperindeki tüm militanları, II. Parti Kongresi’nin sonuçlarını haklı bir merakla bekledikleri çalışmasına, bunun ifadesi olacak olan değerlendirme ve kararlarına bu gözle bakmaya, bunun gerektirdiği bir bilinç ve sorumlulukla hareket etmeye, dolayısıyla önümüzdeki döneme daha büyük bir inanç, enerji ve kararlılıkla yüklenmeye çağırıyoruz.

Partiyi her açıdan ve her alanda güçlendirmek için ileri!

TKİP II. Kongresi

1 Kasım 2007

“20. Yıl Gecesi”nde Parti adına yapılan konuşma...

“TKİP toplumumuzun devrimci geleceğini kucaklamanın partisidir...”

Emekçi kardeşler, dostlar, yoldaşlar!

Üç anlamlı yıldönümünde, Partimiz’in kuruluşunun 9. yılında, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin 90. yılında ve Komünist hareketimizin 20. yılında sizlerle birlikte olmaktan mutluluk duyuyoruz. Partimiz ve Yurtdışı Örgütümüz adına hepinizi en içten duygularla selamlıyorum, “20. Yıl Gecesi”ne hoş geldiniz!..

Evet, 20 yıl önce ve geçmişi aşmak iddiası ile ortaya çıkmıştık. Geçmişi aşmak zorundaydık, zira o geçmişte kolay bir yenilgi vardı. O geçmiş akıl almaz bir dağılmaya, tasfiyecilik bir yıkıma neden olmuştu. Bu gerçekle yüzleşmek, bunun nedenleri üzerinde ciddiyetle durmak, bunlarla mutlaka ve yüreklice hesaplaşmak gerekiyordu. Yaşanan kolay yenilginin gerisinde çok açık, çok belirgin kusurlar, yapısal zaafılar vardı. Bunları mutlaka bilince çıkarmak, bu temel üzerinde devrimci bir yenilenme yaşamak ve geleceğe buradan yürümek gerekiyordu.

Bu yapılmadığı takdirde o geçmişin bile gerisine düşmek kaçınılmaz bir akıbet olacaktı. Bunu daha baştan söylemiştik, yazık ki zaman bizi fazlasıyla doğruladı. Geçmişi sorgulamaya, yenilginin nedenleriyle yüreklice hesaplaşmaya yanaşmayanlar, geçmişlerinin de gerisine düştüler.

Biz geçmişi devrimci temeller üzerinde aşmanın, geçmişte olumlu, devrimci, kalıcı olan ne varsa onu geleceğe taşıyabilmenin de olmazsa olmaz koşulu olduğunu söylemiştik. Ve bugün bunu da kendi pratiğimiz üzerinden göstermiş, kanıtlamış bulunuyoruz. Geçmişin küçükburjuva sınıf kimliği ve ufkü ile bağlantılı yapısal zaafılarına karşı ilkeli ve uzlaşmaz bir mücadelenin ürünü olan Türkiye Komünist İşçi Partisi, bugün o aynı geçmişte olumlu ve devrimci olan ne varsa onun da en yürekli ve en kararlı savunucusudur. Oysa geçmişi savunmak adına yenilginin nedenleriyle yüzleşmeye ve kendini aşmaya yanaşmayan küçükburjuva tutuculuğu, geçmişin devrimci mirasını bugünlere ve yarınlara taşıma yeteneği de gösteremedi. Tam tersine, geçmişte olumlu ve devrimci olan ne varsa ondan da koptu.

Komünist hareket geçmişle devrimci bir hesaplaşma mücadelesi içinde ortaya çıktı ve bugün 20. yılını kutlamaktadır. 20 yıl insan ömrü üzerinden bakıldığında kuşkusuz nispeten uzun bir süredir. Fakat toplumların gelişme tarihi üzerinden bakıldığında durum farklıdır. Hepimizin bildiği gibi bu dünyada ve Türkiye’de gericilik rüzgarların estiği, sınıflar mücadelesinin gerilediği, devrimci düşünce ve idealerin güç ve itibar kaybettiği bir tarihi kesit oldu. Toplumsal durgunluğun ve siyasal gericiliğin egemen olduğu bir tarihi kesitse eğer söz konusu olan, tarihsel gelişme açısından 20 yıl, devrimci dönemlerin bir günü değerinde bile olmayabilir. Tarihsel zamana ve dolayısıyla yıllara devrimci diyalektik bakış budur.

Fakat yine de, işte böylesine zor bir dönemde, bizim nereden nereye geldiğimiz de bugün dostun-düşmanın gözleri önündedir. Örgütlerin ve partilerin yok olup gittiği ya da yapısal bir bunalım içinde tıkanıp kötürümleştiği bu aynı evrede, biz dinamik bir siyasal akım olmayı başardık, devrimci bir örgüt

inşa ettik, onu partiye doğru büyüttük. Bugünün Türkiye’inde devrim ve sosyalizm bayrağını yükseklerde tutuyoruz, başlangıç döneminin heyecanı ile yolumuzu yürüyoruz. Güne bütün varlığımız ile yükleniyor, geleceğe en iyi biçimde hazırlanmaya bakıyoruz. Partiyi devrimci sınıf hareketi zemininde yıkılmaz bir kuvvet haline getirmek için tüm gücümüzle çalışıyoruz. Türkiye’de devrimin ve sosyalizmin geleceğinin bütünüyle buna bağlı olduğunu çok iyi biliyoruz, bu bilinçle hareket ediyor, bunun gereklerine uygun davranıyoruz.

Bu vesileyle sizlere partimizin II. Kongresi’nin toplandığını, çalışmalarını başarıyla sonuçlandırıldığını da mutlulukla bildirmek istiyorum. Bu Partimiz’in yaşamında yeni bir dönemin başlangıcı olacaktır, buna içtenlikle inanıyoruz. Türkiye’de zor bir dönemin içindeyiz, gericilik toplumu kuşatmış durumda, ülkeye ağır, kudurgan, ezici bir karşıdevrimci hava hakim. Partimiz’in II. Kongresi’nin çalışmaları, Parti’nin güçlendirilmesine ve daha da ağırlaşacağı hemen hemen kesin olan bu zorlu döneme etkin bir biçimde hazırlanmasına yönelik değerlendirmeleri ve kararları, bu açıdan da büyük bir anlam ve önem taşımaktadır.

TKİP hiçbir biçimde güne aldanmamaktadır, bütün bunlar bir biçimde geride kalacaktır, bu gericilik bunalıtıcı atmosfer elbette dağılacaktır, dağıtılacaktır. Önemli olan bu zor dönemde sağlam durmak, devrimci iradede sarsılmamak, devrimci çizgide ısrar etmek, elbette günün görevlerine kararlılıkla sarılmak, fakat asıl olarak yarına, geleceğe hazırlanmaktır. TKİP toplumumuzun devrimci geleceğini kucaklamanın partisidir; o sorunlara buradan bakmakta, gün ve gelecek ilişkisini bu bakış üzerinden kurmakta, buna göre hazırlanmaktadır. “Güne yükleniyor, geleceğe hazırlanıyoruz!” şiarımız en veciz biçimiyle bunu dile getirmektedir.

Değerli dostlar, sevgili yoldaşlar...

Komünist Hareketin 20. yılında aynı zamanda Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin 90. yılını kutluyoruz. Ekim Devrimi insanlık tarihinin zirvesidir ve bu zirve hala da aşılamamıştır. Ekim Devrimi insanlığın yücelmesi, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya inancı ve umudunun görkemli bir biçimde büyümesidir. Ekim Devrimi, ezilen sınıflara ve halklara büyük bir gelecek ufkü, güçlü bir kurtuluş umudu ve inancı kazandırdı. Dünyanın dört bir yanında işçiler, emekçiler, ezilen halklar, tüm ezilen insanlık, Ekim Devrimi’yle birlikte ayağa kalktı, onun açtığı yoldan yürüdü, 20. yüzyılın o görkemli ve unutulmaz devrimci tarihini yarattı.

Yazık ki bugün Ekim Devrimi’nin maddi kazanımları artık yok, bunu biliyoruz. Fakat işte tam da bu aynı nedenle bugün insanlık yerlerde sürünüyor. Dünyamıza kapitalizmin ürettiği acılar, kötülükler, yıkımlar egemen, gezegenimiz bile kapitalizmin yokedicilik tehdidi ile yüzyüze. Fakat insanlık buna mecbur ve mahkum değildir, mecbur ve mahkum da kalmayacaktır. Ezilenler dünyası kendine bir kez daha bir çıkış arayacaktır, gelecek umuduna tazelenmiş bir enerjiyle yeniden

sarılacaktır, bir kez daha büyük kurtuluşun yolunu arayacak ve bulacaktır. Bunun işaretleri daha şimdiden oluşmaya başlamıştır ve giderek de çoğalmaktadır. Ve buna yönelik her gelişme, Ekim Devrimi’ni insanlık için yeniden güncelleştirecek, onun idealleri bir kez daha ezilen insanlığın bilincinde ve eyleminde güç kazanacaktır, biz komünistler buna da derinden inanıyoruz.

20 yıl önce bizim siyaset sahnesine çıktığımız tarih, Ekim Devrimi’nin 70. yılına denk geliyordu ve Gorbaçovculuk Ekim Devrimi’nden geriye ne kalmışsa onu da gömmekle uğraşıyordu. İşte tam da öylesine bir ortamda biz, Ekim Devrimi’nin buzu kırdığını ve yolu açtığını, önemli olanın da bu olduğunu, ezilen insanlığın bu biricik kurtuluş yoluna er-geç yeniden gireceğini söylemiş ve “Yeni Ekimler İçin!” şiarını yükseltmiştik. Hala da aynı inancın içindeyiz, üstelik her açıdan daha güçlenmiş, bilenmiş ve tazelenmiş olarak.

Dostlar, yoldaşlar,

Son zamanlarda Türkiye’ye düzenin egemenleri tarafından bilinçli ve sistemli bir biçimde körüklenen ırkçı şoven bir atmosfer hakim. Kürt sorununun ağırlığı altında bunalan ve kendi içinde bir iktidar dalışı yaşayan burjuva gericiliği, böyle bir atmosferden çok yönlü yararlar umuyor. Bu onların elinde, işçileri ve emekçileri bölmeyen, sersemletmenin, sosyal hoşnutsuzluklarını saptırmanın, böylece mücadeleden alıkoymanın ve düzene bağlamanın da bir yolu ve yöntemi haline gelmiş durumda. Fakat bu kirliliği ölçüsünde tehlikeli de bir oyundur. Halkları birbirine düşürmenin sorumluluğu ağırdır ve Türk burjuva gericiliğinin bunun altından kolay kolay kalkamayacağı da daha bugünden bellidir.

Bu oyunu bozmak, bunun için de başta Türk ve Kürt emekçileri olmak üzere bütün milliyetlerden emekçiler olarak birleşmek ve kenetlenmek durumundayız. Bunu başarabilmek için de faşizmin, ırkçılığın, inkarcılığın karşısına dikilmek, mazlum Kürt halkının tümüyle meşru, tümüyle haklı ulusal haklarını desteklemek zorundayız. Ortadaki kirliliği oyunu bozmanın yolu buradan geçmektedir.

Bütün bu oyun Kürt sorunu üzerinden oynanıyor, ama bu sorunun özü karartılarak yapıyor. “Terör” ya da “teröre karşı mücadele” eksenli tüm o kirliliği söylem ve demogojinin anlamı ve amacı budur. Amaç Kürt sorununu, onun bütün bir özünü ve kapsamını gözlerden gizlemek, inkara ve imhaya dayalı tarihsel çizgiyi sürdürülmektir. Oysa Kürt sorunu, zorla köleleştirilmiş, en temel insani ve ulusal haklarından yoksun bırakılmış bir halkın özgürlük ve eşitlik sorunudur. Türkiye’nin emekçileri mazlum Kürt ulusunun bu haklı istemlerini yüreklilikle desteklemelidirler. Bunu yaptıkları ölçüde burjuva gericiliğinin oyunlarını boşa çıkaracak, böylece her iki halkın devrimci birliğinin yolunu açacaklardır.

Hepinizi içten devrimci duygularla selamlıyorum...

**Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!
Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!**

İstanbul İl Komitesi'nin 20. Yıl Gecesi'ne mesajı...

Geleceği kazanma ve partiyle devrime yürüme iddiamızı büyütüyoruz!

*Almanya'da gerçekleştirilen 20. Yıl Gecesi'ne yollanan çeşitli mesajlara yer yokluğundan dolayı yer veremiyoruz... Mesajların tümüne ilgi duyacak olan okurlarımız bu olanağa **tkip.org** sitesi üzerinden ulaşabilirler...*

Sevgili yoldaşlar!

“Geçmişti aştık, geleceği kazanacağız” şiarıyla düzenlediğiniz parti gecesini devrimci coşkuyla selamlıyoruz.

Gecemizin hazırlanmasına katkıda bulunan, emek harcayan tüm yoldaşları kutluyor, gecemize katılarak bizi onurlandıran dostları devrimci duygularla selamlıyoruz.

Çağımızda işçi sınıfıyla emekçi müttefiklerinin, devrim ve sosyalizm şiarıyla mücadele eden, Marksizm'in devrimci dünya görüşüyle silahlanmış ihtilalci sınıf partilerine duydukları ihtiyaç, modern tarihin hiçbir döneminde bu kadar hayati bir önem taşımamıştır. Zira proleter sınıf zemininde gelişip serpilen devrimci partiler olmadan, sadece işçi sınıfını, emekçileri ve ezilen halkları değil, bir bütün olarak insanlığı sayısız musibetle yüzyüze bırakan kapitalizmle hesaplaşmanın olanağı yoktur.

11'inci yılında proletaryanın devrimci partisiyle taçlandırılan komünist hareketin 20'nci, şanlı Ekim Devrimi'nin 90'ıncı yılında bulunduğumuz şu günlerde, kapitalizmin sürekli ürettiği çelişki ve çatışmaları işçi sınıfı ve emekçiler lehine çözmek, zamanını doldurmuş bir devrimcilik anlayışının başarabileceği bir şey değildir.

Daha EKİM 1. Konferansı'nda dünyada ve Türkiye'de bir dönemin sonuna gelindiğini saptayan komünistler, yeni dönemi kucaklamanın, geçmişle devrimci temelde hesaplaşmak ve onu aşmaktan geçtiğini net bir şekilde ifade ettiler. 20 yıl önce siyasal yaşamda yerini alan komünistler, bu sayede çifte yenilginin ardından boy veren yeni dönem bilincinin temsilcisi olmayı başardılar.

Sarsıntılar, tasfiyeler, dağılmalar yaşanırken, komünistler, yeni dönem bilincini temsil etmenin verdiği güç ve güvenle yollarına devam etmekle

kalmadılar, yeni dönemin ihtiyaçlarına yanıt verebilecek devrimci sınıf partisini de inşa ettiler.

Bu dönemde komünistleri inkarcılıkla suçlayıp geçmişle devrimci temelde hesaplaşmaktan kaçınanlar, geçmişin de gerisine düştüler. Kimileri dağılıp siyasal yaşamdan silindi, kimileri ise boylu boyunca düzenin icazet alanına sıkışıp, reformizmin çürütücü batağına saplandılar.

Yeni bir ideolojik-politik çizgiyi, yeni bir örgütsel kimliği, yeni bir devrimcilik anlayışını, yeni bir kültür ve geleneği temsil eden biz komünistler ise, geçmişle devrimci temellerde hesaplaşmayı, geçmişin devrimci kazanımlarını korumanın, dahası devrimci mirası ileriye taşımının yegane yolu olduğunu savunmakla kalmadık, bunu pratikteki duruşumuzla kanıtlamayı da başardık.

Şimdiye kadar başardıklarımız, uzun soluklu devrim ve sosyalizm mücadelemizin ilk temel adımlarıdır henüz. Fakat bunun böyle olması, ne başarının önemini azaltır ne bu düzeye ulaşmanın kolay olduğu anlamına gelir.

İlk birkaç yılını dışta tutarsak, geçen 20 yıllık sürede sınıf ve kitle hareketi belirgin biçimde zayıf, güçler yetersiz, olanaklar ise fazlasıyla sınırlıydı. Bu dönemin tüm zorluklarına rağmen biz komünistler asıl dikkatimizi işçi sınıfına vermekten bir an bile geri durmadık. Tüm pratik çabamızı sınıf çalışmasında yoğunlaştırdık, enerjimizi devrimci sınıf mücadelesini geliştirmeye hasrettik. Bu uğurda tereddütsüzce gösterilen ısrar, stratejik bir bakışın olduğu kadar, her koşulda ilkelere bağlı kalmanın da dolaysız sonucudur.

Komünistlerin berrak bilincinin ürünü olan bu çaba hem proletaryayı bağımsız devrimci sınıf çizgisi etrafında örgütlemenin aracı, hem de parti saflarını, kendi maddi toplumsal zemininden, yani kapitalizmin tek tutarlı devrimci sınıfı olan proletaryadan beslemenin bir olanağı olmuştur.

Türkiye'de proleter devrimci sınıf çizgisini temsil eden komünistler olarak, devrim ve sosyalizm mücadelesinde illegal/ihtilalci örgütün stratejik önemini, bu temel üzerinde illegal devrimci siyasal faaliyetin vazgeçilmezliğini savunduk, en elverişsiz koşullarda bile buna uygun davrandık. Bu alanda siyasal faaliyet yürütme refleksini yitirme noktasına savrulan geleneksel sol akımları uyardık, devrimci siyasal faaliyeti güvence altına alabilmek için illegal örgüt ve çalışmanın önemi konusunda uyardık.

Partinin 9'uncu yılını ön açıcı, başarılı bir kongre ile tamamlayan biz komünistler, bu platformda sağladığımız açıklık, buradan aldığımız moral güç ve iddiaya da dayanarak devrimin ve sosyalizmin bayrağını daha yükseklerde dalgalandıracağız!

Geçmişti aşmayı başarıp, geleceği kazanma iddiasını tam bir özgüvenle yükselttiğimiz gibi, sınıfı partiye kazanma ve partiyle devrime yürüme iddiamızı da aynı özgüvenle yükseltiyoruz!

Proletarya devrimi ve sosyalizm için ileri!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Yaşasın partimizi TKİP!

İstanbul İl Komitesi

Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareketin 20. yılı kutlandı...

Kayseri:

Kayseri'de Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareketin 20. yılı 4 Kasım günü komünistler tarafından gerçekleştirilen bir etkinlikle kutlandı.

Sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesinde şehit düşen tüm komünistler ve devrimciler anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, 90. yıldönümünde emperyalist-kapitalist barbarların korkulu rüyası olmaya devam eden Ekim Devrimi'nin tarihsel kazanımları üzerine bir sunum yapıldı. Ekim Devrimi'nin tarihsel ve güncel öneminin altı çizildi. Sosyalizmin güncelliğini koruduğu vurgulandı. Son dönemde tırmandırılan faşist-şovenist histerinin panzehirinin Yeni Ekimler yaratmaktan geçtiğine işaret edildi.

Daha sonra Komünist Hareketin tarihini anlatan bir konuşma yapıldı. İdeolojik tasfiyeciliğe ve siyasal gericiliğe karşı devrim tarihinde bir kilometre taşına dönüşen mücadele yıllarından kesitler sunuldu. Ardından devrim ve sosyalizm davasının partinin ilanıyla güvence altına alındığına işaret edildi, partili kimliğe vurgu yapıldı. Etkinlik coşkulu bir havada sona erdi.

Kayseri'den komünistler

İzmir:

Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareketin 20. yılını, 4 Kasım günü düzenlediğimiz etkinlikle kutladık. Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde gerçekleştirilen etkinlik sınıfsız, sömürsüz bir dünya mücadelesinde şehit düşen tüm devrimciler anısına saygı duruşuyla başladı. Açılış konuşmasıyla devam etti. Açılış konuşmasında Ekim Devrimi'nin tarihsel anlamı ve güncel önemi vurgulandı. Ekim Devrimi'nin bugün de güncelliğini koruduğu dile getirildi. Tırmandırılan faşist-şovenist saldırganlığa

karşı “İşçilerin birliği, halkların kardeşliği” mücadelesini yükseltmenin ve yeni Ekimler'i yaratmanın önemine değinildi..

Ardından BDSP temsilcisi bir konuşma yaptı. Son dönemde estirilen şovenist cereyana ve emperyalist saldırganlığa değindi. Dünyanın Yeni Ekimler'e ve sosyalizme bugün daha çok ihtiyacı olduğunu vurguladı. Bu topraklarda, bu mücadelenin Türkiyeli komünistlerin omuzlarında tarihsel bir görev olarak durduğunu belirtti.

Yaklaşık 40 kişinin katıldığı etkinlik Ekim Devrimi ve sosyalizm güncelliğinin anlatıldığı iki sinevizyon gösterimiyle devam etti. Yürek İşçileri Şiir Grubu'nun Mayakovski ve B. Brecht'den seslendirdikleri şiir dinletisinin ardından Kavel Müzik Grubu'nun söylediği devrimci marşlar ve çekilen halaylarla etkinlik sona erdi.

Kızıl Bayrak/İzmir

Ankara:

Ankara'dan komünistler olarak Ekim Devrimi'nin 90., Komünist Hareketin 20. yılını 7 Kasım günü gerçekleştirdiğimiz bir eylemle selamladık.

Ekim Devrimi'nin ve Parti'nin çağrılarının yankılandığı eyleme çevredeki işçi ve emekçiler yoğun bir ilgi gösterdi. Çevredeki insanlar eylemi alkışlayarak desteklediler. Eylemde işçi ve emekçileri saflara çağıran ajitasyon konuşmaları yapıldı. Kapitalizmin yarattığı yıkım tablosu karşısında işçilerin çaresiz olmadığı, kurtuluşun mücadelede olduğu ifade edildi. Ekim Devrimi'nin önemi vurgulandı. Komünist Hareketin 20. yılında, Komünist İşçi Partisi'nin 9. mücadele yılına II. Kongre ile girmesi selamlandı.

Ankara'dan Komünistler

Ekim Devrimi'nden bize kalanlar...**Sosyalist eğitimin mimarlarından biri:**

Anton S. Makarenko

Ayşe Aydın

Büyük Ekim Devrimi'nin getirdiği kazanımların en önemlilerinden biri olan eğitim hakkının kullanımı konusunda fikir edinmek için temel başvuru kaynaklarının başında Anton Makarenko ve eserleri gelmektedir.

Bunun nedenlerinden biri, sosyalist yeni düzenin kendine verdiği görevin niteliğiye, diğeri ve daha önemlisi, onun uslanmaz devrimci kişiliği ve bundan ayrı ele alınamayacak olan sınıf kimliğidir.

Bir eğitimci oluşuna bakıp, kolayından, küçük burjuva damgası vurmadan önce, içine doğduğu ve yettiği ailenin hangi sınıfın içinde olduğuna bakmak gerekiyor. Bunun tek başına yeterli olmadığı, sonradan farklı bir sınıf kimliği de edinilebileceği biliniyor. Ancak Makarenko'nun ailesinden bağımsız bir kimlik edineceği dönem -genç bir öğretmen olarak çalışmaya başladığı yıllar- Ekim Devrimi'nin öngünleri olduğundan, O, bu edinimin devrimcilik tarzında olduğunu, yaşamı ve fikirleriyle kanıtlamış bulunuyor.

Baba Semyon Makarenko bir demiryolu işçisiydi. Anton ise önceleri parlak öğrenci, iyi bir eğitimci ve sonraları ise iflah olmaz bir devrimcidir. Dolayısıyla, devrimin ardından, yeni düzenin kurulması ve gelişmesinin en önemli ayaklarından birini oluşturan eğitim içinde görevlendirilir. Hem de en zor alanlarından birinde. O'nun bir eğitimci olarak hem gelişmesi, hem de tarihin o güne dek kaydettiği en ileri başarılarla imza atması da bu zor görevi omuzlamasıyla mümkün olur. Görev, suçlu çocuklardan sosyalist kişilikler yaratmaktır.

Aslında bu, ilk başta belki sadece Makarenko'nun bir hayali olabilirdi. Çünkü bu alanda kaydedilmiş bir tek başarı bile bulunmadığı gibi, eski toplumun bu çocukları eğitmek ve topluma kazanmak gibi bir niyeti de olmamıştı. Tüm dünyada olduğu gibi, Rusya'da da çocuk suçluların yeri çocuk hapisaneleriydi.

Sosyalist yeni devletin, aslında onun adına yeni eğitim yönetiminin, bu olaya son derece -ama sadece- hüsnü niyetle el attığını ise, Makarenko'nun başına gelenler göstermektedir. Hüsnü niyet, bu çocuklara acımakta, onları sokaklardan ve işahavlerinden kurtarmak istemekteydi. Ancak iyi niyet tek başına sonuç almaya yetmiyordu. Böyle bir alanda başarı kaydetmek içinse, eski sistemden kalma tek bir deney bile yoktu. Nasıl olsun ki!? Bu çocuklar, kapitalist sistemin bizzat oluşturduğu toplum tortularıydı.

Böylece Makarenko, onlara sadece acımanın yetmeyeceği bilinci ve sosyalist toplumun kuruluşu coşkusuyla işe girişti. Yeni yöntemler, devrimci yöntemler geliştirmeye çalıştı. Masabaşı teorisyenleri yöntemleri yüzünden O'nunla önce dalga geçti. Ardından da okulun yönetiminden aldılar. Ne var ki, 1920'den '28'e kadar, yani sadece 8 yıl süren bu eşsiz deneyim meyvelerini vermeye başlamıştı. Sokaklardan toplanan veya işahavlerinden yollanan -veya Gorki Kolonisi'nin ünü yayıldıktan sonraki dönemde evinden kaçıp sığınan- çocuklardan, pırl pırl komsomol üyeleri, başarılı üniversite öğrencileri yetişmiş, yani, başlangıçta belki Makarenko'nun bile sadece hayal edebileceği gerçekleşmişti.

Başına gelen hiçbir şey, Makarenko'yu yolundan ve fikirlerinden caydıramadı ama. O, artık yönetici olmadığı başka okullarda çalışmaya, fikirlerini

geliştirmeye ve uygulamaya devam etti. Bir başka ifadeyle, sosyalizmin kuruluşu sürecinde kendisinden beklenen görevleri gerçekleştirmeye.

O gün, O'nun yöntemlerine karşı çıkan eğitim yöneticilerinin masabaşı teorileri, Makarenko'nun sıcak pratiğin içinde geliştirdiği devrimci yöntemlerin karşısında eriyip yok olmaya mahkumdu, öyle de oldu. Bugün Makarenko'nun adı ve eserleri tüm dünyada, sadece sosyalist eğitimcilerin değil, diğer eğitim emekçilerinin ve her devrimcinin dilinde dolaşırken, onların adını bile hatırlayan bulunmuyor.

Bu sadece, Ekim Devrimi'nin üstünden 90 yıl geçtikten, tüm kazanımları yere çalındıktan sonra, bugünün dünyasında böyle değil. Kuşkusuz, Sovyet eğitim yönetimi de ondan öğrenmeyi bildi ve yeni eğitim sistemini kurarken yararlandı.

Makarenko'nun fikir ve deneyimlerinden yararlananlardan biri de, taze cumhuriyetin ilerici eğitimcilerinden Hasan Ali Yücel'dir. Suçlu değil ama, daha ziyade yoksul köylü çocuklarının eğitimi düşünüülerek kurulan -ve çok kısa zamanda, ilk meyveleri görülür görülmez tasfiye edilen- Köy Enstitüleri'nin, Makarenko'nun koloni ve komünlerinin ancak karikatürü olabilecek niteliklerine rağmen, nasıl bir eğitim kalitesi tutturabildiğinin somut kanıtları ise, bu okullarda yetişmiş çok sayıda değerli yazar, şair ve düşünürdür.

Makarenko'nun, kendi kimliği ve çabalarıyla ortaya koyduğu en önemli gerçeklerden biri, sosyalist sistemde eğitimin sadece hak olmadığı, aynı zamanda ve daha önemli olmak üzere devlet cephesinden bir görev olarak algılandığıdır. Bu, elbette, başka pek çok konuda da böyledir, ama, burada konumuz eğitim olduğu için sadece bu alan üzerinden örneklersek; eğitimi, büyük-küçük istisnasız herkes için temel, vazgeçilmez, engellenemez bir hak olarak tanımak yetmez. Bunu böyle tanımlayanın samimiyeti, bu şekilde kullanma imkanlarını da yaratıp yaratmadığıyla ortaya çıkacaktır. Makarenko'nun koloni ve komünleri başta olmak üzere, sosyalizmin kurduğu eğitim sistemi içinde, sadece çocuk ve

gençler için değil, öğrenmek isteyen herkes için yer vardır. Eğitim için herhangi bir ücret ödenmesi söz konusu olmadığı gibi, eğitim masrafları devlet ya da kurumlar aracılığıyla sistem tarafından karşılanmıştır. Üstelik sosyalist Sovyetler Birliği'nin eğitim hizmetlerinden sadece Sovyet vatandaşları değil, hemen tüm sosyalist halk cumhuriyetleri, bundan da öteye, genel olarak dünyanın dört bir yanından eğitim amacıyla gelen herkes yararlanabilmiştir. Tıpkı parasız sağlık hizmetinden turistlerin bile yararlanabildiği gibi.

Bir öğretmen ve okul yöneticisi olarak suçlu çocuklardan sağlam karakterli sosyalist insan yetiştirmeyi başaran Makarenko, bir eğitimbilimci olarak, çocuk eğitiminin okulda başlayıp orada bitmediğini çok iyi biliyordu. Özellikle okul öncesi dönem çok önemliydi. Nitekim O'nun koloni ve komünlerindeki zorluklar da bu 'önceki dönem'in yarattığı zorluklardı. Bu nedenle okul öncesi eğitim konusuna da kafa yoran Makarenko'dan bugünün ana-babalarına armağan çok değerli iki kitap daha kalmıştır. Dahası, koloni ve komünlere ait deneyimlerin ele alındığı kitaplar da sadece eğitimcilere değil aynı zamanda ana-babalara hitap eder.

Makarenko'dan öğrenecek pek çok şey var. Ve ondan öğrendiğimiz herşey, Ekim Devrimi'nin değerini ve yeni Ekimler ihtiyacının yakıcılığını gösterecek.

Makarenko'nun Türkçe'ye çevrilen eserleri arasında, iki ciltlik *Yaşam Yolu* (Payel Yay.), *Ana Babaların Kitabı* (Sorun Yay.), *Ailede ve Okulda Çocuk Eğitimi* (Sorun Yay.), *Kulelerde Bayraklar* (Evrensel Yay.) vardır. Ayrıca, Ceylan yayınlarının çıkardığı *Makarenko Yaşamı ve Eserleri* isimli çeviri derleme de, O'nu, anılarıyla kitapta yer alan öğrencilerinin ağzından, yani ilk ağızdan tanıma imkanı sunması açısından iyi bir başvuru yapıtıdır. Onlarca kitap yanında bu çevirilerin çok sınırlı kaldığı açıktır. Ne var ki, O'nu ve sosyalist eğitim sorunlarını anlamak için bu kadarı bile yetmektedir.

90. yıldönümünde Büyük Ekim Devrimi’ni yaratanlara selam olsun!

Selam olsun yeni Ekimler’i yaratacak olanlara!

Büyük bir olayın, çağları değiştiren bir olayın, Büyük Ekim Devrimi’nin 90. yılındayız. Dünyaları sarsan, birkaç günde binlerce yılın önyargılarını yere çalan bu büyük devrim onurumuz, gururumuz ve daha önemlisi geleceğe ilişkin tek umudumuz olmaya devam ediyor. Ve elbette emperyalist dünyanın en korkulu kabusu olmaya da...

Emperyalist dünyanın bu kabusu bile, tek başına, Ekim Devrimi’nin anlam ve önemini ortaya koymaya yeter. Onlar, Ekim Devrimi’nin insanlığa en büyük ve kalıcı armağanını, proleter devrimler çağını, dünya işçilerine ve emekçi halklarına unutturmaya çalışırken bile kendi kabuslarını büyütmeye devam ediyorlar. Tarihin sonu geldi yaygaraları, bu nedenle, mezarlıktan geçerken çalınan ısıktan başka bir şey ifade etmiyor.

Onların da çok iyi bildiği gibi Ekim Devrimi’nin açtığı çağ henüz kapanmadı, kapanacak. Proleter devrimler henüz tamamlanmadı, tamamlanacak. Ancak ondan sonra ve dünya çapında sosyalist kuruluşun da tamamlanmasıyla birlikte bu çağ geride kalabilir. Yeni çağ ise komünizmin çağı, insanlığın altın çağı olacaktır; sınıfsız, sömürsüz, savaşırsız, yıkımsız bir çağ...

Karanlık mağaralardan, ağaç kovuklarından, köle pazarlarından geçip geldik. Beyleri, ağaları, kralları tahtından indirip geldik. Tarihin çarkı, kimi zaman yavaş, kimi zaman hızlı, ama hep ileri, ileri dönmüştür, dönecektir...

Ekim Devrimi insanlığa bir kez emperyalist-kapitalist düzenden ilerisini gösterdi. Bu barbarlıktan, bu sefaletten, bu vahşetten kurtulmanın mümkün ve zorunlu olduğunu... Ekim’den bu yana, özellikle de Ekim’le kazandıklarımızı kaybettikten sonra, bu zorunluluğun her gün, her dakika nasıl büyüdüğünü ise yaşayarak görüyoruz. Büyük Ekim Devrimi’nin de zoru ve yardımıyla kazandığımız her şeyi kaybediyoruz. İşçi ve emekçi kitlelerin yoksulluğu, işsizliği, sefaleti gün geçtikçe katlanıyor. Emperyalist haydutluk dünyayı kasıp kavurmaya başladı. Dünya, emperyalist saldırılar ve yine emperyalizmin kundaklamasıyla çıkan bölgesel savaşlar nedeniyle sürekli bir savaş alanına dönmüş bulunuyor.

İMF ve Dünya Bankası aracılığıyla, bir avuç emperyalist haydut, dünya halklarını haraca bağlamış durumda.

Artık dünya halklarının tek umudu, Ekim’in açtığı yoldan yeni bir proleter devrim dalgasının gelmesindedir. Haydutların düzenlediği zirveleri protesto eden yüzbinlerin, milyonların mümkün olduğunu umduğu ve haykırdığı “yeni bir dünya”yı kurmanın tek yolu, haramilerin saltanatını yıkmaktan geçiyor.

Ekim bize, haramilerin saltanatını yıkmanın o kadar da zor olmadığını göstermiş bulunuyor. Ama aynı zamanda, kendi düzenini kurmak ve korumanın biraz daha zor olduğunu da. Ekim Devrimi’nin açtığı yoldan ilerliyoruz. Yeni Ekimler’e hazırlanıyoruz. Ama aynı zamanda Sovyet proletaryasının deneyinden de öğrendik, öğreniyoruz.

Bir kez daha yenilmemek, kaybetmemek için...

Tarih bizden yana, biz kazanacağız ve bu kez kazandıklarımızı asla geri vermeyeceğiz.

Selam olsun tarih yazanlara!

Selam olsun yeni Ekimler’in mimarlarına!

Türkiye işçi sınıfına selam olsun!

Ercan Görür’e açık mektup...

Toplum için bilimi savunanlar yönünü sosyalizme dönmelidir

Ayşe Aydın

Sayın Görür,

Deprem konusundaki çalışmalarınızı dikkatle, saygıyla ve elbette aynı zamanda da büyük bir kaygıyla izlemekteyiz. Kaygımız, anlaşılabilirliği gibi, sizinle değil, araştırmalardan çıkardığınız sonuçlarla ve bir süredir her vesileyle yinediğiniz kaygılarınızla ilgili.

Siz fen dalında çalışıyorsunuz. Bense bir sosyalist olarak daha ziyade sosyal bilimlerle ilgilenirim. Bilimsel çalışmanın her türüsüne saygı duyduğum, merak ve ilgiyle izlemeye çalıştığım halde, esasen sosyal bilimlerle ilgilenmemin, sizin deprem konusunda yinediğiniz haklı kaygılarla nedensel bir bağlantısı var.

Sanat sanat için, bilim bilim için gibi bir saçmalığı, herhalde artık tekrarlayan yoktur. Nitekim siz de, yaptığınız açıklamalarla, yürüttüğünüz çalışmada insanlığa hizmet amacı güttüğünüzü, bir biçimde ifade etmiş bulunuyorsunuz. Tek bir insanın bile burnunun kanamayacağı şekilde tedbir alındıktan sonra da, kuşkusuz, fay hatlarını gözetim altında tutmayı sürdüreceksiniz. Ancak bugün, bu vurdumduymazlıklar, bu tedbirsizlikler altında, çok büyük can kayıpları verilirken, bu hassasiyeti göstermek, sizin, insani vasıflarınızı koruyabildiğinizi de gösterir.

Benim nedensel bağlantıma dönersek; bilimsel çalışma -genelde- insanlığın gelişmesine, ilerlemesine hizmet eder, etmelidir. Ancak bu genel amaca tam ters amaçlı ‘bilimsel’ çalışmaların varlığından, içerden biri olarak, siz bizden daha fazla haberdar olmalısınız. Silah sanayi ve onu geliştirmek üzere yürütülen çalışmalar bunun başında geliyor. Hakim sermaye düzeninde en büyük devletler en fazla harcamayı bu alana yapmaya devam ediyor. Her türlü bilimsel çalışmanın sadece insanlığın ilerlemesine ve gelişmesine hizmet genel amacında birleştirilebilmesi, bugün bu amaca aykırı çalışmalara yatırım yapan, bir başka ifade ile, insana refah değil mezar hazırlayan sistemin değişmesiyle mümkün olabilecektir. Daha ziyade sosyal bilimlerle ilgiliyim, çünkü her tür bilimsel çalışmanın insana ve topluma hizmet amacına nasıl ulaştırılabileceğini, insanlık için büyük tehlike yaratmaktan nasıl uzaklaştırılabileceğini müthiş merak ediyorum.

Ya siz?... Çalışmalarınızın tam olarak teşvik edileceği, araştırma sonuçlarınızın anında toplumun hizmetine sunulacağı bir toplumsal düzenin mümkün olup olmadığını hiç düşündünüz mü?

Haklı olarak yakınıyorsunuz. Bu devletin deprem diye bir kaygısı bulunmadığını söylüyorsunuz. Sizce bunun bir nedeni yok mu?

Aslında ne sizin, ne de başka kimsenin oturup ince ince düşünmesine gerek de yok. 90 yıl önce bugün (7 Kasım 1917) insanlığa sosyalizmin yolunu açan Büyük Ekim Devrimi, herşeyin

mümkün olabileceğini somut gelişmelerle kanıtlamış bulunuyor. Bilimi insanlığın hizmetine sunmak mümkündür. Feodal despotluk altında yüzlerce yılda tüketilemeyen bir yolun birkaç on yılda katedilmesi mümkündür.

Ve elbette, deprem için önlem almak, sosyalist Sovyetler Birliği’nin uğraştığı onca sorunla karşılaştırıldığında, son derece basit ve ucuz bir iştir.

Bugün, tek amacı kâr, daha fazla kâr olan sermaye sistemi altında yoksulluğun, işsizliğin, açlığın pençesinde kıvranan milyonlarca işçi ve emekçi var. Haber verdiğiniz depremde ilk ölecek olanların da onlar olduğunu, İstanbul’un yerleşim düzenine bakarak bile görebilirsiniz. Ama biz, zaten, her gün her saat bu sistem tarafından öldürülmekteyiz. Değişik biçimlerde. Adını “iş kazası” koydukları cinayetlerle örneğin.

Hiç tersane işçilerinin feryadını duyma imkanı buldunuz mu bilmiyorum. Bir süredir her hafta sonu Tuzla’dan kalkıp Taksim’e giderek taleplerini kamuoyuna duyurmak için eylem yapıyorlar. Sesimizi Tuzla’dan duyan yok, belki buradan duyulur diye. Özelleştirilen, taşeronlaştırılan gemi yapım ve onarım sanayi, tam bir insan kıyım makinesine dönmüş durumda.

Ya trafik kazaları? Sizce suçlu gerçekten ‘trafik canavarı’ mı? Peki kimdir bu trafik canavarı? Bakkalda satar gibi ehliyeti parayla satan sistem mi, yoksa onu alıp kullanan cahil cühela takımı mı? Raylı taşımacılığı ‘komünist işi’ gören, adeta dünya otomotiv sanayini geliştirme yemini etmiş gibi davranan sistemin sorumluluğu ne kadar?

Sahi, raylı taşımacılık neden komünist işidir? Taşımacılıkta daha ileri, daha ucuz, daha güvenli olduğu için olabilir mi acaba?

Sistemi değiştirme ihtiyacının daha binlerce nedeni sayılabilir. Ama bizim konumuz sizin çalışma alanınızda değil mi?

O zaman alanınızdan bir örnekle bitireyim mektubumu.

Biz, gelecek güzel günler hayaliyle avunan ütönistler değiliz. Sosyalist ve şimdiden yeni toplumun kuruluşuna ilişkin programımızı hazırlamış bulunuyoruz. Bu programın ‘konut ve kentleşme’ başlığı altında, ‘herkese ihtiyaca uygun sağlıklı ve güvenli konut sağlanır’ sözü verdik ve bu sözümüzü tutacağız. Elbette sözümüzü tutabilmemiz için size ve yapı bilimiyle uğraşan arkadaşlarınıza ihtiyacımız olacak. Hiç kuşku yok, bu deprem ülkesinde el üstünde tutulan bilim dallarının başında sizinki gelecektir.

Ancak topluma hizmet için sosyalizmin kuruluşunu beklemeniz gerekmiyor. Bakın, biz beklemiyoruz, kurmak için uğraşıyoruz. Bence artık sizlerin de yönünüzü sosyalizme dönmenizin zamanı geldi de geçiyor.

7 Kasım 2007

25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü’nün emekçi kadınlara çağrısı...

Şiddete ve kaynağına karşı mücadelede “bir adım ileri!”

25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü yaklaşıyor. Ezilen bir halkın, bizzat sömürgecilerin şiddetine karşı yükselttiği mücadelesinin, dolayısıyla bir halk hareketinin ürünü olan bugün, 1981’den beri tüm dünyada işçi ve emekçi kadınlar tarafından bir mücadele günü olarak anılıyor. Böylesine bir mücadele günü, Birleşmiş Milletler’in, burjuva kurumların ve feminist kadın çevrelerinin içini boşaltma çabaları sonucu, ülkemizde ortaya çıkış gerekçesinden ve gerçek özünden kopuk ele alınıyor. 25 Kasım’ın tarihsel anlamı ve önemi bizzat sistemin şiddetine karşı mücadelede somutlanırken, bugün, salt erkek cinsinin kadına yönelik şiddetine ve erkeğe karşı mücadeleye indirgeniyor.

Bu nedenledir ki, tıpkı 8 Martlar’da olduğu gibi, komünistlerin ve devrimcilerin bu çarpıtmaları boşa düşürmesi ve emekçi kadınları şiddetin gerçek kaynağına karşı mücadeleye çekmesi gerekiyor.

Kadına yönelik şiddet her yerde!

Kadına yönelik şiddet yaşamın her alanında kendisini gösteriyor. Gün geçmiyor ki, kadın evde, sokakta, işyerinde, okulda şiddet ile karşı karşıya kalsın? Öldürülen, dayak yiyen, işkenceye uğrayan, tacizi-tecavüzü yaşayan kadınların sayısı her geçen gün daha da artıyor. Toplumda her geçen gün daha fazla yaşanan kirlenme ve çürüme sonuçlarını kadınlar üzerinde daha fazla gösteriyor.

Feminist kadın çevreleri daha çok aile içi şiddeti öne çıkarıyor, buna ilişkin raporlar hazırlıyor, rakamlar veriyorlar. Ancak kapitalist sistemin aile içi şiddete çözüm üretmesi mümkün değildir. Şiddete uğrayan kadın, devlete başvurduğunda, karakollara gittiğinde “kocandır döver de sever de” yanıtını almakta, kadın kocasının yanına geri gönderilmektedir. Şiddeti döne döne üreten sistem ve şiddeti uygulayan devlet, erkeğin kadına uyguladığı şiddeti de meşru görmektedir.

Sözde “sığınma” evlerine onbinlerce şiddete uğrayan kadının ihtiyacı varken, bunların sayıları 30’u geçmemekte ve her türlü güvenceden, gizlilikten yoksun bir halde, az sayıda kadının yalnızca bir dönemliğine barınma sorununu çözmektedir.

Ve elbette yasalar... Mevcut yasalarda kadını koruyan kimi maddeler yer alsa da, bunlar göstermeliktir. Mevcut yasalara asıl ruhunu veren, kadına yönelik şiddeti ve erkeğin kadın üzerindeki tahakkümünü meşru gören anlayıştır. Öyle ki, kadına yönelik şiddet yasalar ile de güvence altına alınmıştır.

Kadına yönelik şiddetin daha özel biçimi olan “töre ve namus cinayetleri” gazetelerin üçüncü sayfa haberlerinden eksik olmamaktadır. Özellikle Kürt illeri olmak üzere ülkenin farklı yerlerinde kadınların yaşadığı trajik hikayeler yansıtılmaktadır. Düzen tarafından, “namus cinayetleri”nin ağırlıklı olarak Kürt illerinde yaşandığı ve “feodal anlayışın” bir ürünü olduğu iddia edilmektedir. Ancak “batı”da da azımsanmayacak oranda yaşanmaktadır.

Son dönemlerde töre cinayetlerinin yanına yeni bir kavram daha eklendi: İntihar... Türkiye’nin yanı sıra Irak’ta, Afganistan’da, Güney Kürdistan’da (dinin etkisinin kuvvetli olduğu ülkelerde) son süreçte kadın intiharları artmış bulunuyor. İntiharların nedenleri farklı olsa da kaynağı aynıdır. Hepsisi de mevcut düzenden kaynaklanıyor.

Afganistan’da intiharlar zorla evlilik, işkence ve ev

içi şiddet nedeniyle yaşanırken, Irak’ta savaşın acısını çeken, tecavüze uğrayan, zorla fuhuşa sürüklenen Iraklı kadınların çaresizliklerine buldukları bireysel çözüm oluyor.

Devletin muhalif ve devrimci kadınlara yönelik cinsel şiddeti de gözaltında ve cezaevlerinde devam ediyor.

Şiddetin sonuçlarına değil, kaynağına karşı mücadele!

Kadına yönelik şiddete karşı mücadele şiddetin asıl kaynağını hedeflemek drumundadır.

Kapitalist sistem şiddet üzerine kuruludur ve her türlü şiddeti döne döne üretir. Bu toplumun ezilenleri, yoksulları, kadınları, çocukları sistemin şiddetini ağır bir bir biçimde yaşarlar. Kadını köleleştiren sistem şiddetini de beraberinde getirir. Gerici geleneksel değerlerin varlığını sürdürmesini sağlayan, erkek egemen anlayışı üreten de bizzat bu sistemin kendisidir.

Bundan dolayıdır ki, kadına yönelik şiddete karşı mücadele kadının özgürleşmesi mücadelesinden bağımsız ele alınamaz.

Kadınlara yönelik şiddete, bunu doğuran erkek egemen anlayışa karşı kararlılıkla mücadele edeceğiz, bu çerçevede bir dizi talep ileri süreceğiz. Ancak bu taleplerin savunulmasında tutarlı olabilmenin yolu, şiddetin sonuçlarına değil kaynağına karşı mücadele etmekten, yani sistemin kendisini hedef almaktan geçiyor. Demokratik talepler, kapitalizmin kendisine yöneltilmiş bu mücadelenin yan ürünleri olarak kazanılacaktır.

Emekçi kadınlar, şiddete karşı “bir adım ileri!”

Kadına şiddet uygulayan sisteme karşı mücadelede kadınların talepleri doğrultusunda mücadeleye atılması

Emekçi Kadın Komisyonları’nın faaliyetinden...

İşçi kadınları mücadeleye çağırıyoruz!

Bölgemizdeki işçi kadınları sorunlarına karşı mücadeleye çağırarak amacıyla oluşturulan Kadın İşçi Komisyonu çalışmalarına devam ediyor. Yüzünü fabrikalara çeviren komisyon, işçi kadınların sorunlarına öncelik vermektedir.

Anket çalışması: Bölgemizdeki fabrikalarda ne kadar kadın işçi çalıştığını ve yakıcı sorunlarını tespit etmek amacıyla bir anket düzenledik. Anket sorularını komisyon bileşenleriyle yoğun bir tartışma sürecinin ardından, işçi kadınların sorunları ve taleplerini tespit edecek şekilde, 16 soru üzerinden hazırladık. Anket yaparken hem komisyonu tanıttık, hem de komisyonumuzu güçlendirecek imkanlar yakaladık. Bir aydır yürüttüğümüz anket çalışmasıyla belirlediğimiz birçok fabrikaya gitmiş olduk. Anket çalışmamız önümüzdeki günlerde de devam edecek

Film gösterimi: Bir yandan anketleri yaparken diğer yandan film gösterimi için hazırlık yaptık. Ön hazırlığımızı afiş ve davetiyelerle güçlendirdiğimiz

ne kadar önemliyse, bu mücadeleyi kadın-erkek tüm sınıf kardeşleriyle birlikte ortaklaştırması ve büyütmesi de o kadar önemlidir. Zira cinsiyete dayalı ayrımcılığa son verilmesi, kadına evde, sokakta, işyerlerinde uygulanan baskı, taciz ve şiddetin son bulması, töre ve namus cinayetlerine karşı çıkılması ve toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın-erkek eşitliği için ortak mücadele şarttır.

Bu sorunlar ve talepler işçi sınıfının talepleridir. Emekçi kadınların da kendi taleplerine kararlılıkla sahip çıkmaları, bu talepler doğrultusunda yükseltilecek mücadelenin ön saflarında yer almaları gerekmektedir.

Bugün Emekçi Kadın Komisyonları, kadın işçilerin güncel sorun ve taleplerini ele alacakları kurultaya doğru yürüyorlar.

Kurultayda kadın işçilerin yaşadığı sorunlar ele alınacak, bu sorunlar karşısında görevler tartışılacak ve bir mücadele programı ortaya konulacaktır. Emekçi Kadın Komisyonları, kurultayı bir süreç olarak örgütlemeyi hedeflemekte, kadın emekçilerin güncel sorunlarını ele alarak onları bilinçlendirmeyi ve harekete geçirmeyi amaçlamaktadır. 25 Kasım Uluslararası Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü de komisyonlarımız tarafından Kurultay çalışmasının bir parçası olarak ele alınmaktadır.

Komisyonlarımız her türden yol, yöntem ve araçla bu sürece yüklenecekler. Kadına yönelik şiddetin son bulması için şiddeti üreten kapitalist sisteme karşı kadın-erkek tüm işçi ve emekçilerin birlikte mücadele etmesi gerektiğini anlatacaklar. Ancak asıl olarak emekçi kadınları diğer sorunlarda olduğu gibi şiddete karşı da “bir adım ileri” çağırarak mücadelesinin öznesi olmaya davet edecekler. Çünkü kurultayın “bir adım ileri” çağrısı, kadının özgürleşmesi çağrısıdır. Aynı zamanda, şiddete, onu doğuran sisteme ve onun bir parçası olan erkek egemen anlayışa karşı da bir adım öne çıkma çağrısıdır!

film gösterimini 4 Kasım günü OSİM-DER’de gerçekleştirdik. 1912 yılında Amerika’da kadınların eşit haklara sahip olmak için 8 yıl verdikleri “kadınlara oy hakkı” mücadelesini anlatan “Demir Çeneli Melekler” filmini gösterdik. Film ilgiyle izlendi. Etkinliğe 20 kişi katıldı.

OSİM-DER Kadın İşçi Komisyonu

Küçükçekmece’de sağlık semineri

3 Kasım günü Ardahan Sazlıçayır Köyü Derneği’nde düzenlediğimiz seminer saat 15.00’te başladı. Doktor dostumuzun kadın sağlığı ve çocuk gelişimiyle ilgili bilgilendirici sunumu katılımcı emekçi kadınlar tarafından ilgiyle dinlendi. Sunumun ardından soru-cevap kısmına geçildi.

Düzenlediğimiz bu etkinlik yöre derneğinin bu şekildeki bir ilk etkinliği olması açısından da anlamlıydı. 24 Kasım günü emekçi kadın sorunuyla ilgili yapacağımız film gösterimine çağrıyla etkinliğimiz sona erdi.

Küçükçekmece Emekçi Kadın Komisyonu

Dünyadan...

GDL Sendikası'ndan ültimatom

Alman Demiryolları tekeli Deutsche Bahn ile Lokomotif Sürücüler Sendikası GDL arasında uzlaşma sağlanamıyor. GDL, demiryolları tekeline hafta başına değin bir öneri ile gelmemesi durumunda yük trenlerinde çalışan makinistlerin greve gideceği yönlü yeni bir ültimatom verdi.

Geçtiğimiz hafta Chemnitz'deki Eyalet İş Mahkemesi Lokomotif Sürücüler Sendikası GDL'in uzun mesafe seyahat eden hızlı trenler ve yük trenlerinde grev yapmalarına izin verdi. Makinistler şimdiye dek sadece kısa mesafede işleyen trenlerde iş bırakmıştı.

Uzmanlar her gün bir milyon yolcunun kısa mesafeli trenleri kullandığından hareketle grevin bir günde 5 milyon euroya malolduğunu söylüyorlar. Almanya'da günde ortalama 4 milyon 600 bin yolcu demiryolları ile seyahat ediyor.

Almanya'da yük trenlerindeki grevin sonuçlarının daha ağır olması bekleniyor. Bu alandaki grevin çelik ve otomobil sanayinin yanında limanlar ve enerji santrallerini de olumsuz olarak etkileyeceği bildiriliyor.

Almanya'da yük taşımacılığında demiryollarının payı yüzde 18. Uzmanlar grev nedeniyle her gün 5 bin yük treninin durmasının, bu trenlerle taşınan malların yerine ulaşması için ek 100 bin kamyon ya da ağır vasıtanın devreye konulması anlamına geleceğini söylüyor.

Almanya'da bazı ürünler ancak demiryolları ile taşınabiliyor. Örneğin metal sektöründe sadece trenle taşınabilen malların zamanında teslim edilememesi metal sanayinde soruna yol açabilecek, uluslararası bir otomobil tekeli başka fabrika veya ülkeye mal gönderememesi durumunda oradaki işletmedeki üretim durmak zorunda kalacak, limanlarda teslim edilemeyen mallar depolanamayacak. Enerji santralleri de kömür teslimatının sağlanamaması halinde elektrik üretemeyecekler.

İsviçre'de uyarı eylemi

İsviçre'de yaklaşık bir ay önce inşaat sektöründe işverenlerin toplu iş sözleşmesini tek taraflı feshetmesi üzerine çeşitli kantonlarda binlerce inşaat işçisi grev, yol kesme vb. biçimlerde protesto eylemi düzenledi.

Bugüne dek yapılan gayri resmi görüşmelerden sonuç alınamaması üzerine başlayan grev ve eylemlilikler giderek yayılıyor. İsviçre'nin inşaat, endüstri ve hizmet işkolunda 200 bin üyeye sahip olan UNIA en büyük sendika durumunda.

Sendikanın 13. aylık, hastalık ücreti, hastalanma durumunda çıkış verilmemesi, ücretli tatil hakkı ve ücret zamları gibi taleplerle başlattığı grev ve eylemliliklerden birisi de 1 Kasım günü Basel ve Zürih kantonlarında gerçekleşti.

Sabah erken saatlerde sendika görevlilerinin inşaat ve şantiyeleri dolaşarak işçileri grev alanına davet etmesiyle Basel'de bir günlük uyarı eylemi başlamış oldu. Basel'deki uyarı eylemine 500'ü aşkın kişi katıldı. Her ulustan işçilerin katıldığı eylem coşkulu geçti. Aynı gün Zürih'te gerçekleşen eylemle dayanışmak amacıyla Basel inşaat işçileri eylemlerini Zürih'e taşıdılar.

Bir-Kar Basel

Tamil gerillalarının lideri öldü!

Tamil selvan, gerillaların internet sitesinde yer alan habere göre hava saldırısında yaşamını kaybetti. Tamilselvan ile birlikte Tamil gerillalarının 5 liderinin de aynı hava saldırısında hayatlarını kaybettiği bildiriliyor.

Çoğu Hindu olan Tamil gerillaları 1970'lerden beri Sri Lanka'nın kuzey ve kuzey doğusunda bağımsız bir devlet kurmak için mücadele veriyor. Yakın zamana kadar örgütün dış dünyadaki sözcüsü konumunda olan Tamilselvan, Norveçli barış elçileri ve yabancı ateşkes gözlemcileri ile yaptığı görüşmeler, yabancı gazetecilerle yaptığı röportajlarla tanınıyordu.

Hiroşima'yı vuran Tibbets öldü!

İkinci Dünya Savaşı'nın insanlığın ortak hafızasından hiç silinmeyecek tarihlerinden biri 6 Ağustos 1945'tir. Bu tarihte dünya, bilimin emperyalistlerin eline geçtiğinde nasıl bir anda insan ögütücü bir canavara dönüştüğünü öğrenmiş oldu. 6 Ağustos günü satılmış bilim insanlarının icadı atom bombası Hiroşima'ya düştü. İşte Japonya'ya o bombayı taşıyan uçağın pilotunun adı Paul Tibbets'ti. Dünyada hiçkimse Tibbets gibi aynı anda 70 ila 100 bin kişiyi öldürmeyi "başaramadı". Tibbets 2 Kasım günü öldü! Tibbets öldü ancak katliamın azmettiricisi emperyalist kapitalist düzen hala ayakta!

Pakistan'da olağanüstü hal!

Uzun süredir siyasi gerginliğin yaşandığı Pakistan'da 4 Kasım günü olağanüstü hal ilan edildi. Polis Yüksek Mahkeme binasını kuşattı.

Olağanüstü hal kararı Pakistan Devlet Başkanı Pervez Müşerref tarafından alındı ve devlet televizyonunda duyuruldu. Müşerref'in bu kararı Devlet Başkanı sıfatıyla değil, Genelkurmay Başkanı sıfatıyla aldığı altı çizildi. Açıklamada Müşerref'in Anayasa'yı geçici bir süreliğine askıya aldığı, ancak Parlamantonun çalışmalarını sürdüreceği belirtildi.

Bu haberin yayınlanmasından kısa bir süre önce ise özel televizyon kanalları yayınlarının durdurulduğunu açıkladı.

Pakistan'ın eski Başbakanı Navaz Şerif olağanüstü hal kararını kınadığını açıkladı.

Görgü tanıkları, olağanüstü hal kararının açıklanmasından kısa bir süre sonra polisin Yüksek Mahkeme binasını çember altına aldığını, hakimlerin bu sırada binada bulunduğunu belirtiyorlar. Haber ajansları polisin Müşerref'e muhalif olan Yüksek Mahkeme Başkanı'nı da

tutukladığını duyurdu. Yüksek Mahkeme önümüzdeki hafta Pervez Müşerref'in Devlet Başkanlığı'na yeniden aday olup olamayacağı yönündeki kararını açıklayacaktı. 1999 yılındaki darbe ile iktidara gelen Müşerref aynı zamanda Genelkurmay Başkanlığı görevini de yürütüyor.

Erdoğan'ın ABD gezisi ve sonuçları...

M. Can Yüce

Bilindiği gibi özel savaş aygıtı, bir yandan Güney Kürdistan'ı işgal hareketine hazırlanıp iç ve dış politikasını buna göre oluştururken, bir yandan da ırkçı şoven linç kampanyasını akıl almaz bir düzeyde sürdürüyor. Güney Kürdistan'ın işgali veya Güneye yönelik herhangi bir askeri hareket doğrudan ABD'yi ilgilendirdiği için dikkatler, 5 Kasım 2007'de gerçekleşen Bush-Erdoğan zirvesine çevrildi. Yanıt bekleyen en temel soru şuydu:

ABD, TC'nin Güneye yönelik askeri harekâtına yeşil ışık yakacak mı? Onay vereceği askeri hareketin çapı, sınırları ve hedefleri ne olacaktı? Buna bağlı olarak sorulan diğer bir soru da şuydu: Bush-Erdoğan görüşmesinde ortaya çıkacak sonuçlar, beyinleri ve yürekleri ırkçı şoven ve linç güdülerıyla teslim alınmış “iç kamuoyu”nu ne düzeyde tatmin edecekti?

Bu ikinci sorunun üzerinde durmak bu yazının konusu değil. Esas olarak Güney Kürdistan, Kuzey Kürdistan, PKK ve genel olarak Irak ve Ortadoğu politikalarında ABD ile TC arasındaki ilişkilerin seyri, yönü ve çelişkileri; bunların Bush-Erdoğan zirvesiyle ne düzeyde etkilendiği ve hangi unsurla takviye edildiği noktaları üzerinde durmaya çalışacağız.

2003 yılında gerçekleşen Irak işgalinden bu yana ABD ile TC arasındaki ilişkilerin belli bir sarsıntı geçirdiği kuşkusuzdur. Savaştan önce TC, Güney Kürdistan'ı denetlemek koşuluyla kendi topraklarını Irak işgali için kullanılabileceğini yapılan pazarlıklarda vurguluyordu. Ancak ABD emperyalizmi, bu koşulu uygun bulmayınca TC de 1 Mart tezkeresinin geçmesi için gereken ağırlığı koymadı, biraz da rastlantılar sonucu 1 Mart tezkeresi meclisten geçmedi. Daha önce bu yaklaşımın kendisi için diplomatik manevra alanı açacağını düşünen TC, bunun ters sonuçlar vermeye başladığını anladı ve ABD'ye her türlü destek olanağını sunacak kararlar aldı ve uyguladı. Ancak buna rağmen ABD ile başlayan çatlağı tamir edemedi. Hatta bilinen “çuval vakası” bu çatlağın boyutlarını gösteren çarpıcı sembolik bir olay oldu. TC ile ABD arasındaki ilişkiler zedelenmişti, TC, Güney ve Irak politikasını etkileme şansını büyük ölçüde yitirmişti. Kuşkusuz bunların sonuçları vardı. Kısaca özetlemek gerekirse:

Güney Kürdistan'da fiili olarak bir devletleşme süreci yeni boyutlar kazanıyor ve giderek uluslararası düzlemde meşruiyet kazanmaya başlıyordu. Süreç içinde Kerkük'ü de bünyesine katacak bu devletleşmenin kendileri için ideolojik, politik ve stratejik açıdan büyük bir gedik, uzun vadede kendi varlığını, üniter devlet yapısını tehdit eden en büyük tehdit olduğunu sesli olarak dile getirmeye başladılar. Peki, bu tehdit nasıl aşılacaktı? İki yolu vardı bunun: Biri, ABD'nin desteği ile diğeri de ABD'ye rağmen ve ona karşı durarak!

ABD'ye rağmen ve ona karşı durarak Güneyi işgal etmenin, Güney Kürdistan'daki devletleşme ve diğer kazanımları yok etmenin hemen hemen olanaksız olduğunu, en azından çok büyük bir kumar olduğunu biliyorlardı. Bu kumarın bir ayağının da içte “çılğınca bir saldırı” olacağı da açıktı. Yani Güneyi işgal hareketinin, Kuzey Kürtleri'nin tedip ve tenkil hareketiyle birlikte yürütülmek durumunda olması gerektiğini biliyor ve hazırlıkların da buna göre olmasını planlıyorlardı. Son dönemde ayaklandırılan ırkçı şoven kudurganlığın bu yaklaşımın bir parçası olduğu unutulmamalıdır. Güneyi işgal ve Kuzeyi tepeleme ve cezalandırma hareketini hayata

ABD'ye rağmen ve ona karşı durarak Güneyi işgal etmenin, Güney Kürdistan'daki devletleşme ve diğer kazanımları yok etmenin hemen hemen olanaksız olduğunu, en azından çok büyük bir kumar olduğunu biliyorlardı. Bu kumarın bir ayağının da içte “çılğınca bir saldırı” olacağı da açıktı. Yani Güneyi işgal hareketinin, Kuzey Kürtleri'nin tedip ve tenkil hareketiyle birlikte yürütülmek durumunda olması gerektiğini biliyor ve hazırlıkların da buna göre olmasını planlıyorlardı. Son dönemde ayaklandırılan ırkçı şoven kudurganlığın bu yaklaşımın bir parçası olduğu unutulmamalıdır.

geçirmenin zorlukları, bunun akıl almaz boyutları biliniyordu; ama bu, neden ciddi bir diplomasi hamlesine dayanak yapılmasın ki? Yani ABD'yi belli bir noktaya getirmeye zorlama, Güney Kürdistan hükümetini sindirme ve daha “yumuşak” bir noktaya getirme, Irak yönetimini belli bir çizgiye zorlama, Kerkük referandumunu erteletme gibi politika aracı olarak kullanmanın, önemli bir “kriz yönetimi” olduğunu düşündüler ve bu temelde davrandılar. Bu politika atağı için PKK eylemleri, asker ölümleri ve askerlerin esir alınmaları çok önemli bir bahane oluyor ve manevra olanağı sunuyordu. Güney işgal hareketi için meclisten de yetki alınmış, ülke içinde egemenler cephesinde “milli mutabakat” sağlanmış, toplum ise ırkçı şoven kampanya ile teslim alınmış, etkin bir “kamuoyu desteği” haline getirilmişti. Böyle bir hazırlık ve havayı arkasına alan Erdoğan, ABD'ye gitti ve Bush ile görüştü.

Bu görüşmede esas gündemin PKK ile mücadele olduğu söylenmektedir. Ancak bu, işin sadece bir boyutudur. Güney Kürdistan'ın geleceği, Irak'ın geleceği, İran ve Ortadoğu ile TC ve ABD ilişkilerinin bugünü ve geleceği gibi önemli ve stratejik konuların görüşüldüğü kesine yakındır. Ancak görüşülen bu konuların hangilerinde ne kadar uzlaşma sağladıkları belli değildir. Bu, ancak önümüzdeki süreçte anlaşılacaktır!

Erdoğan'ın ABD merkezine taşıdığı “Kırmızı çanta”da şu istemlerin olduğunu kestirmek güç değildir:

Bir: “Güneydeki Kürt devletleşmesi bizim için stratejik bir tehdittir. Bunu önlemek, varlığını sınırlandırmak ve özerklik sınırlarına çekmek, en makul ve kabul edilebilir olandır. Bu devletleşme, aynı zamanda PKK'ye de yataklık yapmakta, ‘bizim’ Kürtler için de sürekli kışkırtıcı bir işlev görmektedir. Dolayısıyla bu tehdit ve tehlikeyi aşmak için askeri harekât dahil her önlemleri alma kararındayız. Stratejik ortağımızdan bu konuda destek bekliyoruz. Bizim askeri hareketimiz istenmiyorsa, o zaman Güney'deki gelişmeleri sınırlandırıcı tedbirler alınmalıdır, Kerkük referandumu ertelenmeli, ileride de Kürtler'in denetimine verilmemelidir. Kürtler'in devletleşme süreçleri ancak özerklik ile çerçevelenmelidir. Bu noktada Güney'in bugünü ve geleceği üzerinde TC'nin mutlaka söz ve karar hakkı olmalıdır. Bu bağlamda Irak'ın geleceği üzerinde de benzer bir işleyiş olmalıdır.”

İki: “ABD ile TC arasındaki stratejik ortaklık, son

yıllarda epey yara aldı, bunun tamir edilmesi, yeniden canlandırılması gerekmektedir. Bizim Ortadoğu'daki stratejik değerimiz takdir edilmeli, Irak ve Afganistan, Lübnan vesilesiyle sergilediğimiz müttefiklik örneği ABD tarafından görülmeli ve buna denk düşen bir yaklaşım sergilenmelidir.”

Hemen vurgulamak gerekir ki TC, bölgedeki stratejik öneminin eskisi kadar zirvede olmadığını biliyor, kendisine birçok ortak çıktığını da... Bu onu iki açıdan korkutuyor: Bir, bölgesel rol ve etkisinin azalması, bunun getirebileceği “getirilerin” azalması; diğeri, başta Kürt sorunu olmak üzere kendisinin duyarlılıklarının yeterince ciddiye alınmaması... Sonuçta ise durumun kendisini ciddi iç ve dış sorunlarla karşı karşıya bırakması... TC, bu korkuları çok ciddi düzeyde yaşamaktadır...

Üç: “Gelinen noktada Güneye operasyon kaçınılmaz hale gelmiştir. Bu olmazsa kışkırtılan ‘kamuoyunun’ yatıştırılması mümkün değildir. Bu operasyonun psikolojik ve biraz da politik boyutları önemlidir. Böyle bir operasyonla PKK ve Kürt sorunu konusundaki kararlılık bir kez daha vurgulanmış, Güneydekiler'in kendilerine çeki düzen vermeleri sağlanmış olur. Bu konuda ABD'nin desteği, hem ilişkilerimizin gelişmesini tetikler, hem de ABD aleyhine oluşan havanın dağılmasına hizmet eder!”

Bu “istekler” karşısında ABD yönetiminin nasıl bir yanıt verdiğini tümenden bilmek güç olmakla birlikte belli başlı öğelerini kestirmek güç olmasa gerek.

Herşeyden önce her iki taraf Irak ve Güney Kürdistan konusunda daha önce durdukları noktadırlar. Belli ki ABD, TC'yi Irak ve Güney Kürdistan'ın geleceği konusunda söz ve karar sahibi yapma taraftarı değildir. Bu nedenle Güneyi işgal hareketine karşı olduğunu vurgulamıştır. Böyle bir durum onun Irak üzerindeki egemenlik iddialarını da tartışma konusu yapacaktır. Ucu açık ve sınırları belirsiz herhangi bir operasyona taraftar olmadığını sayısız kez açıklamıştır. Ama buna karşılık istihbarat desteği ile sınırlı hava ve nokta kara operasyonlarına onay verdiği açıktır. Bu, yapılan açıklamalarda da net olarak anlaşılmaktadır. Yine PKK'nin “ortak düşman” ilan edilmesi sunulan politik desteğin yanısıra kamuoyunu yatıştırmaya dönük bir durumdur. Aynı zamanda bu, PKK'ye karşı geliştirilecek operasyonları meşrulaştırma girişimidir de...

Yine yapılan açıklamalarda “stratejik ortaklık” kavramının sık sık vurgulanması, zedelenen ilişkileri tamir etme istek ve iradesini ne kadar yansıttığı ise ayrı bir tartışma konusudur.

Peki, gelinen nokta özel aygıt için tatmin edici mi?

Bu soruya olumlu yanıt vermek son derece güçtür. Kimi taktik ve psikolojik “başarılar” elde etmiş gibidirler. Ancak temel konularda beklentileri karşılanmamış gibidir. Bu görüşmede TC, bütün gücünü, olanaklarını ve potansiyellerini ortaya koymuştur. Savaş tehdidi bu potansiyelin başında gelir. Görüşmelerde oluşturulan heyetin bileşimi de bunu yansıtmaktadır. Buna karşılık aldıkları sınırlı gibi görünüyor. En azından dışarıya yansıyanlar ve gelişmelerin dilinden okuyabildiklerimiz bunlar...

Emperyalist merkezlerde tartışılan Kürdistan halkının kaderidir. Öncelikle Kürdistan halkının her açıdan kendi kaderine sahip çıkması gerekir. Bunun için özgücü esas alan ve bağımsızlıkçı bir çizginin geliştirilmesi şarttır!

6 Kasım 2007

Sevgili Sevilay “Yaşam şuncağız bir şey işte”

Yüksel Akkaya

Sevgili Sevilay,
1985 Kasım'ında Emirhan Oğuz, “Ateş Hırsızları Söylencesi” başlıklı bir “nehir şiir kitabına” başlarken ilk şiiri “yaşam şuncağız bir şey işte” olsun istemiş. Güzel, güzel olduğu kadar insanı hüznendiren bir şiir bu... Sen de, çekip gittin bir kasım günü. Mersin'de hava nasıldı bilmiyorum, lakin Wuppertal'da hava yağmurlu ve kasvetliydi... Oysa, bir “dügün” havası da hakimdi kente, yüksek tepelere. Ne büyük çelişki, değil mi? Biliyorum, orada, o “dügünde” olsaydın, sen de bu ne “yaman çelişki” derdin, Ahmet Kaya'nın sesi ile.

Sevgili Sevilay,
Mersin Üniversitesi'nin koridorlarında sesin ilk çınladığında, “işte yeni bir soluk, yeni bir yoldaş” demiştin. Zaman, yaptıkların, ettiklerin ile beni de seni de haklı çıkardı. Uzmanlaşmaya çalıştığın alanda, daha akademik aşamanın eşiğinde, riskli ve netameli bir konuyu ele alıp, başarı ile üstesinden geldin. Biliyorum, o zamanlar Mersin Üniversitesi'nden bizim ekibin çıkardığı yüksek lisans tezlerine hep doktora gözü ile baktı taşra olmayan “büyük üniversitelerin bulunduğu kentlerin” hocaları. Ne büyük mutluluktan bu bakış açısını sağlamak, hem sen hem de senin arkadaşların için. Hem de bu tezlere danışmanlık yapan hocalar için. Bu bir “çağ eşiği” idi. Sen, bu “çağ eşiğinin” bayrağını daha ilerilere taşıyan, daha yükseklerde dalgalandıran bir meslektaşımız, bir yoldaşımız idin. Marx'ın adının bile telafuz edilemediği, “Kürt” diyenin canına ot tıkanıdığı bir zaman diliminde, Mersin gibi bir kentte ikisini de kullanarak, bize cesaret ve umut verdin. Sadece bize mi? Hayır! Pek çok insana ve “kesime” de!...

Sevgili Sevilay,
5 Kasım'daki www.sendika.org, “emek haberleri” bölümünde ölümünü “Ezilenlerin ve Emekçilerin Güzel Yoldaşı Sevilay Kaygalak'ı Kaybettik” başlığı ile haberleştirmiş. Evet, tam da sana uygun bir haber başlığı bu! Şimdi, önümde haberde belirtilen “Praksis” dergisinin ilk sayısı. Konu: “Tarihsel Materyalizmin Güncelliği”. Zaman: Kış 2001. Ne tesadüf, dergi künyesinde sen “yayın kurulu” üyesi olarak, ben de “danışma kurulu” üyesi olarak yan yana düşmüşüz! Marksizme, sosyalizme saldırıların yoğunluğunu sürdürdüğü bir dönemde çıkan bu derginin ilk sayısındaki yazının da başlığı “Post-Marksist Siyasetin Sefaleti: Radikal Demokrasi” idi. Bu yazı bile başlı başına seni anlatmaya yeter.

Bu bir “çağ eşiği” idi. Sen, bu “çağ eşiğinin” bayrağını daha ilerilere taşıyan, daha yükseklerde dalgalandıran bir meslektaşımız, bir yoldaşımız idin. Marx'ın adının bile telafuz edilemediği, “Kürt” diyenin canına ot tıkanıdığı bir zaman diliminde, Mersin gibi bir kentte ikisini de kullanarak, bize cesaret ve umut verdin. Sadece bize mi? Hayır! Pek çok insana ve “kesime” de!...

Sevgili Sevilay,
Praksis'teki bu ilk yazın da önemli olmasına rağmen, ben en çok Atilla Hoca'nın danışmanlığında yaptığın yüksek lisans tezinin bir özeti olan ikinci sayıdaki “Yeni Kentsel Yoksulluk, Göç ve Yoksulluğun Mekansal Yoğunlaşması: Mersin/Demirtaş Mahallesi Örneği”ni severim. Ki, o yazı bir gün bana “Gecekonduları Niçin Yıkmalıyız” gibi bir yazı yazmanın da esin kaynağı olmuştur! Bu yazı, izleyebildiğim kadarı ile de çok “atıf” alan bir yazı olmuştur (Tabii, bu durumda bu tezini bir kitap olarak bastırmak da benim borcum olsun, hem sana, hem kent yoksullarına).

Sevgili Sevilay,
Bu yazı vesilesi ile yazdıklarını yeniden gözden geçirirken bilim adına ne çok utandım! Ne kadar ahlaki olur bilmem, ama seninle bir dedikodu yapalım: Bana hakemlik için gönderilmiş bir yoksulluk ile ilgili yazı var. O yazıyı birlikte okusak, biliyorum, çok dalga geçerdin. Hatta, “aman hocam boşver buna zaman harcamayı, gel bir bardak bir şey içelim” derdin ki, bu daha anlamlı olurdu bence de!..

Sevgili Sevilay,
Türkiye solunun en zayıf olduğu bir alanda bir

büyük boşluğu doldurmaya aday birkaç insandan biri olarak bakıyordum sana. Ne yazık ki, bir trafik kazası sonucu günlerce direnmene rağmen bu sınıf mücadelesinde bizi erken terketmek zorunda kaldın. Bu dünyadan, bu bilimsel alandan böyle apansız çekip gitmekle sadece sen hayata gözlerini kapamadın; gözlerini açmaya çalıştığın pek çok insanın da gözlerini kapalı bıraktın. Belki de öyle olduğu için, Engels'in kenti Wuppertal da iki gündür ağlıyordu! Yıldönümlerinin, eşiklerin yılı ve ayı idi 2007 ve Kasım ayı... Kapital'in yayınlanışının 140. yılı, Ekim Devriminin 90. yılı, Ekimcilerin 20. yılı... Ve, seni kaybedişimizin yılı...

Sevgili Sevilay,

Bir kent sipil sipil yağan yağmurlara teslim olup ağlarken, bir yoldaşın ölüm haberi insanın içini burkarken konuşmak ne zormuş, bunu öğrendim o gün. Ne demeli, sözlerin tercümanı, duyguların en has anlatıcısı olan şairlere bırakmak gerekir sözü. Ben de öyle yapıyorum.

Hoşçakal güzel yoldaşım... Biliyorum, bir gün bizleri orada daha genç karşılamak için çekip gittin bu dünyadan daha 35'inde, Cahit Sıtkı Tarancı'nın “yolun yarısı” gördüğü bir şiirinde, hoşçakal.

“YAŞAM ŞUNCAĞIZ BİR ŞEY İŞTE

Yaşam şuncağız bir şey işte
bir defter kalır gidenlerden
ayrı düştüklerimizden bir kitap
yıllar sonra aklına gelir de birden
bakarsın/kuytu dalında bir sayfanın
incecik izler vardır
diretmişliğimizden

Yaşam şuncağız bir şey işte
altı çizilmiştir kimi satırların
gelseydiniz, karışsaydı gözleriniz çayın buğusuna
böyle koymazdı tozutarak esmesi karın
okursun/için burkulur da biraz
derin gizler vardır
birikmiş eski mektupların

Yaşam şuncağız bir şey işte

bir dostun ölüm haberi gelir
bir ihzar müzekkeresi bir arama emri
sen bir ilmek daha atarsın acının şiirine
duyarsın/biri sevdiğini öper son kez ağzından
sokaklar iz tarlası
adresin belirsizdir

Yaşam şuncağız bir şey işte

güneş fabrika duvarlarına düşünce
sessiz adımlarla yürür sabahı umut
karışsan yankıların bir ışık salkımında yitişinde
dinlersin/yazılmamış bir tarihin
yalın dipnotudur bunlar
yazılır günü gelince”

Emirhan Oğuz

Kasım '85 /Sağmalcılar

9 Kasım 1938 anısına...

Barbarlık düzeninin cam kırıkları

Dizginlerinden boşalmış bir şiddet gösterisinin, kanlı bir katliamın, yıllarca devam edecek bir imha politikasının başlangıç adımının “Kristal gece” diye adlandırılması yaşananlara nasıl da şiirsel bir hava katıyor. Oysa geceden arta kalan ne sonsuz bir gökkuşağının izdüşümü, ne de bir ışık örtüsü... Gecenin karanlığında yerde ateş böceği misali parıldayanlar, insanlığından soyunduktan sonra zerre kadar önemi kalmayan aklın binbir parçaya bölünerek yavaş yavaş deliliğe doğru evrilmesini anlatıyor. Oysa böyle bir gecede binbir parçaya bölünmüş fotoğraf karelerinden öte saydam bir camın ardından tek bir açıdan geceye gizlenen kanın kırmızısını görebilmek gerekiyor. Kristalin parçalayarak hafiflettiği bilanço, toplumların ortak aklında yaşanan ağır delilik halinden sonra ortak vicdanı da kristalleştirmek anlamına geliyor.

Bu yüzden “Kristal gece” imgelemine reddetmekle işe başlamak gerekiyor. Gece olabildiğine karanlık, gece olabildiğine kanlı, gece kapitalist bir deliliğin geçmiş ve gelecekteki tekerrüründen ibaret. Böyleyse eğer, bütün süslü anlatımları bir kenara bırakalım ve 9 Kasım’da Hitler Almanyası’nda yaşananları en sade ifadesiyle “katliam” olarak adlandıralım... “Vahşi katliam”, “kanlı katliam”... İğrenç bir katliam gecesine kristal gece demek; bilinçli ya da bilinçsiz olarak bir katliamın ardından ortaya çıkan karanlık manzarada romantik bir yan aramaya yol açacaktır. Ve kapitalist barbarlık karşısında bu tür bir romantizm yeni katliamların yolunu düzlemekten başka bir işe yaramayacaktır.

9 Kasım 1938...

9 Kasım 1938, Almanya ve Avusturya’da Yahudilere dönük kırımın başladığı tarihi işaret eder. Bu tarihin öncesi de kırımdır, sonrası da... 9 Kasım’da sokakları cam kırıkları ile dolduran olaylar Almanya’da yaşayan 17 bin Yahudinin korkunç koşullar altında, baskı ve zor ile Polonya’ya sürülmesi ile başlar. Yahudiler Polonya sınırına kilometreler kala içine tıkıştırıldıkları araçlardan inerler ve gecenin karanlığında gölgesi olmayan silah namluları eşliğinde yorgun, bitkin ve henüz başlamış bir savaşta yenilmiş olarak yürüyüşe geçerler.

Polonya, Alman hükümeti eli ile kendisine “yamanmaya” çalışılan Yahudileri reddeder, Alman hükümeti ise bir kere o kadar zahmete girip sınırlarının dışına çıkardığı 17 bin Yahudi’yi geri almayı kesinlikle düşünmemektedir. Hava soğuktur, gece daha soğuk... Ve 17 bin kişi iki sınır arasında yersiz-yurtsuz sıkışıp kalır. İşte burada yaşlı bir adam kalp krizi geçirir ve bütün çabalara rağmen kurtarılamaz. Yaşlı adamın ölümü, bir soykırım politikasının ilk ürünü olarak tarihe yazılır.

Yaşlı adamın tarihin kabarık suç listesi içerisinde dikkat çekici bir yer edinmesinin gerisinde ise oğlu yatmaktadır. Yaşlı adamın ölüm haberi üzerine, Paris’te yaşayan 17 yaşındaki oğlu Herschel Grynszpan, yine Paris’te bulunan Almanya elçiliğine girerek, babasının ölümünün, kendisinin sürgününün intikamını almak ister. Ve karşısına çıkan ilk yetkiliyi öldürür. Ernst vom Rath vurulmuştur. Hitler iktidarı tarafından Nazi karşıtı olduğundan şüphelenilen Rath, ironik bir biçimde Naziler’in ilk büyük katliamının gerekçesine dönüştürülür.

İşte mesela buradan sonrası için “kristal” ön eki

kullanılabilir. Zira buraya kadar resmi tarihle yaşananlar arasındaki tutarlılık, bu noktadan sonra kırılır. Resmi tarihe göre büyükelçilik sekreterinin vurulmasını hazmedemeyen Alman halkı kendiliğinden bir tepkiyle, milliyetçi hassasiyetlerle Yahudi mahallelerine saldırır. Gerçekte söz konusu olan, örgütlü ve güdümlü Nazi yanlısı Almanlar ile Nazi subaylarının kolkola yürüttükleri bir katliamdır.

Yahudi yerleşim bölgelerini hedef alan bu saldırganlığın bilançosu binin üzerinde sinagogun yakılması veya yerlebir edilmesi, dükkan ve evlerin balyozlarla darmadağın edilmesi ve 90 Yahudi’nin katledilmesi oldu... Hayatta kalanların binlercesi ise toplama kamplarına götürüldü. Bu tarih 1945’lerin sonuna kadar sürecek olan Yahudi soykırımının miladı oldu ve cam kırıkları arasında yatan 90 ölü bedeni, toplama kamplarında imha edilen yüzbinler izledi...

Tarihe küçük bir not daha... Yahudilerin mal ve mülkleri Alman sigorta şirketlerince sigortalanmıştı. Bu şirketlerin 9 Kasım’ın ağır hasarını karşılamasını önlemek için 12 Kasım günü çıkartılan bir yasa ile 9 Kasım’ın bütün sorumluluğu Yahudilere kesildi. Yahudiler Alman devletine borçlu çıkartıldılar.

9 Kasım 1938’in aynasında bugün

9 Kasım 1938’e bakıldığında, cam kırıkları ile dolu sokakta bir anda 1955’te Eylül gününde kana bulanmış Beyoğlu canlanıyor. Sonra bir anda bir film şeridi, tarihsel kronolojilere isyan eden karmaşasıyla gözümüzün önünden akıp gidiyor. Sabra-Şatila, Maraş, Filistin’de bir dar sokak, Çorum ve hemen orada Felluce’de kan revan içinde çarşı pazar... Hiroşima’yı saran gaz bulutunun gerisinden yükselen Kürdistan ve Şili ve Angola, Uganda sonra ve Afganistan... Bütün siyasi haritalar kana bulanmış ve kristalden...

9 Kasım 1938’in üzerinden katliamlarla dolu 69 yıl

geçti. İnsanlık barbarlığın yükselişi eliyle hemen her yıl hatırlanabilecek, yılın 365 günü anılabilecek bir kanlı tarih şeridine hapsedildi. Bilinçli bir sistematikte empoze edilen şoven-ırkçı politikalar eşliğinde halklar birbirlerinin celladına dönüştürülmeye çalışıldı.

Ve ne yazık ki bugün benzer bir senaryo dünya coğrafyasının büyük bir kısmını da figüranlığa iten bir biçimde tekrar sahneleniyor. Gerek etnik, gerek dinsel, gerekse siyasal gerekçelerle emperyalist-kapitalist düzen saldırılarını sürdürüyor. Birmanya’da yaşananlar hafızalarda henüz çok sıcak... Irak, Afganistan ve Filistin kangrene dönüşmüş durumda... Pakistan’da sokaklar bir kez daha kan gölüne çevrildi. Avrupa’nın hemen her ülkesinde ırkçı yasalar çıkartılmakta, yabancı düşmanlığı devletler eliyle tırmandırılmakta. Buralardan ve dünya coğrafyasının daha birçok yerinden örnekleri artırılabilir bu katliam politikalarının hiçbirisi açık ki 9 Kasım’la bütünlüklü bir örtüşme yaşamıyor.

Peki ya Türkiye... Türkiye ise daha önce de tarihinde birkaç defa benzer gecelerin altına imza atmış bir devlet olarak adım adım yeni bir “Kristal gece” yaratmaya doğru ilerliyor. Son birkaç hafta içerisinde PKK karşıtlığı kılıfı altında kışkırtılan Kürt düşmanlığının yalnızca Bursa’da aldığı görünüm dahi bu önermeyi doğrulamaya yetiyor. Kapılara çarpı işaretlerinin atılmaya başlandığı, sokaklarda Kürt avına çıkılmanın meşrulaştırıldığı, linç gösterilerinin hassasiyet perdesi altında alkışlandığı şu günler, Türk devletinin en iyi bildiği yola başvurmak için yaptığı hazırlığa da işaret ediyor.

1938’de Almanya’da gerçekleşen katliam, barbarlık tarihinin ilk katliamı değildi. Açık ki son da olmadı... Barbarlık düzeni ayakta durduğu sürece cam kırıkları daha birçok katliama sıfatlık edecek!

9 Kasım’ın aynasında bugüne bakmak, bu kan ve katliam düzeninin önünü kesmek için tarihi değiştirmenin şart olduğunu gösteriyor!

Mücadele Postası

10 saatlik sohbet hakkı uygulansın!

DHP, ESP, HÖC, Odak, ÖMP ve Partizan 1 Kasım günü, cezaevlerinde 10 saatlik sohbet hakkının uygulanmamasını Galatasaray Postanesi önünde protesto ettiler. Açıklamanın ardından konu ile ilgili yetkililerle görüşmek üzere Ankara'ya gidildi.

Eylemde, “10 saatlik sohbet hakkı uygulansın!” pankartı açıldı. Basın açıklamasının ardından kortej oluşturan kitle Galatasaray postanesi önünden TRT binasına kadar alkış ve sloganlarla yürüdü. Ankara'ya gitmek üzere araçlara binildi.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde “10 saatlik sohbet hakkı uygulansın!” ve “Tecrite son!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

ESP protestoları: “Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!”

31 Ekim günü İzmir’de ESP, Yamanlar Kültür Merkezi, Tekstil-Sen, Atılım gazetesi ve evlere gerçekleştirilen baskınlarda 12 kişi gözaltına alındı. 11 kişinin tutuklanması 2 Ekim günü İstanbul’da yapılan eylemle protesto edildi, söz eylem ve örgütlenme hakkı savunuldu.

Galatasaray Lisesi önünde gerçekleştirilen eylemde ESP’liler , “TMY terörüne son! İzmir’de gözaltılar serbest bırakılsın!” pankartını açtılar. Eylem boyunca, “Komploar sökmedi sökmeyecek!”, “TMY terörüne son!”, “Baskılar, tutuklamalar, gözaltılar bizi yıldıramaz!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Baskın, gözaltı ve tutuklama terörü 1 Kasım günü ESP ve Tekstil-Sen Adana Bölge Temsilciliği tarafından düzenlenen bir eylemle protesto edildi. Açıklamada, “Bu saldırı aynı zamanda işçilerin, emekçilerin, ezilenlerin söz, eylem, örgütlenme özgürlüğüne yönelik bir saldırdır. Tüm demokratik kurumları, halkımızı bu saldırılara karşı duyarlı olmaya çağırıyoruz” denildi.

Açıklamaya Alinteri, BDSP, ÇHKM ve Mücadele Birliği destek verdi.

Kızıl Bayrak/Adana

ESP 1 Kasım günü İzmir Kemeraltı girişinde kurum baskınları ve gözaltılarla ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada egemenlerin demokrasi anlayışı ve devlet terörü teşhir edildi. İlerici kamuoyuna duyarlılık çağrısı yapıldı.

Eylemde; “Baskılar, gözaltılar, tutuklamalar bizi yıldıramaz!”, “Gözaltılar serbest bırakılsın!”, “Yaşasın devrimci dayanışma!” sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak/İzmir

Merter’de gözaltı terörü!

5 Kasım günü sabah saat 07.00 civarında Merter girişinde işçilerin ve emekçilerin sesi *Emekçinin Gündemi*’nin satışı gerçekleştirildi. Saat 8:00’de Merter Şehit Osman Kahraman Polis Merkezi’ne bağlı ekipler tarafından gazete satışı yapan iki arkadaşımız keyfi bir şekilde gözaltına alındı.

Gözaltının keyfi bir uygulama olduğunu söyleyen çalışanlarımız araca binmeyeceklerini ifade ettiler. Kolluk güçleri direnen çalışanlarımıza yumruk ve tekmeyle saldırarak, hakaret dolu sözler ederek araca bindirmeye çalıştılar. Saldırı sırasında çevrede biriken işçi ve emekçilere polisin terörü teşhir edildi. “Baskılar

bizi yıldıramaz!”, “Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!” sloganlarıyla karakola götürülen çalışanlarımız 2 saati aşkın bir süre bekletildi ve hiçbir işlem yapılmadan serbest bırakıldı

Önceki haftalarda Küçükçekmece İşçi Platformu’nun havzada yürüttüğü çalışmaya karşı da azgın ve tahammülsüz bir tutum sergileyen kolluk güçleri bu saldırıyla bir kez daha patronların hizmetinde olduklarını gösterdiler. Baskı ve gözaltı terörüne rağmen mücadelemize kesintisiz bir biçimde devam edeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz.

Küçükçekmece İşçi Platformu

Adana’da halkların kardeşliğine tutuklama terörü!

Son dönemde tırmanan faşist saldırılar ilerici, devrimci kişi ve kurumlara yönelmiş durumda. Adana’da da faşist saldırıların yanısıra devlet terörü de devreye sokuldu. 29 Ekim günü Şakirpaşa’da halkların kardeşliği şiarını yükselten devrimciler, ortak bildiri dağıtımı ve afişleme yaparken polisin saldırısına uğramış, 12 devrimci dövülerek gözaltına alınmış, akşama kadar karakolda tutulmuştu.

31 Ekim günü de, Meydan Mahallesi’nde sabah saatlerinde faşist saldırılara ve şovenizme karşı “Yaşasın halkların kardeşliği!” şiarını yükselten devrimci güçler yine polisin saldırısına maruz kalmış, 4 devrimci gözaltına alınmıştı.

1 Kasım günü saldırılara rağmen halkların kardeşliği için mücadele çağrısını yükselten devrimciler, Anadolu Mahallesi’nde bildiri dağıtımı yaptıkları sırada polisin saldırısına uğradılar. Bildiri dağıtımı yapan iki devrimci polisler tarafından yaka paça gözaltına alınarak Köprübaşı Karakolu’na götürüldüler.

Karakolda ifade vermeyi reddeden devrimciler Emniyete götürüldüler. 2 Kasım günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından “halkı kin ve düşmanlığa sevk etmek” “suç”undan tutuklanan Seval Gündoğdu ve Soner Durmuş Adana Kürkçüler Cezaevi’ne götürüldüler.

Kızıl Bayrak/Adana

L tipi ile yoğunlaştırılmış tecrit, azgın sömürü!

Devlet cezaevleri yapımına hiç ara vermeden devam ediyor. 19 cezaevinin yapımı halen sürüyor. Bunlardan biri olan Silivri Cezaevi kompleksi ise burjuva basın tarafından öve öve bitirilemiyor. Silivri Cezaevi “saray” övgüleri dahi alıyor.

Silivri Cezaevi 437 bin metrekare büyüklüğünde. Toplam arsa alanı ise 744 bin 768 metre kare. Cezaevi, 5 bin tutuklu ve hükümlüyü alabilecek kapasiteye sahip. Aynı zamanda “komplekste” personel lojmanları, cami, alışveriş merkezleri, kreş, adliye binası, jandarma komutanlığı, arıtma tesisi bulunuyor. 27 Haziran günü açılışı yapılan cezaevi, eksiklikleri bulunduğu için resmen açılmadı.

Tüm bu övgülerin içinde özenle gizlenen en temel nokta, tutuklu ve hükümlülerin 8 adet “L” tipi kapalı cezaevinde tutulmalarıdır. Burada tutuklu ve hükümlüler tek ve üç kişilik hücrelerde kalacaklar ve tecrit daha da ağırlaştırılacak. Çünkü hücreler yerin altında inşa ediliyor. Tutuklu ve hükümlülerin hava alabilmeleri için alttan hücrelere metal borularla havalandırma sistemi yapılmış. Hücreler tuvaleti, mutfağı içinde toplam 3-4 metrekareyi geçmeyen genişlikte olacak.

Ancak L tipi cezaevlerinin en temel özelliği, mahkumlara çalışma zorunluluğunun getirilmesi. L tipleri, emek sömürüsüne dayalı çalıştırma esasına göre inşa edilmiş cezaevleri. “Kompleks”i öve öve bitirememelerinin gerisinde ise tutuklu ve hükümlülerin emek sömürüsüne dayalı kâr hesabı yatıyor.

EKSEN Yayıncılık Büroları

Üsküdar (İstasyon) Cad. Pınar İşhanı
No: 5 Kat: 4 Daire: 52 Kartal/İstanbul (0 216 353 35 82)

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 232 29 10

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Silifke Cd. Çavdaroğlu Çarşısı 2/93
MERSİN

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Gülcan Ceyran adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0097680-3
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 10021127094
No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

CMYK

Faşizme ve şovenizme karşı

omuz omuza!

**İNSANCA YAŞAM
VENCELİ GELECEK
İSTİYORUZ!**

**3 Kasım'da Ankara'da onbinlerce emekçi,
6 Kasım'da alanlarda binlerce genç
şovenizmi, faşizmi ve savaşı lanetledi...
Halkların kardeşliği şiarını haykırdı!**